

การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ปริญญานิพนธ์
ของ
นิวัฒน์ สุขประเสริฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุริยางค์บัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2553

การพัฒนาตัวปั่งซีสำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ปริญญานิพนธ์
ของ
นิวัฒน์ สุขประเสริฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุษฐ์บัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาตัวปั่งซีสำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

บทคัดย่อ

ของ

นิวัฒน์ สุขประเสริฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2553

นิวัฒน์ สุขประเสริฐ. (2553). การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. ปริญญาโท กศ.ด (การอุดมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
อาจารย์ ดร.จรรุวรรณ สกุลกู, อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์,
รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ใน 9 องค์ประกอบ คือ ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ ด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิต นักศึกษา ด้านการวิจัย ด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ด้านการบริหารและการจัดการ ด้านการเงินและงบประมาณและด้านระบบและกลไกการประกันคุณภาพ การวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การสังเคราะห์ตัวบ่งชี้โดยศึกษาแนวคิด เอกสาร ตำรา งานวิจัย และการสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องนำมาสังเคราะห์จัดทำร่างเพื่อ ดำเนินการสนทนากลุ่มกับผู้บริหาร อาจารย์ ศิษย์เก่าที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการประกันคุณภาพและ ตัวบ่งชี้ต่าง ๆ จำนวน 9 คน ดำเนินการจดบันทึกและรวบรวมข้อมูลสร้างเป็นแบบสอบถามความ เป็นไปได้ในการนำตัวบ่งชี้ ไปใช้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์ และทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามจาก ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนโดยการหาค่า IOC นำข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปมาใช้เป็นข้อคำถาม ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมิน คุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยนำข้อมูลที่เป็นตัว บ่งชี้ที่ได้จากการสนทนากลุ่มในขั้นตอนที่ 1 โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องของ เนื้อหาที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปมาใช้เป็นข้อคำถามแล้วนำไปสอบถามความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 17 คน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของตัวบ่งชี้ โดย ผู้บริหาร อาจารย์และศิษย์เก่าจำนวน 65 คน โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ โดยใช้ t-test พบว่ามีความเหมาะสมในระดับมากและสูงกว่าเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า มีตัวบ่งชี้ที่ผ่าน เกณฑ์ความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 51 ตัวบ่งชี้ ซึ่งสามารถจัดกลุ่มได้เป็น 9 องค์ประกอบ ในบรรดา 9 องค์ประกอบนี้ มีองค์ประกอบที่ 1, 8, 9 เป็นองค์ประกอบเดียวกับ ตัวบ่งชี้ของคณะกรรมการการ อุดมศึกษา ส่วนองค์ประกอบอื่น ๆ เป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

DEVELOPMENT OF INDICATORS FOR INTERNAL EDUCATIONAL QUALITY
ASSESSMENT OF THE COLLEGE OF DRAMATIC ARTS
BUNDITPANASILPA INSTITUTE

AN ABSTRACT
BY
NIWAT SUKPRASIRT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Doctor of Education Degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University
May 2010

Niwat Sukprasirt. (2553). *Development of Indicators for Internal Educational Quality*

Assessment of the College of Dramatic Arts Bunditpatanasilpa Institute.

Dissertation, Ed.D. (Higher Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot

University. Advisor Committee: Dr. Jaruwan Skulkhu, Dr. Suwaporn

Tungsomworapongs, Assoc. Prof. Dr. Achara Wattananarong.

The purpose of this research is to develop the indicator for evaluating the educational quality inside the College of Dramatic Arts and Art Institute of Development dissertation into 9 components which are philosophy, determination, purpose and plan of management, instruction, the activities of developing university student, research, social academic service, maintenance of arts and culture, the management and administration of finance and budget and the system of quality insurance. The research has been divided into 3 steps. The first step; study the document, textbook and research, analyze the received information in order to create the conversation with 9 scholars of the College of Dramatic Arts. Then, use the gathered information to create the questionnaire regarding the possibility of the indicator for evaluating the educational quality inside The College of Dramatic Arts. Five experts examines the quality of the Research Instrument, the accuracy in details and inspect the correspond of the questions (IOC). The second step is to develop the indicator for evaluating the educational quality inside The College of Dramatic Arts and Art Institute of Development dissertation by using the indicator obtained from the group discussion in the first step, select the question which contains the value of Congruence index of content over 0.5, then, collect the data from 17 scholars by conducting Delphi technique. The third step, 65 instructors and former students verify the suitability of indicator by finding the average ($\bar{X}$) and comparing the average with the standard using t-test. It was found that the suitability is at a high level and is significantly higher than the standard. The results show that there are 51 indicators that are suitable for internal educational quality assessment of the College of Dramatic Arts, Bunditpatanasilpa Institute. These indicators are categorized into 9 components with the first, eighth, and ninth components include indicators that are the same as those of the Higher Education Commission and the others concern with self identity of the Bunditpatanasilpa Institute.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ของ
นิวัฒน์ สุขประเสริฐ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุริยางค์บัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่..... เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ชนัย วรรณะลี)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้และการช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อันประกอบด้วยอาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนาณรงค์ ซึ่งทุกท่านได้เสียสละเวลา เอาใจใส่ให้คำปรึกษาและข้อแนะนำต่างๆที่เป็นประโยชน์ในการจัดทำงานวิจัยทุกขั้นตอน ทำให้ผู้วิจัยตระหนักในความเมตตาที่ท่านได้ให้แก่ศิษย์และเห็นความสำคัญ รวมทั้งประโยชน์ของกระบวนการวิจัยอย่างลึกซึ้ง ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์นิภา ศรีโพธิ์โรจน์ ที่กรุณาเป็นกรรมการเพิ่มเติมและเป็นประธานการสอบปากเปล่า และอาจารย์ ดร.ชนัย วรรณะลี กรรมการเพิ่มเติมภายนอกที่กรุณาให้ข้อแนะนำที่มีคุณค่าเกิดแนวคิดที่เป็นประโยชน์ในการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นสถาบันวิชาชีพที่มีประสิทธิภาพในอนาคตต่อไป

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ สละเวลาในการให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถามที่เป็นประโยชน์ในการวิจัย

ขอขอบคุณผู้บริหาร คณาจารย์ ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค รวมทั้งศิษย์เก่าทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบคุณ อาจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.ธวัช เต็มฉนวน อาจารย์ภูษิต รุ่งแก้ว อาจารย์พิชาญ พรหมสมบัติ อาจารย์สุกัญญา พยัคฆ์เกษม อาจารย์ปราโมทย์ โต้งทอง ที่ให้คำแนะนำรวมทั้งข้อคิดและให้กำลังใจมาโดยตลอด

ท้ายสุดแต่ยังไม่สุดท้าย ขอขอบคุณเพื่อนร่วมงานวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพื่อนร่วมเรียน ปริญญาเอกรุ่น 8 ทุกท่าน ที่เป็นกำลังใจตลอดมา รวมทั้งผู้มีพระคุณที่เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดถึงท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ให้ความรักความห่วงใย ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจ

สุดท้ายที่จะลืมไม่ได้ คือ คุณแม่ดุชนีย์ สุขประเสริฐ และภรรยา รวมทั้งน้องสาว น้องชาย ลูกสาว ที่เป็นแรงใจสนับสนุน จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

นิวัฒน์ สุขประเสริฐ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
ความหมายของตัวบ่งชี้.....	12
ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา.....	13
ขอบข่ายการประกันคุณภาพการศึกษา	18
การพัฒนาตัวบ่งชี้ในการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา.....	19
นโยบายและกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	24
แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน	31
3 วิธีดำเนินการวิจัย	45
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	45
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	82
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	82
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	82

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
สรุปผลการวิจัย.....	83
การอภิปรายผล.....	84
ข้อเสนอแนะ	97
บรรณานุกรม.....	98
ภาคผนวก.....	105
ภาคผนวก ก.....	106
ภาคผนวก ข.....	140
ภาคผนวก ค.....	152
ภาคผนวก ง.....	165
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	189

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ผลการสังเคราะห์ตัวบ่งชี้จากการศึกษาเอกสารและการสนทนากลุ่ม ตามองค์ประกอบและตัวบ่งชี้.....	53
2 คำมัยฐาน และค่าความสอดคล้องของตัวบ่งชี้ (รอบที่ 1).....	61
3 คำมัยฐาน และค่าความสอดคล้องของตัวบ่งชี้ (รอบที่ 2).....	66
4 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนดในแต่ละด้านและโดยรวม.....	72
5 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน เป็นรายชื่อ.....	73
6 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ.....	74
7 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิต นักศึกษา เป็นรายชื่อ.....	76
8 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการวิจัย เป็นรายชื่อ.....	77
9 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการบริการวิชาการ แก่สังคม เป็นรายชื่อ.....	78
10 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เป็นรายชื่อ.....	79

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการบริการและการจัดการ เป็นรายชื่อ.....	80
12 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการเงินและงบประมาณ เป็นรายชื่อ.....	81
13 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านระบบและกลไกการประกัน คุณภาพ เป็นรายชื่อ.....	81

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 โครงสร้างสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	25
2 องค์ประกอบหลักของระบบประกันคุณภาพ.....	34
3 แนวทางการดำเนินงานประกันคุณภาพของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	36
4 ขั้นตอนการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	40
5 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	49

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และข้อมูลข่าวสารที่ทุกคนสามารถแสวงหา และเรียนรู้ได้โดยไม่มีขอบเขตจำกัดทำให้สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนให้ทันต่อสถานการณ์ เพื่อให้สามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ การเปลี่ยนแปลงทางอุดมศึกษาทำให้เพิ่มการแข่งขันมากขึ้น เน้นความเป็นอุดมศึกษามหาชนและการสนองภารกิจที่หลากหลายในสังคมของประเทศตลอดจนส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน (อมรวิรัช นาคทรพ. 2543: 18) ความสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาในฐานะเป็นคลังปัญญาของประเทศ จึงมีบทบาทหน้าที่ที่ต้องเตรียมคนให้มีความพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและอนาคต เพื่อการพัฒนาประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 เน้นการปฏิรูปการเรียนรู้หรือการเรียนการสอนโดยพึงให้นักศึกษามีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้พัฒนาได้เต็มตามศักยภาพเพื่อให้เป็นบัณฑิต ซึ่งพร้อมด้วยความรู้และคุณธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543: 3; ทบวงมหาวิทยาลัย. 2545: 1) สถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องปฏิรูปการศึกษาโดยการพัฒนาระบบการเรียนการสอนและเนื้อหาสาระเพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนให้ทันต่อสภาพการณ์ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ มีความหลากหลาย ยืดหยุ่น เน้นความต้องการของผู้เรียนและสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543: 77-78) และการประกันคุณภาพเป็นกิจกรรมหรือแนวปฏิบัติที่จำเป็นต้องดำเนินงานเพื่อประกันว่าคุณภาพของการศึกษาได้รับการรักษาไว้และส่งเสริมเพิ่มพูน (วารินทร์ สิ้นสูงสุด; และวันทิพย์ สิ้นสูงสุด. 2542: 135)

การดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาในรอบระยะ 5 ปีแรก (พ.ศ.2544 – 2548) ในการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ของ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ได้มีการศึกษาและกำหนดมาตรฐานและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาขึ้นเพื่อใช้มาตรฐานและตัวบ่งชี้ดังกล่าวเป็นเครื่องสะท้อนให้สาธารณชน ได้เห็นถึง “ผลการจัดการศึกษา” และในขณะเดียวกันเพื่อให้กระบวนการการประเมินคุณภาพการศึกษาใช้มาตรฐานและตัวบ่งชี้เป็นเครื่องผลักดันให้เกิด “การพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง” (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2546: 26) จากการศึกษาคุณลักษณะของตัวบ่งชี้ที่ใช้การประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศต่างๆ พบว่า ตัวบ่งชี้ที่ดีต้องมีความชัดเจนเป็นรูปธรรม มีลักษณะเป็นข้อมูลเชิงปริมาณที่สามารถวัด ตรวจสอบและให้ความหมายเกี่ยวกับคุณภาพหรือประสิทธิภาพการจัดการศึกษาได้ สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา สำนักงานรับรอง

มาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ประเมินคุณภาพ โดยอาศัยมาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งหลักและวิธีการกำหนดมาตรฐานและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษา ในเบื้องต้นของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา คือ มาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่ใช้สามารถชี้ชัดถึงผลสัมฤทธิ์ของการจัดการศึกษาตามหลักการ วัตถุประสงค์ และแนวทางการศึกษา มาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่ใช้ต้องแสดงถึงการใช้อย่างจริงจัง กระบวนการและผลของการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายและหลักการตามมาตรฐานอุดมศึกษา มาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่ใช้ควรมีจำนวนไม่มากแต่ต้องมีความสำคัญชัดเจน มาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่ใช้ต้องคำนึงถึงรูปแบบและความหลากหลายของสถาบันอุดมศึกษา มาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่ใช้ต้องกระตุ้นให้สถาบันอุดมศึกษาเกิดการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง และมาตรฐานตัวบ่งชี้ที่ใช้ต้องเป็นสากลและยกระดับมาตรฐานอุดมศึกษาไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2546: 28) การประเมินเป็นกิจกรรมสำคัญอย่างหนึ่ง ในวงการประกันคุณภาพการศึกษา และคาดหวังว่าจะสามารถนำผลจากการประเมินไปใช้ในการพัฒนาต่อไป แต่ในทางปฏิบัติกลับประสบปัญหา โดยเฉพาะในสถานศึกษาที่เป็นหน่วยปฏิบัติ ในการประกันคุณภาพภายใน ยังพบว่ามีคุณสมบัติเกี่ยวกับบริบทในการประเมินคุณภาพอยู่มาก (จำรัส นองมาก. 2552: 198) การประกันคุณภาพการศึกษาของไทยไม่ควรเลียนแบบมาตรฐานต่างประเทศ แต่ควรศึกษาและเปรียบเทียบเพื่อดูคุณภาพของสถาบันการศึกษาอื่นคู่ขนานไปด้วยกัน เพราะมาตรฐานอุดมศึกษานั้นจะต้องเชื่อมโยงกันได้ในระดับนานาชาติ ดังนั้นเมื่อเริ่มมีการวัดเปรียบเทียบกับมาตรฐาน (Benchmarking) ก็จะต้องมีเครือข่ายระดับภูมิภาคคือแถบเอเชียด้วยกัน เพื่อขับเคลื่อนหรือขยายขยายสู่ความก้าวหน้าได้ทันและทัดเทียมกับนานาชาติได้ ที่สำคัญคือต้องมีลักษณะของสถาบันที่กำหนดลักษณะหรือเอกลักษณ์เด่นเฉพาะตัวของสถาบันไว้ด้วย (ไพฑูริย์ สินลารัตน์. 2546: 44-45)

สำหรับมาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินคุณภาพการศึกษาของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษาในรอบแรก (พ.ศ.2544 – 2548) ของการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ประกอบด้วย 8 มาตรฐาน 24 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ มาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต 2 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการเรียนรู้ 4 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการสนับสนุนการเรียนรู้ 4 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์ 3 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการบริการวิชาการ 2 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการบำรู้งศิลปวัฒนธรรม 2 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการบริหารจัดการ 5 ตัวบ่งชี้ และมาตรฐานด้านระบบการประกันคุณภาพภายใน 2 ตัวบ่งชี้ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2546: 36 – 56) และในปี พ.ศ.2549 สมศ. ได้ประกาศมาตรฐานและตัวบ่งชี้เพื่อใช้ในการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาในรอบที่ 2 (พ.ศ.2549 – 2553) พบว่ามีจำนวน 7 มาตรฐาน 48 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ มาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต 8 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ 7 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการบริการวิชาการ 7 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการทำบำรู้งศิลปวัฒนธรรม 4 ตัวบ่งชี้ มาตรฐานด้านการพัฒนาสถาบันและบุคลากร 11 ตัวบ่งชี้ มาตรฐาน ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน 9 ตัวบ่งชี้ และมาตรฐานด้านการประกันคุณภาพ 2 ตัวบ่งชี้ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2547: 29 – 71)

ปัจจุบันตัวบ่งชี้เข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างมากในวงการศึกษา โดยเฉพาะในด้านการประเมินผลการศึกษาและการประกันคุณภาพการศึกษา เนื่องจากตัวบ่งชี้ (Indicator) สามารถให้สารสนเทศของปรากฏการณ์หรือสภาพที่ศึกษาในภาพรวมได้อย่างกว้างๆ โดยแสดงค่าออกมาเป็นตัวเลขในเชิงปริมาณ แม้ว่าสภาพที่ศึกษาจะเป็นสภาพเชิงปริมาณหรือคุณภาพก็ตาม ดังนั้น ค่าที่ได้จึงสามารถแปลความหมายได้อย่างชัดเจนตามเกณฑ์กำหนด จากความสำคัญของตัวบ่งชี้ จึงนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการประเมินคุณภาพภายในของสถาบันการศึกษา (ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม. 2551: 1) ซึ่งการประกันคุณภาพภายในทำให้สถานศึกษามีระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีการทำงานที่มีเป้าหมายและแผนการดำเนินการที่ชัดเจน โดยในการดำเนินการตามแผนเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้นต้องมีการประเมินคุณภาพภายใน หรือการประเมินตนเอง เพื่อตรวจสอบและพัฒนาปรับปรุงให้เป็นไปตามเป้าหมายอยู่ตลอดเวลา (ณัฐพล ชุมวรฐายี. 2545: 6) การประกันคุณภาพภายในเป็นการจัดกิจกรรมการควบคุมคุณภาพภายในสถาบันอุดมศึกษา โดยการจัดระบบและกลไกตามองค์ประกอบและดัชนีบ่งชี้คุณภาพที่กำหนดไว้ เพื่อให้มีความมั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการตามภารกิจหลักอย่างมีคุณภาพ (สำนักมาตรฐานการอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. 2546: 130) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา โดยในระยะแรกของการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 จึงได้กำหนดกรอบนโยบายสำหรับการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้น และได้จัดทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง นโยบายและแนวปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2549 ขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติสำหรับสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง โดยอยู่ภายใต้หลักการ 3 ประการ คือ การให้เสรีภาพทางวิชาการ (Academic freedom) ความมีอิสระในการดำเนินงานของสถาบัน (Institutional autonomy) และความพร้อมของสถาบันที่จะรับการตรวจสอบคุณภาพจากภายนอกตามหลักการของความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (Accountability) (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550 : 5)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดที่ทำหน้าที่กำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา โดยในระยะแรกได้มีการออกประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.2545 ขึ้น เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และหลังจากการดำเนินงานภายใต้ประกาศฉบับดังกล่าวไประยะหนึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จึงได้จัดทำกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2546 ขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ที่มีการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 โดยกฎกระทรวงฉบับนี้ได้กำหนดองค์ประกอบคุณภาพการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับใช้เป็นแนวทางในการควบคุม ตรวจสอบ และประเมินคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ

9 ด้าน คือ ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินงาน ด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา ด้านการวิจัย ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ด้านบริหารจัดการ และด้านระบบและกลไกการประกันคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550: 5-7) ดังที่ มัสดี แวดราแม (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์หัตถ์ที่คลาดเคลื่อนและการปฏิบัติในการประเมินคุณภาพ การศึกษาพบว่า ตัวบ่งชี้ที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินนั้นไม่ได้สะท้อนสภาพการดำเนินงานของสถาบันอย่างแท้จริง รวมทั้งการประเมินเป็นเพียงเพื่อการรับรองจาก สำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษาเท่านั้นสอดคล้องกับที่วารุณี ลัภนโชคดี (2550: 16) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้ร่วมการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษา : การวิเคราะห์ความไม่แน่นอนและความไวพบว่า การประเมินคุณภาพภายในตามองค์ประกอบของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา บางประเด็นอาจไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของสถาบันอุดมศึกษาและวิธีการประเมินในสังคมไทย ดังนั้นจึงควรกำหนดตัวบ่งชี้ที่สามารถประเมินคุณภาพตามความสอดคล้องและเหมาะสมกับบริบท และการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาและสังคมไทย ทำนองเดียวกับสำนักงานประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2550: 2) ได้ทำการศึกษาทิศทางการพัฒนาและปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์พบว่าตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินคุณภาพภายในตาม องค์ประกอบคุณภาพที่ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กำหนดขึ้นมีดัชนีและเกณฑ์การ ประเมินที่ยังไม่เหมาะสมเนื่องจากมีมาตรฐานสูงเกินไปกว่าที่มหาวิทยาลัยจะดำเนินการได้ทั้งหมด รวมทั้งขาดตัวบ่งชี้ที่เหมาะสมกับเอกลักษณ์ของหน่วยงาน นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ สุทธิรัช คนกาญจน์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ของรัฐพบว่า การกำหนดมาตรฐานและตัวบ่งชี้ต้องมีความครอบคลุมทุกด้าน และเหมาะสมกับบริบท และลักษณะของสถาบัน และมีความทันสมัยกับสถานการณ์ปัจจุบัน นอกจากนี้ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2546: 45) ได้กล่าวถึงประกันคุณภาพการศึกษาไทยว่ามาตรฐานอุดมศึกษานั้นจะต้องเชื่อมโยงกัน ได้ในระดับนานาชาติพอสมควร เมื่อมีการวัดเปรียบเทียบกับมาตรฐาน (Benchmark) จะต้อง มีลักษณะพิเศษ คือต้องกำหนดลักษณะหรือเอกลักษณ์เด่นเฉพาะตัว ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา ไตรรุ่ง (2549: 125) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้และการศึกษาคุณภาพ การจัดการศึกษาของวิทยาลัย ชุมชนพบว่า การประเมินคุณภาพภายในของวิทยาลัยชุมชนได้กำหนดตัวบ่งชี้คุณภาพการจัดการ การศึกษาที่แสดงให้เห็นถึงภารกิจและการดำเนินงานของวิทยาลัยชุมชน อย่างแท้จริง เนื่องจาก องค์ประกอบคุณภาพที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนดขึ้น ไม่อาจสะท้อนผลการ ดำเนินงานในด้านต่างๆของวิทยาลัยชุมชนได้ รัชต์วรรณ กาญจนปัญญาคม และก้องกิติ พูลสวัสดิ์ (2545: บทคัดย่อ) ซึ่งวิจัยการพัฒนาดัชนีและเกณฑ์การประเมินระบบประกันคุณภาพการศึกษา ภายในระดับคณะวิชาเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศพบว่า การประเมินคุณภาพภายในของคณะวิชาโดยใช้ องค์ประกอบคุณภาพของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่เป็น ตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพ (Qualitative) จะไม่สามารถเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาได้ ดังนั้นคณะวิชา จึงควรได้มีตัวบ่งชี้ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพและควรมีการเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่เหมาะสมกับสภาพการ

ดำเนินงานเพื่อแสดงถึงความเป็นเลิศในคณะวิชา สอดคล้องกับที่ อดุลย์ วิริยะเวชกุล (2541: 92) กล่าวว่า iva การกำหนดคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของแต่ละสถาบันและแต่ละสาขาวิชาชีพไม่จำเป็นต้องเหมือนกันและย่อมมีความแตกต่างกันตามลักษณะและบริบทของสถาบัน

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถาบันซึ่งมีการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เป็นสถานศึกษาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยมีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นเรื่องของศิลปวัฒนธรรมเป็นส่วนใหญ่ การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ จำเป็นต้องพัฒนาเพื่อความเป็นมาตรฐานเดียวกันของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพื่อสู่ความเป็นเลิศในทุกๆ ด้านโดยมีเป้าหมายที่จะผลิตบัณฑิตให้มีความรู้คู่คุณธรรม รอบรู้ในงานศิลปด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ เพื่ออนุรักษ์และเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติ มีความคิดสร้างสรรค์ นำวิธีการและวิทยาการสมัยใหม่มาสร้างผลงานศิลป เป็นบุคคลที่มีคุณภาพในการพัฒนาสังคม (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2543: 42) การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยจัดการศึกษาในระดับอนุปริญา (ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง) ซึ่งมีการเปิดการเรียนการสอนมานานแล้วโดยการรับนักศึกษาที่จบจากชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยใช้เวลาในการศึกษา 2 ปี มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมและการยกระดับการศึกษาด้านวิชาการวิชาชีพ ด้านศิลปวัฒนธรรม นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ แก่นักศึกษาที่สำเร็จจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพื่อให้นักศึกษาทางด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ทั้งไทยและสากลสามารถศึกษาต่อในระดับปริญาตรีได้ในสายตรง ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ จึงต้องจัดให้มีความสอดคล้องและต่อเนื่องกันในทุกๆ ด้านขององค์ประกอบด้านคุณภาพการเรียนการสอน (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2543: 23-24) และที่สำคัญวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่จัดการเรียนการสอนในระดับปริญาตรีย่อมจะต้องประสบปัญหาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เนื่องจากสถาบันฯจะต้องดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์พบว่า ได้ดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ภายใต้กรอบและหลักเกณฑ์การดำเนินงานตามที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาและสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาได้กำหนดไว้เช่นเดียวกับสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ทั่วไป

สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับปริญา (ต่อเนื่อง) ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผ่านมามีปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เช่นในองค์ประกอบที่ 4 การวิจัย ที่ขาดระบบ การบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ และขาดแผนงานการบริหารงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ เพื่อเป็นกลไกในการสนับสนุนทรัพยากรทางการเงินและอื่นๆ ของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์จากภายในภายนอกสถาบัน โดยเฉพาะการวิจัยและงานสร้างสรรค์ ซึ่งผลงานที่ปรากฏมักเป็นผลงานในรูปแบบของการแสดงมากกว่าเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งมีรายงานสรุปผลการประเมินคุณภาพในรอบปีที่ผ่านมา คือข้อเสนอแนะภาพรวมจากการประเมินสถาบันภายใน ประจำปีการศึกษา 2550 ของ

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ และวิทยาลัยช่างศิลป์ ระหว่างวันที่ 24-25 สิงหาคม 2552 โดยสรุปว่าควรพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในการสร้างผลงานด้านวิชาการ เช่น การวิจัย การสร้างสื่อ การผลิตตำราและการเผยแพร่บทความทางวิชาการ มีการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนด้าน ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ ควรดูแลคุ้มครองลิขสิทธิ์งานวิจัยและงานสร้างสรรค์ มีการส่งเสริมแรงจูงใจทั้งทางตรงและทางอ้อมสำหรับผู้ที่ได้รับการจดสิทธิบัตร ควรพัฒนาห้องสมุด ให้เป็นแหล่งรวมองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมด้านนาฏศิลป์ดุริยางค์ และจากผลสรุปรายงานการ ประเมินคุณภาพการศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ระดับอุดมศึกษา (ห้องเรียน เครือข่าย) คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ประจำปีการศึกษา 2550 พบว่าในองค์ประกอบที่ 4 การวิจัย ยังขาดระบบการบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ และขาดแผนงานการบริหาร งานวิจัยและงานสร้างสรรค์ เพื่อเป็นกลไกในการสนับสนุนทรัพยากรทางการเงินและอื่นๆ ของ งานวิจัยและงานสร้างสรรค์จากภายในภายนอกสถาบันฯ รวมทั้งไม่ปรากฏผลการดำเนินงานตาม เกณฑ์มาตรฐานการวิจัย ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม ยังขาดการบูรณาการระหว่าง การบริการทางวิชาการกับการเรียนการสอน การวิจัยและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ด้านการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม และรายงานสรุปผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน (ภาพรวม) ระดับอุดมศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประจำปีการศึกษา 2551 ที่ผ่านมายังประสบปัญหา เรื่องการวิจัยและนวัตกรรมควรสนับสนุนให้บุคลากรมีความรู้ด้านวิจัยและให้การสนับสนุนเพื่อ สร้างสรรค์ผลงานด้านวิจัยเพื่อสามารถนำมาใช้ในการตัดสินใจและประกอบการเรียนการสอน

ดังนั้นหากพิจารณาตามมาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา กำหนดขึ้นพบว่า ตัวบ่งชี้บางตัวไม่ สามารถประเมินคุณภาพการศึกษาตามบริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ได้อย่างครอบคลุมเท่าใดนักและ ยังขาดความชัดเจนเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ที่แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ทางด้านนาฏศิลป์ และดนตรี ควรพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในการสร้างผลงานด้านวิชาการ เช่น การวิจัย การสร้างสื่อ การผลิตตำราและการเผยแพร่บทความทางวิชาการการพยายามใช้มาตรฐานและตัวบ่งชี้แบบเดียวกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั่วไปนั้นอาจเป็นการไม่เหมาะสมและไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งนอกจากจะไม่สามารถแสดงประสิทธิภาพการจัดการศึกษา แบบวิชาชีพเฉพาะของวิทยาลัยนาฏศิลป์แล้ว ยังอาจส่งผลให้สูญเสียอัตลักษณ์ ในภายหลังทำให้ การจัดการศึกษาไม่อาจสอดคล้องกับปรัชญาการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ได้ ซึ่งสอดคล้อง กับผู้ช่วยอธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบการประกันคุณภาพการศึกษาของ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทั้งในส่วนการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษาและอุดมศึกษาได้ให้ความเห็น ในการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ผ่านมาว่าตัวบ่งชี้ที่นำมาใช้กับ สถานศึกษาที่จัดการศึกษาวิชาชีพเฉพาะ ไม่ครอบคลุมการดำเนินงาน เนื่องจากตัวบ่งชี้ที่ผ่านมา เป็นตัวบ่งชี้กลาง ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับเสื้อผ้าก็เหมือนเสื้อผ้าโหลแล้วให้ทุกหน่วยงานนำไปใช้ โดย มิได้คำนึงถึงสภาพบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้นบางครั้งก็ใช้ได้บางครั้งก็ไม่สามารถใช้ได้ จึงมีความ จำเป็นที่จะต้องพัฒนาตัวบ่งชี้ขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับวิทยาลัยนาฏศิลป์ (ชนัย วรรณะลี. 2552: สัมภาษณ์) ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้ คณะบดีคณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้

กล่าวว่าสถาบันฯควรมีตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของสถาบันฯที่แตกต่างจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น (ศุภชัย จันทรสุวรรณ. 2552: สัมภาษณ์) นอกจากนี้จากข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการจัดการศึกษาสถาบันอุดมศึกษา (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (2552: 66) ได้เร่งรัดให้มีการกำหนดมาตรฐานอุดมศึกษาของชาติ เพื่อเป็นเป้าหมายในการจัดการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศไทยและของสถาบันอุดมศึกษา แต่ละแห่งให้มีลักษณะร่วมและอัตลักษณ์อันเป็นจุดเริ่มต้นของระบบการประกันคุณภาพภายในที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับเอกลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้ให้มีการจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะได้รับการประเมินด้วยตัวบ่งชี้ ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะร่วม และตัวบ่งชี้เฉพาะ (ซึ่งเป็นอัตลักษณ์) และประการสำคัญในรายงานการประเมินตนเองของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(องค์การมหาชน) ในส่วนแนวทางการดำเนินงานของระบบการประเมินระดับอุดมศึกษา ถ้าเป็นไปได้ควรจะอยู่ในระบบประกันคุณภาพการศึกษาเดียวกัน เพราะจะต้องประสานงานเชื่อมโยงกับการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่จะต้องคำนึงถึงปรัชญาและการกิจของระดับอุดมศึกษาซึ่งแตกต่างจากการศึกษาขั้นพื้นฐานด้วย (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2552: 6) จึงทำให้ต้องมีการพัฒนาตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งประเทศและสร้างความชัดเจนเกี่ยวกับมาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงเอกลักษณ์หรือความเป็นตัวตนที่แท้จริงของความเป็นนาฏศิลป์

จากหลักในการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาและจากการศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานเพื่อรับการประเมินคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ และสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ด้านตัวบ่งชี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับใช้ในการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพื่อให้เกิดกระบวนการประเมินคุณภาพการศึกษาที่ตรงกับอัตลักษณ์และบริบทของสถาบันฯ ทั้งนี้ ผลจากการวิจัยจะเป็นแนวทางสำคัญสำหรับใช้ในการกำหนดตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงคุณภาพในการดำเนินงานของวิทยาลัยนาฏศิลป์ และจะทำให้วิทยาลัยนาฏศิลป์ได้รับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในตามตัวบ่งชี้ที่เหมาะสมกับสภาพการดำเนินงานของสถาบันฯ รวมทั้งทำให้วิทยาลัยนาฏศิลป์ ได้รับการยอมรับในการจัดการศึกษาที่สามารถพัฒนาประสิทธิภาพในด้านต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่องสามารถตอบสนองเจตนารมณ์ของการประกันคุณภาพการศึกษา ดังที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2545 ได้ นอกจากนี้สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการควบคุมคุณภาพ และประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาและกำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการจัดการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และยกระดับมาตรฐานการจัดการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมกับนานาชาติ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ความสำคัญของการวิจัย

ตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้มีความสำคัญ ดังนี้

1. วิทยาลัยนาฏศิลป์สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตัวบ่งชี้คุณภาพสำหรับการจัดการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในและภายนอกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั่วประเทศ ซึ่งจะทำให้เกิดการยอมรับและทำให้การจัดการศึกษามีการพัฒนาประสิทธิภาพอีกทั้งเป็นการยกระดับมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ให้มีความต่อเนื่อง
2. ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อการประเมินคุณภาพการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรม สำหรับสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ได้หันมาส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรมของชาติ ได้ใช้เป็นแนวทางในการประกันคุณภาพการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรม
3. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการควบคุมคุณภาพ และประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาและกำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการจัดการศึกษาของกระทรวงวัฒนธรรม และยกระดับมาตรฐานการจัดการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมกับนานาชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ผู้บริหารสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระดับรองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี สังกัดวิทยาลัยนาฏศิลป์ ระดับผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา จำนวน 17 คน
2. อาจารย์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่ทำการสอนในระดับอุดมศึกษา ที่มีความรู้ด้านการประกันคุณภาพ จำนวน 54 คน
3. ศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีต่อเนื่องของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ปีการศึกษา 2551 จำนวน 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ตามองค์ประกอบคุณภาพการศึกษา 9 องค์ประกอบ คือ

- 1.1 ปรัชญา ปณิธานวัตถุประสงค์และแผนการดำเนินการ
- 1.2 การเรียนการสอน
- 1.3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา
- 1.4 การวิจัยและการสร้างสรรค์
- 1.5 การบริการทางวิชาการแก่สังคม

- 1.6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
- 1.7 การบริหารและการจัดการ
- 1.8 การเงินและงบประมาณ
- 1.9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึง ข้อความหรือตัวเลขที่บ่งบอกกำหนดเป็นปริมาณแสดงถึงปัจจัยนำเข้า ผลผลิต และผลการดำเนินงานในมิติด้านต่าง ๆ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประกอบด้วย

1.1 องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ หมายถึง สารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานในการกำหนดปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ แนวทางการดำเนินงานสนับสนุนภารกิจหลักของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ชัดเจนตามหลักการอุดมศึกษา มาตรฐานการศึกษาของชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานวิชาชีพ และต้องจัดทำแผนกลยุทธ์ แผนดำเนินงานเพื่อให้บรรลุปรัชญา ปณิธาน และวัตถุประสงค์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของประเทศ และการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลก

1.2 องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน หมายถึง สารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงผลการดำเนินงานการจัดกิจกรรมของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาชีพตามหลักสูตรที่กำหนด มีหลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้แก่ การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอนมีนวัตกรรมที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้นักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

1.3 องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา หมายถึง สารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานสนับสนุนส่งเสริมเพื่อให้นักศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นบัณฑิตที่มีคุณสมบัติ ได้แก่ ความรู้ ทักษะการคิด ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ทักษะการวิเคราะห์และการสื่อสาร และการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมครอบคลุมกิจกรรมด้านต่าง ๆ ที่สถาบันฯ กำหนด

1.4 องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย หมายถึง สารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงกระบวนการค้นคว้าความรู้อย่างเป็นระบบ ซึ่งจะมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่มีความคล้ายคลึงและแตกต่างกับสถาบันอื่น แต่จำเป็นต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไกตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน รวมทั้งคณาจารย์ได้มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเต็มที่

1.5 องค์ประกอบที่ 5 การบริการทางวิชาการแก่สังคม หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานบริการวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติในรูปแบบต่าง ๆ ตามพันธกิจและความเชี่ยวชาญของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งอาจให้เปล่า หรือคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยมีรูปแบบหลากหลาย เช่น การให้ความอนุเคราะห์ด้านการแสดงนาฏดุริยางคศิลป์ทั้งไทยและสากล การอนุญาตให้ใช้ทรัพยากรของสถาบัน การให้คำปรึกษาด้านวิชาการ ซึ่งรวมถึงความพึงพอใจของผู้รับบริการและจำนวนเครือข่ายที่ขอความร่วมมือ

1.6 องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานในด้านการประเมินผลในด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทั้งในด้านการอนุรักษ์ การเผยแพร่รวมถึงความรับผิดชอบของสถาบันฯที่มีต่อสังคมและประเทศชาติซึ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้จัดให้ มีระบบและกลไกควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ ทั้งนี้รวมถึงจำนวนครั้งของการนำผลประเมินไปปรับปรุงและความเชื่อมโยงของศิลปวัฒนธรรมกับการพัฒนาการเรียนรู้

1.7 องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานการบริหารปัจจัยที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทำหน้าที่บริหารจัดการให้มีคุณภาพ ได้แก่ ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมดด้อยลงกับพันธกิจ เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักการบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดี (good governance)

1.8 องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ หมายถึงการมีระบบการวิเคราะห์การจัดการการเงินและงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดิน และเงินรายได้ เช่น ค่าเล่าเรียนของนักศึกษา รายได้จากงานวิจัย บริการทางวิชาการ ค่าเช่าทรัพย์สินฯ ที่มีประสิทธิภาพ

1.9 องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานด้านการมีส่วนร่วมของผู้บริหารและบุคลากรต่าง ๆ เพื่อจัดระบบและกลไกในการพัฒนาคุณภาพของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

2. การประกันคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึงกระบวนการประเมินผล หรือการตรวจสอบการบริหารจัดการการศึกษา โดยใช้ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพการศึกษาที่มีความชัดเจนทั้งในเชิงปริมาณและในเชิงคุณภาพ เพื่อเป็นการประเมินและการตรวจสอบคุณภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทำให้เกิดการยอมรับจากบุคคลและหน่วยงานภายนอก อันเป็นการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

3. ผู้บริหาร หมายถึงผู้ดำรงตำแหน่งเป็น รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา ที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ในปีการศึกษา 2552

4. อาจารย์ประจำ หมายถึงผู้ที่ทำหน้าที่ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ที่ปฏิบัติหน้าที่การสอนในปีการศึกษา 2552
5. ศิษย์เก่า หมายถึงนักศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่สำเร็จการศึกษา ปีการศึกษา 2551

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีการนำเสนอเป็นลำดับดังนี้ ความหมายของตัวบ่งชี้ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ขอบข่ายของการประกันคุณภาพการศึกษา การพัฒนาตัวบ่งชี้ในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา นโยบายและกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และแนวทาง การพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ความหมายของตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้ซึ่งตรงกับคำว่า “Indicator” ในภาษาอังกฤษนั้น ในภาษาไทยมีคำที่ใช้เรียกหลายคำ อาทิ ตัวชี้วัด ดัชนี ตัวชี้นำ และตัวบ่งชี้ ไม่ว่าจะใช้คำใดก็ตามก็มักจะหมายถึง สิ่งที่บ่งบอกหรือชี้ไปยังสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างค่อนข้างถูกต้องแม่นยำ ดังที่จะพิจารณาความหมายของคำนี้จากบุคคล หรือแหล่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

พจนานุกรม Merriam Webster's Collegiate Dictionary (รัตน์ บัณฑิต. 2550: 33-34; อ้างอิงจาก Merriam Webster's Collegiate Dictionary. 1996: 592) ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง สิ่งหนึ่งซึ่งชี้ไปยังสิ่งหนึ่ง หรือกลุ่มของค่าทางสถิติใด ๆ ที่ช่วยแสดงให้เห็นถึงภาวะการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (เช่น ค่าจ้างแรงงาน) ในขณะที่สำนักงานปฏิรูปการศึกษา (เอื้อมพร หลินเจริญ. 2547: 11; อ้างอิงจาก สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2545) สรุปความหมายของตัวบ่งชี้หมายถึง ตัวแปรประกอบหรือองค์ประกอบที่มีค่าแสดงถึงลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษา ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง และศิริชัย กาญจนวาสี (2550: 82) ให้ความหมายว่า หมายถึง ตัวประกอบ ตัวแปรหรือค่าที่สังเกตได้ ซึ่งใช้บ่งบอกสถานภาพหรือสะท้อนลักษณะของทรัพยากรการดำเนินงานหรือผลการดำเนินงาน

นักวิชาการไทยแปลคำศัพท์ indicator หลากหลาย แต่แปลคำว่า index ตรงกัน โดยแปลความหมายสองแบบ แบบแรกแปลว่า ดัชนี สำหรับความหมายที่เป็นรูปแบบหนึ่งของตัวบ่งชี้ และแบบที่สองแปลว่า ดรรชนีสำหรับความหมายที่เป็นรายการค้นเรื่อง/ชื่อผู้แต่ง (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2545: 7) สำหรับศัพท์ indicator นั้น ราชบัณฑิตยสถาน (2536: 150) โดยคณะกรรมการบัญญัติศัพท์วิทยาศาสตร์ได้บัญญัติศัพท์ภาษาไทยว่า เครื่องบ่งชี้บอกหรืออินดิเคเตอร์ (indicator) สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2530: 32) ใช้คำว่า เครื่องชี้ ในการรวบรวมสถิติข้อมูลจากหน่วยงานต่าง ๆ จัดทำ “เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจและสังคม” นักวิชาการสาขาการศึกษาหรือครุศาสตร์ ใช้ศัพท์แตกต่างกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2535: 5) โดยศูนย์ประสานงานและปฏิบัติการของระบบสารสนเทศเพื่อการศึกษา ในระยะแรกแปลศัพท์คำว่า indicator ว่าดัชนี นักวิชาการที่เป็นนัก

ประเมินโดยเฉพาะนักประเมินผลการศึกษาในระยะหลังใช้คำว่า ตัวบ่งชี้ ดังเอกสารมาตรฐานการศึกษาเพื่อการประกันคุณภาพภายนอก จัดทำโดยสถาบันพัฒนามาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544) ซึ่งพัฒนามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์สำหรับการประกันคุณภาพตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และเอกสารของสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์กรมหาชน)

นอกจากนี้ วสิษฐ์ พรหมบุตรและคณะ (วสิษฐ์ พรหมบุตร. 2549: 12-13) กล่าวถึงความหมายของคำว่า "ดัชนีชี้วัด" หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลการดำเนินงานในด้านต่างๆ ที่สำคัญขององค์กร ซึ่งสามารถแสดงผลเป็นข้อมูลในรูปของตัวเลขเพื่อสะท้อนประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงานขององค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ ภายในองค์กร

สรุปได้ว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลการดำเนินงานโดยมีองค์ประกอบที่แสดงถึงลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษา ณ ช่วงเวลาหนึ่ง ค่าของตัวบ่งชี้แสดง/ระบุ/บ่งบอกถึงสภาพที่ต้องการศึกษาเป็นองค์รวม แต่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะใช้ในการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อประเมินสภาพที่ต้องการศึกษาได้ และใช้การเปรียบเทียบระหว่างช่วงเวลาที่แตกต่างกัน เพื่อให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพที่ต้องการศึกษาได้

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

สาระสำคัญที่ระบุในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 คือ การประกันคุณภาพภายในจะดำเนินการโดยบุคลากรของสถานศึกษาร่วมกับหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษา ประกอบกับคณะกรรมการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบาย แผนพัฒนาและมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาชาติ การติดตามตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับปริญญา ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษาแต่ละแห่งและกฎหมายที่เกี่ยวข้องสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงมีหน้าที่ร่วมกับสถานศึกษาในการจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ภายใต้หลักการสำคัญสามประการ คือ การให้เสรีภาพทางวิชาการ (Academic Freedom) ความมีอิสระในการดำเนินการของสถาบัน (Institutional Autonomy) และความพร้อมของสถาบันที่จะรับการตรวจสอบคุณภาพจากภายนอกตามหลักการของความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (Accountability) (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2547: 59)

การประกันคุณภาพการศึกษากับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กล่าวถึงมาตรฐาน และการประกันคุณภาพการศึกษา ในมาตราต่างๆ ได้แก่ มาตรา 47 กล่าวถึง การกำหนดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ มาตรา 48 กล่าวถึง การให้หน่วยงาน ต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน เป็นส่วนหนึ่งของ

กระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มาตรา 49 กล่าวถึง การให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา หรือ สมศ. โดยมีฐานะเป็นองค์กรมหาชน ทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์ วิธีการประเมินคุณภาพภายนอกและทำการประเมินผลการศึกษา เพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษา มาตรา 50 กล่าวถึงการให้สถานศึกษาให้ความร่วมมือในการเตรียมหลักฐานเอกสารต่าง ๆ ที่มีข้อมูลเกี่ยวข้องกับการศึกษาให้ สมศ. และมาตรา 51 กล่าวถึงการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้มาตรฐานตามที่ สมศ. เข้ามาประเมิน นอกจากพระราชกฤษฎีกาของ สมศ. ที่กล่าวถึงอำนาจหน้าที่และภาระต่าง ๆ ในการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. อีกด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การประกันคุณภาพเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากมีกฎหมายต่าง ๆ มาบังคับไว้ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2547: 30-31)

การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กล่าวถึงมาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา ในมาตราต่าง ๆ ได้แก่มาตรา 47 กล่าวถึง การกำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ มาตรา 48 กล่าวถึงการให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายใน เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง (สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา. 2546: 3)

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2550: 3) ให้ความหมายการประเมินคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาว่าหมายถึงการประเมินระบบและกลไกที่สถาบันอุดมศึกษาได้ควบคุมตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาตามมาตรฐานที่สถาบันได้กำหนดไว้

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2551: ออนไลน์) ให้ความหมายการประเมินคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาว่า หมายถึงการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษา การติดตาม การตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อมุ่งให้การจัดการศึกษามีคุณภาพยิ่งขึ้น

อุทุมพร จามรมาน (2541: 1-2) ให้คำนิยามของการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน หมายถึงการควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพภายในและภายนอกแล้วตัดสินตามเกณฑ์

ดังนั้นการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาจึงเป็นกระบวนการที่บุคลากรทุกฝ่ายในสถานศึกษาร่วมกันกำหนดมาตรฐานการศึกษา และพัฒนาเข้าสู่มาตรฐานโดยวางแผนกำหนดเป้าหมายและวิธีการ ลงมือทำตามแผนในทุกขั้นตอน มีการบันทึกข้อมูลร่วมกันตรวจสอบผลงานหาจุดเด่น จุดที่ต้องปรับปรุง แล้วร่วมกันปรับปรุงแผนงานนั้นๆ อย่างต่อเนื่องตามวงจร PDCA (Plan: ร่วมกันวางแผน, Do: ร่วมกันปฏิบัติ, Check: ร่วมกันตรวจสอบ, Act: ร่วมกันปรับปรุง) โดยมุ่งหวังให้มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสถานศึกษาที่เน้นคุณภาพผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ซึ่งต้องมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอกต่อไป

การประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก

ในระยะแรกของการดำเนินงานประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษาเป็นระยะเวลาของการพัฒนาระบบและวิธีการประเมินทั้งในด้านมาตรฐานและตัวบ่งชี้การประเมิน จากการวิจัยที่ สมศ.จัดทำ ทำให้สรุปได้เป็น “8 มาตรฐาน 28 ตัวบ่งชี้” ในระดับอุดมศึกษา และมีผลลัพธ์สำคัญประการหนึ่ง คือ รูปแบบการประเมินที่เรียกว่า “กลียาณมิตรประเมิน” ซึ่งผู้ประเมินต้องใช้ความเชี่ยวชาญ ความเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการออกแบบการประเมินให้สอดคล้องกับเอกลักษณ์และธรรมชาติของสถาบัน ในด้านการประเมิน สมศ.ตระหนักถึงความสำคัญของผู้ประเมินภายนอก หรือผู้แทนที่มีหน้าที่ “กลียาณมิตรประเมิน” เพื่อช่วย “สะท้อนภาพความจริง แสวงหาจุดเด่น สกัดจุดด้อย สร้างกำลังใจ สนับสนุนให้เกิดการพัฒนา” แก่สถาบันอุดมศึกษา ด้านการกำกับดูแลผู้ประเมินภายนอก มีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามการดำเนินงานการประเมินคุณภาพภายนอกในเชิงการพัฒนาระบบการประเมิน โดยอาศัยกลวิธีการมีส่วนร่วมจากการตอบแบบสำรวจของสถาบันการศึกษาที่รับการประเมิน การประชุมสัมมนาผู้ประเมินภายนอก โดยเชิญผู้ประเมินภายนอกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับการประเมิน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในลักษณะการเสนอความคิดเห็นเปิดกว้าง (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา องค์การมหาชน. 2546)

ระบบการประเมินคุณภาพภายนอก ประกอบด้วยสาระ 9 หัวข้อ ดังนี้

1. ระบบการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา สมศ. ทำหน้าที่ในการประเมินคุณภาพการศึกษา ประเมินผลการจัดการศึกษา ตามตัวบ่งชี้ เกณฑ์และวิธีการที่กำหนด โดยยึดตามกรอบพันธกิจและประเภทของสถาบันอุดมศึกษา ส่วนสถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาและดำเนินการตามภารกิจให้ได้ตามมาตรฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษา รวมทั้งพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายใน และจัดทำรายงานประจำปี
2. หลักการประเมินคุณภาพภายนอกสถาบันอุดมศึกษา มีหลัก 6 ประการ คือ
 - (1) พัฒนามาตรฐานอุดมศึกษาสู่ระดับสากล
 - (2) พัฒนาคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาให้ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด
 - (3) ดำเนินการโดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการ และแนวทางการจัดการศึกษาตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542
 - (4) คำนึงถึงความเป็นอิสระ เสรีภาพทางวิชาการ เอกลักษณ์ ปรัชญา ปณิธาน พันธกิจ และเป้าหมายของสถาบันอุดมศึกษาทั้งในระดับปริญญาและต่ำกว่าปริญญาที่ได้กำหนดขึ้นไว้
 - (5) ส่งเสริมสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาพัฒนา และใช้ระบบประกันคุณภาพภายในที่สอดคล้องกับระบบประเมินคุณภาพภายนอก
 - (6) ดำเนินการประเมินคุณภาพแบบกลียาณมิตร

3. มาตรฐาน และตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษาอบแรก สมศ. ได้มีการศึกษาและกำหนดมาตรฐานและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินขึ้น เพื่อใช้มาตรฐาน และตัวบ่งชี้ดังกล่าวเป็นเครื่องสะท้อนให้สาธารณชนได้เห็นถึง “ผลการจัดการศึกษา” และเพื่อให้กระบวนการประเมินคุณภาพภายนอกเกิด “การพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง” ตาม เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงาน รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) โดยหลักการกำหนดตัวบ่งชี้ในการ ประเมิน มีดังนี้

- (1) ตัวบ่งชี้ที่ใช้พึงชี้ชัดถึงผลสัมฤทธิ์ของการจัดการศึกษาตามหลักการวัตถุประสงค์ และแนวทางการจัดการศึกษา
- (2) ตัวบ่งชี้ที่ใช้พึงชี้ชัดถึงการใช้ปัจจัย กระบวนการ และผลของการจัดการศึกษาที่ สอดคล้องกับความมุ่งหมายและหลักการตามมาตรฐานอุดมศึกษา
- (3) ตัวบ่งชี้ที่ใช้พึงมีจำนวนไม่มาก แต่ต้องมีความสำคัญ ชัดเจน เป็นที่ยอมรับ ร่วมกันในหมู่สถาบันอุดมศึกษา
- (4) ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ที่ใช้พึงคำนึงถึงรูปแบบ ความหลากหลายของสถาบันอุดมศึกษา
- (5) ตัวบ่งชี้ที่ใช้พึงคำนึงถึงความสอดคล้องต่อเนื่องกับกระบวนการประกันคุณภาพ องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินคุณภาพภายในสถาบันอุดมศึกษา
- (6) ตัวบ่งชี้ที่ใช้พึงกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันการศึกษา อย่างต่อเนื่อง
- (7) ตัวบ่งชี้ที่ใช้พึงมีความเป็นสากลเพื่อยกระดับมาตรฐานอุดมศึกษาให้เป็นที่ ยอมรับในระดับนานาชาติ

มาตรฐานและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย 8 มาตรฐาน 28 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 มาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต

1.1 ร้อยละของการได้งานภายใน 1 ปี รวมทั้งการประกอบอาชีพอิสระ และร้อยละของ การเรียนต่อระดับบัณฑิตศึกษา

1.2 ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง/ผู้ประกอบการ/ผู้ใช้บัณฑิต

1.3 จำนวนบทความจากวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาเอกที่ตีพิมพ์ในวารสารต่อ จำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกทั้งหมด

1.4 จำนวนบทความจากวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโทที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อจำนวน วิทยานิพนธ์ปริญญาโททั้งหมด

มาตรฐานที่ 2 มาตรฐานด้านการเรียนรู้

2.1 มีการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและส่งเสริมการสร้างประสบการณ์จริง

2.2 ความเห็นของนักศึกษาต่อประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์

2.3 จำนวนกิจกรรม/โครงการของงานกิจการนักศึกษาต่อจำนวนนักศึกษาทั้งหมด

2.4 มีการวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 3 มาตรฐานด้านการสนับสนุนการเรียนรู้

3.1 อาจารย์ประจำทุกระดับต่อจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า

3.2 งบประมาณดำเนินการจริงต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า

3.3 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า

3.4 จำนวนคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการเรียนการสอนต่อจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า

3.5 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ใช้ในระบบห้องสมุดและศูนย์สารสนเทศต่อนักศึกษาเต็มเวลา

เทียบเท่า

มาตรฐานที่ 4 มาตรฐานด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์

4.1 จำนวนบทความวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่และงานสร้างสรรค์ต่อจำนวนอาจารย์ประจำทุกระดับ

4.2 จำนวนงานวิจัยที่นำไปใช้ประโยชน์ในงานวิจัยอื่น หรือในการเรียนการสอน หรือในวงธุรกิจ อุตสาหกรรม หรือการพัฒนาประเทศต่ออาจารย์ประจำ

4.3 จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยจากภายนอกต่ออาจารย์ประจำทุกระดับ

4.4 จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยภายในสถาบันต่ออาจารย์ประจำทุกระดับ

มาตรฐานที่ 5 มาตรฐานด้านการบริการวิชาการ

5.1 จำนวนกิจกรรม/โครงการที่ใช้บริการวิชาการแก่สังคมและชุมชน

5.2 จำนวนการเป็นกรรมการวิชาการ/วิชาชีพ/กรรมการวิทยานิพนธ์ภายนอกสถาบันต่ออาจารย์ประจำทั้งหมด

มาตรฐานที่ 6 มาตรฐานด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

6.1 จำนวนกิจกรรมในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

6.2 มีการพัฒนาและสร้างมาตรฐานศิลปวัฒนธรรม

มาตรฐานที่ 7 มาตรฐานด้านการบริหารจัดการ

7.1 ร้อยละของเงินเดือนบุคลากรทุกประเภทต้องบดำเนินการทั้งหมด (ไม่รวมเงินเดือนบุคลากรในการบริหารจัดการ หอพัก โรงพยาบาล ฯลฯ)

7.2 ร้อยละของเงินเดือนบุคลากรในการบริหารจัดการต้องบดำเนินการทั้งหมด หรือจำนวนบุคลากรในการบริหารจัดการ (Non-academic) ต่อจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า (ไม่รวมเงินเดือนบุคลากรในการบริหารจัดการ หอพัก โรงพยาบาล ฯลฯ)

มาตรฐานที่ 8 มาตรฐานด้านระบบการประกันคุณภาพภายใน

8.1 มีระบบและกลไกในการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

8.2 ประสิทธิภาพของการประกันคุณภาพภายใน

ขอบข่ายของการประกันคุณภาพการศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษา เป็นกระบวนการที่สถานศึกษากำหนดขึ้นเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อให้มีความมั่นใจว่า ถ้าทำตามกระบวนการที่กำหนดนี้แล้ว การศึกษาจะมีคุณภาพที่พึงพอใจของผู้รับบริการ การประกันคุณภาพตามความหมายที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานของสถานศึกษา ถ้าเป็นการประกันคุณภาพภายใน ก็ตรวจสอบคุณภาพโดยบุคลากรของสถานศึกษา หรือหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น ถ้าเป็นการประกันคุณภาพภายนอก ก็ตรวจสอบโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษาจะครอบคลุมขอบข่ายการดำเนินงานในเรื่องสำคัญๆ ดังต่อไปนี้ (จรัส นองมาก. 2546: 17- 19)

1. กำหนดมาตรฐานคุณภาพ เป็นการจัดรายละเอียดลักษณะหน่วยงานที่มีคุณภาพว่าในแต่ละด้านจะต้องเป็นเช่นไร เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องได้ปฏิบัติให้บรรลุลักษณะดังกล่าว โดยปกติแล้วหน่วยงานต่างๆ จะร่วมกันกำหนดมาตรฐานคุณภาพของหน่วยงานเป็นความคาดหวังที่จะต้องผลักดันให้บรรลุ ถ้าเป็นสถานศึกษาส่วนใหญ่กรมต้นสังกัดจะกำหนดมาตรฐานคุณภาพของสถานศึกษาในสังกัดไว้ให้ โดยระบุลักษณะคุณภาพในแต่ละเรื่อง พร้อมตัวบ่งชี้ที่แสดงคุณภาพตามลักษณะดังกล่าวเพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องใช้เป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่
2. การควบคุมคุณภาพ เป็นการดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่ของการบริหาร เพื่อให้แน่ใจว่างานจะมีคุณภาพตามที่มาตรฐานกำหนด ซึ่งถ้าพบว่าในช่วงเวลาที่สุ่มตรวจผลงานมีคุณภาพพอสม่เสมอก็จะทำให้มั่นใจว่าในเวลาที่ไม่ได้ตรวจผลงานก็คงมีคุณภาพด้วย เป็นต้น
3. การตรวจสอบคุณภาพ เป็นการติดตามตรวจสอบการดำเนินงานเพื่อให้ทราบสภาพจริงว่าดำเนินการได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งการตรวจสอบจะต้องดำเนินการโดย ผู้มีความรู้ความสามารถหรือมีความเชี่ยวชาญในเรื่องที่จะตรวจสอบ ถ้าเป็นการการตรวจสอบคุณภาพภายในสถานศึกษา ผู้ตรวจสอบก็จะเป็นบุคลากรในสถานศึกษา หรือหน่วยงานต้นสังกัดสถานศึกษานั้น แต่ถ้าเป็นการตรวจสอบภายนอก ผู้ตรวจสอบก็จะเป็นบุคคลอื่นที่ไม่ได้สังกัดสถานศึกษาหรือหน่วยงานบังคับบัญชาของสถานศึกษานั้น ๆ
4. การประเมินคุณภาพ เป็นการเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับผลการตรวจวัดเกณฑ์เป็นความคาดหวังว่าแต่ละเรื่องถ้าจะให้บรรลุคุณภาพจะต้องเป็นเช่นไร ผลการตรวจวัด คือ ความ เป็นจริง ที่ได้จากการตรวจสอบ ในการประเมินหากนำผลการปฏิบัติจริงมาเปรียบเทียบกับสิ่งที่คาดหวัง ถ้าเรื่องใดผลการปฏิบัติจริงได้มากกว่าสิ่งที่คาดหวังเรื่องนั้นก็ดี เรื่องใดผลการปฏิบัติจริงได้น้อยกว่า สิ่งที่คาดหวังเรื่องนั้นก็ยังไม่ดี ต้องปรับปรุง การประเมินคุณภาพของสถานศึกษา ทำให้ทราบว่า เรื่องใดดี ไม่ดี สิ่งใดเด่น ด้อย ผลจากการประเมินจึงสามารถช่วยชี้แนะให้สถานศึกษาได้ปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาไปสู่สภาพที่ดีกว่าได้ตลอดเวลา

การพัฒนาตัวบ่งชี้ในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

โดยที่ตัวบ่งชี้เป็นค่าสถิติ หรือตัวแปรรวม หรือตัวแปรประกอบ (composite variable) หรือองค์ประกอบ (factor) ที่ถูกสร้างขึ้นโดยการรวมตัวแปรย่อยๆ หลายตัวให้ได้สารสนเทศที่ต้องการไปใช้ประโยชน์ ดังนั้นการพัฒนาตัวบ่งชี้จึงมีขั้นตอนบางส่วนเป็นแบบเดียวกับระบบการวัด (measurement procedure) ตัวแปร เคอร์ลิงเกอร์ และลี (Kerlinger F.N.; & Lee H.B. 2000) Rosenthal and Rosnow (1991) ให้นิยามว่า กระบวนการวัดตัวแปรเป็นกระบวนการกำหนดค่าที่เป็นตัวเลข (numerals) ให้กับสิ่งของ (objects) หรือเหตุการณ์(event) ที่ต้องการวัดโดยใช้กฎเกณฑ์ (rules) ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ในการวัดตัวแปรนั้น นักวิจัยมิได้วัดสิ่งของหรือเหตุการณ์นั้นโดยตรง แต่มุ่งวัด ตัวที่ใช้บ่งชี้ (indicants = something serves to indicate) หรือคุณสมบัติ (properties) ของสิ่งที่ต้องการวัดตามหลักการวัดลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งของที่ต้องการวัด เรียกว่า ตัวแปร โครงสร้าง (constructs) ส่วนตัวที่ใช้บ่งชี้คุณสมบัติของสิ่งของที่ต้องการวัด หรือผลที่ได้จากการวัด นั้นเรียกว่า ตัวแปร (variables) ในกระบวนการวัดตัวแปรทุกครั้ง นักวิจัยต้องกำหนดนิยามทั้งนิยาม ตัวแปรโครงสร้าง และนิยามตัวแปรให้ชัดเจน การกำหนดนิยามของตัวแปรโครงสร้าง หรือ การนิยามเชิงโครงสร้าง (constitutive definition) เป็นการให้ความหมายตัวแปรในระดับทฤษฎี หรือระดับนามธรรมซึ่งทำได้โดยอาศัยทฤษฎีและผลงานวิจัยเป็นพื้นฐาน การกำหนดนิยามของ ตัวที่ใช้บ่งชี้ หรือการนิยามปฏิบัติการ (operational definition) เป็นการให้ความหมายตัวแปรในระดับรูปธรรม ซึ่งทำได้โดยบรรยายละเอียด ได้แก่กฎเกณฑ์การวัดเพื่อกำหนดค่าเป็นตัวเลขแทนคุณลักษณะ สิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ต้องการวัด อันจะช่วยให้ นักวิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้ ด้วยเหตุนี้กระบวนการวัดตัวแปรจึงแบ่งได้เป็น 4 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก คือการกำหนดจุดมุ่งหมาย การวัด ขั้นตอนที่สอง คือการกำหนดนิยามของตัวแปร ได้แก่ การกำหนดนิยามตามทฤษฎีในระดับนามธรรมสำหรับตัวแปรโครงสร้าง และการกำหนดนิยามปฏิบัติการในระดับรูปธรรมสำหรับตัวแปรที่จะรวบรวมข้อมูล ขั้นที่สาม คือการดำเนินการวัด ได้แก่การสร้างเครื่องมือสำหรับวัด การทดลองใช้และการปรับปรุงเครื่องมือ ตลอดจนการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างการรวบรวมข้อมูล และการตรวจสอบคุณภาพของข้อมูล และขั้นตอนสุดท้าย คือการนำเสนอผลการวัด

กระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้มีขั้นตอนคล้ายกับขั้นตอนในกระบวนการวัดตัวแปร แต่มีขั้นตอนเพิ่มมากขึ้นในส่วนที่เกี่ยวกับการรวมตัวแปรเข้าเป็นตัวบ่งชี้ และการตรวจสอบคุณภาพ ของตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้น นักวิจัยหลายท่านได้กำหนดขั้นตอนในกระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้ไว้คล้ายคลึงกันมีส่วนแตกต่างกันในบางขั้นตอน (Blank. 1993; Johnstone. 1981; Burstein, Oakes; & Guiton. 1992; Botani; & Walberg. 1994; Fitz-Gibbon. 2002) ผู้วิจัยนำมาสรุปรวมเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาตัวบ่งชี้รวม 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดวัตถุประสงค์ (Statement of Purposes)

วัตถุประสงค์สำคัญในการพัฒนาตัวบ่งชี้ คือ เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้น ให้ได้ตัวบ่งชี้ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ที่สำคัญ 3 ประการ คือ การบรรยายสภาพของระบบ การแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบ และการเปรียบเทียบระบบกับเกณฑ์ รวมทั้งการเปรียบเทียบระหว่างระบบการใช้ประโยชน์จากตัวบ่งชี้ทั้งสามประการนี้ทำโดยมีวัตถุประสงค์สำคัญในการบริหาร การพัฒนา และวิจัยในด้านต่างๆ ที่สำคัญรวม 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดนโยบาย และวัตถุประสงค์ ด้านการกำกับ และการประเมินระบบ ด้านการจัดลำดับ และการจำแนกประเภทระบบ ทั้งที่เป็นการจำแนกประเภทภายในชาติ และนานาชาติ ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบ รวมทั้งการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระบบที่ศึกษากับระบบอื่นๆ ในสังคม ด้านความรับผิดชอบ ต่อภาระหน้าที่ และการประกันคุณภาพของหน่วยปฏิบัติ และด้านการกำหนดเป้าหมายระยะสั้น ที่ตรวจสอบได้ (benchmarking) ตามแนวคิดและหลักการประเมินผลแบบใหม่

ขั้นตอนที่ 2 การนิยาม (Definition) ตัวบ่งชี้

เพื่อเป็นตัวชี้แนะวิธีการที่จะต้องใช้ในขั้นตอนต่อไปของกระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้ ในขั้นตอนนี้ นอกจากจะเป็นการกำหนดนิยามแบบเดียวกับการนิยามตัวแปรในการวิจัยทั่วไปแล้ว นักวิจัยต้องกำหนดด้วยว่าตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร และรวมตัวแปรย่อยเป็นตัวบ่งชี้ได้อย่างไร Burstien Oakes และ Guiton (1992) แยกการนิยามตัวบ่งชี้เป็น 2 ส่วน ส่วนแรก คือ การกำหนดกรอบความคิด หรือการสร้างสัณฐาน (conceptualization) การนิยามในส่วนนี้เป็นการให้ความหมายคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการจะบ่งชี้ในรูปของรูปแบบหรือโมเดลแนวคิด (conceptual model) ของสิ่งที่ต้องการบ่งชี้ก่อนว่ามีส่วนประกอบแยกย่อยเป็นกี่มิติ (dimension) และแต่ละมิติประกอบด้วยสัณฐาน (concept) อะไรบ้าง ส่วนที่สอง คือ การพัฒนาตัวแปรส่วนระบบ หรือตัวแปรย่อย (development of component measures) และการสร้างและการกำหนดมาตรา (construction and scaling) การนิยามในส่วนนี้เป็นการกำหนดนิยามปฏิบัติการตัวแปรย่อยตามโมเดลแนวคิด และการกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อยเข้าเป็นตัวบ่งชี้

จากการนิยามตัวบ่งชี้ นักวิจัยจะได้ รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้าง (structural relationship model) ที่อธิบายว่าตัวบ่งชี้ ประกอบด้วยน้ำหนักความสำคัญต่อตัวบ่งชี้ ดังนั้นการกำหนดนิยามตัวบ่งชี้จึงประกอบด้วยกำหนดรายละเอียด 3 ประการ (Burstien, Oakes และ Guiton. 1992; Johnstone. 1981) ประการแรก คือ การกำหนดส่วนประกอบ (components) หรือตัวแปรย่อย (component variables) ของตัวบ่งชี้ นักวิจัยต้องอาศัยความรู้จากทฤษฎี และประสบการณ์ศึกษาตัวแปรย่อยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ (relate) และตรง (relevant) กับตัวบ่งชี้ แล้วตัดสินใจคัดเลือกตัวแปรย่อยเหล่านั้นว่าจะใช้ตัวแปรย่อยจำนวนเท่าใดและประเภทใดในการพัฒนาตัวบ่งชี้ ประการที่สองคือการกำหนด วิธีการรวม (combination method) ตัวแปรย่อย นักวิจัยต้องศึกษาและตัดสินใจเลือกวิธีการรวมตัวแปรย่อยให้ได้ตัวบ่งชี้ที่จะพัฒนา ซึ่งโดยทั่วไปทำเป็น 2 แบบ คือการรวมตัวแปรย่อย

ด้วยการบวก (addition) และการคูณ (multiplication) ส่วนประการที่สาม คือ การกำหนดน้ำหนัก (weight) การรวมตัวแปรย่อยเข้าเป็นตัวบ่งชี้ที่นักวิจัยต้องกำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรย่อยแต่ละตัวในการสร้างตัวบ่งชี้ที่จะพัฒนา โดยอาจกำหนดให้ตัวแปรย่อยทุกตัวมีน้ำหนักเท่ากัน หรือต่างกันก็ได้ การกำหนดรายละเอียดทั้งสามประการสำหรับการนิยามตัวบ่งชี้ทำได้ 3 วิธี แต่ละวิธีเหมาะสมกับสถานการณ์แตกต่างกันดังต่อไปนี้ (Burstien, Oakes; & Guiton. 1992; Johnstone. 1981)

1. การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงปฏิบัติ (Pragmatic Definition) ซึ่งใช้ในกรณีที่มีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรย่อยที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้ไว้พร้อมแล้ว นักวิจัยเพียงแต่ใช้วิธีการถ่วงน้ำหนักเลือกตัวแปรจากฐานข้อมูลที่มีอยู่ และนำมาพัฒนาตัวบ่งชี้โดยการกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อย และกำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรย่อย วิธีการต่อนี้อาศัยการตัดสินใจ และประสบการณ์ของนักวิจัยเท่านั้น ซึ่งอาจทำให้ได้นิยามที่ลำเอียงเพราะไม่มีการอ้างอิงทฤษฎี หรือตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่อย่างใด จึงเป็นนิยามที่มีจุดอ่อนมากที่สุดเมื่อเทียบกับกับนิยามแบบอื่น และไม่ค่อยมี ผู้นิยมใช้

2. การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามเชิงทฤษฎี (Theoretical Definition) เป็นนิยามที่นักวิจัยใช้ทฤษฎีรองรับสนับสนุนการตัดสินใจโดยตลอด และใช้วิธีการถ่วงน้ำหนักน้อยกว่าการนิยามแบบอื่น การนิยามนี้ นักวิจัยอาจทำได้สองแบบ แบบแรกเป็นการใช้ทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยเป็นพื้นฐานสนับสนุนทั้งหมดตั้งแต่การกำหนดตัวแปรย่อย การกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อย และการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อย แบบที่สอง เป็นการใช้ทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยเป็นพื้นฐานสนับสนุนในการคัดเลือกตัวแปรย่อย และการกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อยเท่านั้น ส่วนในขั้นตอนในการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อยแต่ละตัวนั้นนักวิจัยใช้ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญประกอบในการตัดสินใจ วิธีแบบนี้ใช้ในกรณีที่ยังไม่มีผู้ใดกำหนดสูตร หรือโมเดลตัวบ่งชี้ไว้ก่อน

3. การพัฒนาตัวบ่งชี้โดยใช้นิยามประจักษ์ (Empirical Definition) นิยามเชิงประจักษ์เป็นนิยามที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนิยามเชิงทฤษฎีเพราะเป็นนิยามที่นักวิจัยกำหนดว่าตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร และกำหนดรูปแบบวิธีการรวมตัวแปรให้ตัวบ่งชี้โดยมีทฤษฎี เอกสารวิชาการ หรืองานวิจัยเป็นพื้นฐานแต่การกำหนดน้ำหนักตัวแปรแต่ละตัวที่จะนำมารวมกันในการพัฒนาตัวบ่งชี้ได้มีได้อาศัยแนวคิดทฤษฎีโดยตรง แต่อาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประจักษ์ การนิยามแบบนี้เหมาะสมและเป็นที่นิยมใช้กันอยู่มาจนถึงทุกวันนี้

ในจำนวนวิธีการกำหนดนิยามตัวบ่งชี้ทั้ง 3 วิธีที่กล่าวข้างต้นนั้นวิธีนิยามเชิงประจักษ์เป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุด (Johnstone. 1981) ประเด็นที่น่าสังเกตเกี่ยวกับการกำหนดนิยามเชิงประจักษ์ คือ การกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อยนั้นในความเป็นจริงมิใช่การกำหนดนิยามจากการศึกษาเอกสาร และทฤษฎี แต่เป็นการดำเนินการวิจัยโดยใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์และเมื่อเปรียบเทียบวิธีการกำหนดนิยามเชิงประจักษ์ซึ่งต้องใช้การวิจัยในการนิยาม กับวิธีการที่มีการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงเส้น หรือโมเดลโครงสร้างสัมพันธ์ว่าตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไรและอย่างไร

โดยมีทฤษฎีเป็นพื้นฐานรองรับโมเดลที่ได้เป็นโมเดล ลิสเรลแบบโมเดลการวัด (measurement model) ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรย่อยซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ (observed variables) กับตัวบ่งชี้ที่เป็นตัวแปรแฝง (latent variables) นั้นเอง (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2545: 1989) งานส่วนที่สอง คือการกำหนดความสำคัญของตัวแปรย่อยจากข้อมูลเชิงประจักษ์โดยการวิจัยอันเป็นการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลนั้นเอง กล่าวคือ นักวิจัยต้องรวบรวมข้อมูลได้แก่ตัวแปรย่อยทั้งหลายตามที่โมเดลพัฒนาขึ้น แล้วนำมาวิเคราะห์ให้ได้ค่าน้ำหนักตัวแปรย่อยที่จะใช้ในการสร้างตัวบ่งชี้ วิธีการวิเคราะห์ที่นิยมใช้กันมากที่สุด คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) การวิเคราะห์องค์ประกอบตามหลักสถิติทำได้สองแบบ แบบแรกคือ การวิเคราะห์องค์ประกอบแบบสำรวจ (exploratory factor analysis) ใช้เมื่อนักวิจัยมีทฤษฎีรองรับโมเดลแบบหลวมๆ ส่วนแบบที่สอง คือ ทำการวิเคราะห์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) ใช้เมื่อนักวิจัยมีทฤษฎีรองรับโมเดลแบบหนักแน่นเข้มแข็ง และสามารถตรวจสอบความตรงของโมเดลโดยพิจารณาจากความสอดคล้องระหว่างโมเดลตามทฤษฎีกับข้อมูล เมื่อพบว่าโมเดลมีความตรงจึงนำสมการแสดงความสัมพันธ์ และค่าน้ำหนัก ความสำคัญของตัวแปรย่อยมาสร้างตัวแปรต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

คือ การดำเนินการวัดตัวแปรย่อยได้แก่ การสร้างเครื่องมือสำหรับวัด การทดลองใช้และการปรับปรุงเครื่องมือ ตลอดจนการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การออกภาคสนามเพื่อใช้เครื่องมือเก็บข้อมูล และการตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลที่เป็นตัวแปรย่อยซึ่งจะนำมารวมเป็น ตัวบ่งชี้

ขั้นตอนที่ 4 การสร้าง (Construction) ตัวบ่งชี้

ในขั้นนี้นักวิจัยสร้างสเกล (scaling) ตัวบ่งชี้โดยนำตัวแปรย่อยที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์รวมให้ได้ตัวบ่งชี้ โดยใช้วิธีการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อย และรวมตัวแปรตามนิยามตัวบ่งชี้

ขั้นตอนที่ 5 การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Check) ตัวบ่งชี้

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้พัฒนาขึ้น ครอบคลุมถึงการตรวจสอบคุณภาพของตัวแปรย่อย และตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นด้วย โดยตรวจสอบทั้งความเที่ยง (reliability) ความตรง (validity) ความเป็นไปได้ (feasibility) ความเป็นประโยชน์ (utility) ความเหมาะสม (appropriateness) และความเชื่อถือได้ (credibility)

ตัวบ่งชี้ที่มีคุณภาพซึ่งจะใช้เป็นสารสนเทศในการบริหารและการจัดการระบบ ควรมีคุณสมบัติที่สำคัญ 4 ประการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2530) ประการแรก ตัวบ่งชี้ควรมีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ ทั้งสามารถบอกถึงสถานะ และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง หรือสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในอนาคตได้ทันเวลาให้ผู้บริหารสามารถดำเนินการแก้ปัญหาได้ทันทั่วทั้ง ประการที่สอง ตัวบ่งชี้ควรตรงกับความต้องการ หรือจุดมุ่งหมายของการใช้งาน ประการที่สามตัวบ่งชี้ควรมีคุณสมบัติตามคุณสมบัติของการวัด คือ มีความตรง ความเที่ยง ความเป็นปรนัย และใช้ปฏิบัติได้จริง คุณสมบัติข้อนี้มีความสำคัญมาก ประการสุดท้าย ตัวบ่งชี้ควรมีเกณฑ์การวัด (measurement rules) ที่มีความเป็นกลาง

ขั้นตอนที่ 6 การจัดเข้าบริบท และการนำเสนอรายงาน (Contextualization and Presentation)

ขั้นตอนนี้ เป็นการสื่อสาร (Communication) ระหว่างนักวิจัยที่เป็นผู้พัฒนากับผู้ใช้ตัวบ่งชี้ หลังจากที่ได้สร้างและตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้แล้วนักวิจัยต้องวิเคราะห์ข้อมูลให้ได้ค่าของตัวบ่งชี้ให้เหมาะสมกับบริบท (context) โดยอาจวิเคราะห์ แยกตามประเภทของบุคลากร หรืออาจวิเคราะห์ตีความในระดับมหภาค แล้วจึงรายงานค่าของตัวบ่งชี้ให้ผู้บริโภค/ผู้บริหาร/นักวางแผน/นักวิจัย ตลอดจนนักวิชาการทั่วไปได้ทราบและใช้ประโยชน์

โดยสรุปการนำเสนอรายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องในเรื่องสังกัดเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ สรุปได้ว่าตัวบ่งชี้เป็นองค์ประกอบหรือชุดของตัวแปรที่สร้างขึ้นเพื่อแสดงภาพของสิ่งที่ต้องการศึกษา ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง โดยระบุสภาพของสิ่งที่ต้องการศึกษาเป็นภาพรวมที่มีความชัดเจนพอสมควร ตัวบ่งชี้มีหลายประเภทจำแนกตามลักษณะที่สำคัญได้หลายแบบตัวบ่งชี้มีประโยชน์ ในการวางแผน การกำหนดวัตถุประสงค์และนโยบาย การกำกับติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน การจัดลำดับสิ่งที่ศึกษา การประกันคุณภาพ และการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบกระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้นิยมดำเนินการแบบเดียวกับการวัดตัวแปร คือ ต้องมีขั้นการกำหนดวัตถุประสงค์ ขั้นการนิยามตัวบ่งชี้ ขั้นการรวบรวมข้อมูล ขั้นการสร้างตัวบ่งชี้ ขั้นการตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้ และขั้นการนำเสนอผลการพัฒนาตัวบ่งชี้ สำหรับการตรวจสอบตัวบ่งชี้นอกจากที่นำเสนอไปแล้วยังมีการตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้โดยการวิเคราะห์ความ ไม่นั่นนอนและความไว

นอกจากนี้กระบวนการในการพัฒนาและจัดทำดัชนีวัดความสำเร็จประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (Kaplan; & Norton. 1996: 275; และพลู เดชะรินทร์. 2544: 47-48)

1. การวิเคราะห์ทางยุทธศาสตร์ ซึ่งได้แก่การทำ SWOT Analysis อันเป็นที่นิยมและรู้จักกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เพื่อให้ได้ทิศทางและกลยุทธ์ขององค์กรที่ชัดเจน
2. กำหนดวิสัยทัศน์และกลยุทธ์ขององค์กร โดยกำหนดเป็นกลยุทธ์หลักที่สำคัญขององค์กร
3. วิเคราะห์และกำหนดว่าดัชนีวัดความสำเร็จแบบสมดุลขององค์กรควรมีเท่าใดและสัมพันธ์กันอย่างไร
4. จัดทำแผนที่ทางกลยุทธ์ระดับองค์กร โดยกำหนดวัตถุประสงค์ที่สำคัญภายใต้แต่ละมุมมอง โดยพิจารณาว่าจะสามารถดำเนินการได้ตามวัตถุประสงค์ด้านใด
5. กลุ่มผู้บริหารระดับสูงจะต้องมีการประชุมร่วมกันเพื่อยืนยันและเห็นชอบในแผนที่ทางกลยุทธ์ที่สร้างขึ้น
6. มีการกำหนดรายละเอียดของวัตถุประสงค์ในด้านต่าง ๆ ทั้งในด้านของตัวชี้วัด ฐานข้อมูล ในปัจจุบันเป้าหมายที่ต้องบรรลุ รวมทั้งแผนงาน กิจกรรมหรือโครงการที่จะต้องดำเนินการ

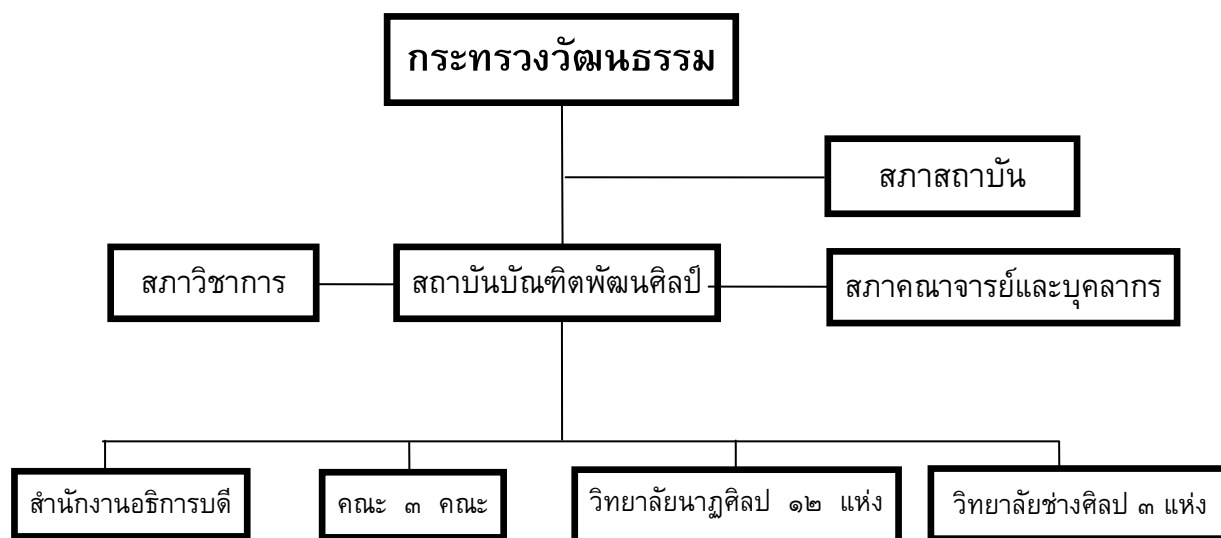
นโยบายและกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา กระทรวงวัฒนธรรม ตั้งอยู่ภายในเลขที่ 2 ถนนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เป็นศูนย์กลางทางศิลปะชั้นนำของชาติ และนานาชาติ เริ่มจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2542 โดยเปิดหลักสูตรปริญญาตรีด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ทั้งไทยและสากล สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นนามที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี องค์อุปถัมภ์มรดกวัฒนธรรมไทย โปรดเกล้าฯ พระราชทานเมื่อวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ.2540 และได้รับการสถาปนาขึ้นตาม “พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ.2541” และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ.2541 โดยมีบทบาทหน้าที่ในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี พร้อมกับดูแลวิทยาลัยนาฏศิลป์ 12 แห่ง และวิทยาลัยช่างศิลป์ 3 แห่ง

ในปีการศึกษา 2547 ได้ขยายการผลิตบัณฑิตโดยเปิดห้องเรียนเครือข่ายในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภูมิภาคอีก 9 แห่ง เป็นหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (ครู 5 ปี) เนื่องจากผู้บริหารส่วนภูมิภาค ขอเปิดทำการเรียนการสอนที่สถานศึกษาเดิม เพื่อให้แก่นักศึกษาที่อยู่ในภูมิลำเนาของตน สอดคล้องกับนโยบายของรัฐที่ต้องการให้ศึกษาใกล้บ้าน

ตามพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ.2550 เป็นปีที่ 62 ในรัชกาลปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติตามความในมาตรา 1 แห่งพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ.2550 “และให้ยกเลิกพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ.2541” ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ 124 ตอนที่ 32 ก วันที่ 9 กรกฎาคม 2550 และมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายในวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ.2550 ตามความในมาตรา 4 ให้รวมสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ.2541 ประกอบด้วย คณะศิลปศึกษา คณะศิลปนาฏดุริยางค์ คณะศิลปวิจิตร วิทยาลัยนาฏศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ วิทยาลัยนาฏศิลป์นครศรีธรรมราช วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา วิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง วิทยาลัย ช่างศิลป์ วิทยาลัยช่างศิลป์นครศรีธรรมราช และวิทยาลัยช่างศิลป์สุพรรณบุรี มาจัดตั้งเป็นสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ตามพระราชบัญญัตินี้ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 10-14) ดังภาพประกอบ 1 โครงสร้างสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

โครงสร้างสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ภาพประกอบ 1 โครงสร้างสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ที่มา: <http://center.bpi.ac.th>

คณะศิลปนาฏดุริยางค์

คณะศิลปนาฏดุริยางค์เป็นคณะวิชาหนึ่งในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีหน้าที่ผลิตศิลปิน นักวิชาการ นักบริหารจัดการด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์และคีตศิลป์ เปิดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปบัณฑิต (ต่อเนื่อง) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 โดยรับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับ นาฏศิลป์ชั้นสูงจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั่วประเทศเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) เป็นเวลา 2 ปี เปิดการเรียนการสอน 3 สาขาวิชา คือ สาขานาฏศิลป์ไทย สาขาวิชาดนตรีไทย และสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย (คณะศิลปนาฏดุริยางค์. 2550: บทนำ)

ในปีการศึกษา 2547 ได้เปิดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปบัณฑิต (4 ปี) โดยเปิดการเรียนการสอนครั้งแรกเฉพาะสาขานาฏศิลป์ไทยในเดือนมิถุนายน พ.ศ.2547 และเริ่มเปิดสอน สาขาวิชาดนตรีไทยและสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย ในปีการศึกษา 2548

ต่อมาในปีการศึกษา 2550 คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ได้เปิดการเรียนการสอนหลักสูตร ศิลปบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน โดยมีแขนงวิชาศิลปะดนตรีพื้นบ้านอีสาน และแขนงวิชาศิลปะการแสดงพื้นบ้านอีสาน โดยจัดการเรียนการสอนในรูปแบบห้องเรียนเครือข่าย ณ วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด และวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์

ปัจจุบัน คณะศิลปนาฏดุริยางค์ มีการบริหารการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปบัณฑิต (ต่อเนื่อง) และหลักสูตรศิลปบัณฑิต (4 ปี) ประกอบด้วยภาควิชาในสังกัด 2 ภาควิชา คือ ภาควิชานาฏศิลป์ ภาควิชาดุริยางคศิลป์ และมี 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย สาขาวิชาดนตรีไทย และสาขาวิชาคีตศิลป์ไทย และสาขาวิชาศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน

คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินการประกันคุณภาพ การศึกษา โดยพยายามเน้นการควบคุมคุณภาพของหลักสูตรและการเรียนการสอนเป็นสำคัญ แต่ทั้งนี้ก็ได้มีระบบควบคุมคุณภาพให้ครบภารกิจของคณะศิลปนาฏดุริยางค์ ในด้านการจัดการเรียน การสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อสามารถใช้ เป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพและการบริหารจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษา เพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และยุทธศาสตร์ที่คณะศิลปนาฏดุริยางค์กำหนดไว้อย่าง มีประสิทธิภาพ

วิทยาลัยนาฏศิลป์

วิทยาลัยนาฏศิลป์ชื่อเดิมว่า “โรงเรียนนาฏดุริยางค์ศาสตร์” ผู้ก่อตั้งโรงเรียน คือ พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ อธิบดีคนแรกของกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 10-14)

- พ.ศ.2477 เปิดสอนเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2477 ให้การศึกษาทั้งวิชาสามัญและวิชาศิลปะด้าน นาฏศิลป์ดนตรีไทย ยกเว้นโยน
- พ.ศ.2478 เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2478 พระสารสาสน์ประพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง ธรรมการได้มีคำสั่งตั้งโรงเรียนศิลปากรสอนวิชาช่างปั้น ช่างเขียนและช่างรักขึ้นอยู่กับ กรมศิลปากร และให้โรงเรียนนาฏดุริยางค์ศาสตร์รวมเป็นแผนกหนึ่งของโรงเรียน ศิลปากร เรียกชื่อเฉพาะแผนกนี้ว่า “โรงเรียนศิลปากร แผนกนาฏดุริยางค์”
- พ.ศ.2485 เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2485 มีประกาศพระราชกฤษฎีกา แบ่งส่วนราชการ กรมศิลปากรใหม่ ยุบกองโรงเรียนให้แผนกช่างไปอยู่กับมหาวิทยาลัยศิลปากรที่ตั้ง ขึ้นใหม่ โอนกรมศิลปากรจากกระทรวงธรรมการไปสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ตั้งแต่วันที่ 28 เมษายน 2485 กรมศิลปากรจึงปรับปรุงกองดุริยางคศิลป์เปลี่ยนชื่อเป็น กองการสังคีต โอนแผนกนาฏดุริยางค์มาอยู่กับกองการสังคีต เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนสังคีตศิลป์”
- พ.ศ.2488 จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีได้มีบัญชาปรับปรุงการศึกษาเปลี่ยนชื่อจาก โรงเรียนสังคีตศิลป์ เป็น “โรงเรียนนาฏศิลป์” ให้มีการเรียนการสอนวิชาโยนเพิ่มขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ
1. เพื่อเป็นสถานศึกษานาฏศิลป์และดุริยางค์ศิลป์ของราชการ
 2. เพื่อบำรุงรักษาและเผยแพร่นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ประจำชาติไทย
 3. เพื่อให้ศิลปะทางดนตรีและโยนละครภายในประเทศมีฐานะเป็นที่ยกย่อง

ดังในนานาประเทศ

เมื่อเปิดโรงเรียนนาฏศิลป์ในปี พ.ศ.2488 มีนักเรียนเก่าเหลืออยู่ในโรงเรียนสังกัดศิลป์ 33 คน เป็นนักเรียนหญิงทั้งหมด จึงได้เปิดรับสมัครนักเรียนชายเข้าฝึกโขน จำนวน 60 คน นับตั้งแต่นั้นมาจำนวนนักเรียนก็เพิ่มขึ้นทุกปี และโรงเรียนนาฏศิลป์ได้ขยาย การศึกษาทั้งนาฏดุริยางคศิลป์ไทยและสากล

- พ.ศ.2504 เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2504 มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการในกรมศิลปากร ออกเป็นกองต่าง ๆ มีกองศิลปศึกษาเพิ่มขึ้น ให้โอนโรงเรียนนาฏศิลป์จากกอง การสังกัดมาสังกัดกองศิลปศึกษา
- พ.ศ.2515 เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2515 ได้รับการยกฐานะเป็น “วิทยาลัยนาฏศิลป์” ต่อมาได้ขยาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ไปจัดตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค โดยเรียกชื่อวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตามด้วยชื่อจังหวัดที่ตั้ง
- พ.ศ.2519 ปีการศึกษา 2519 ได้ขยายการศึกษาระดับปริญญา (ศษ.บ) กรมศิลปากรได้จัด การศึกษาสมทบในระดับปริญญาตรีกับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษามีนักเรียน ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ตั้งแต่ปีการศึกษา 2520 เป็นต้นมา
- พ.ศ.2536 มีพระราชบัญญัติให้ใช้ชื่อวิทยาลัยนาฏศิลป์ในส่วนกลางว่า “วิทยาลัยนาฏศิลป์”
- พ.ศ.2541 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยรับนักเรียนจากผู้สำเร็จ การศึกษาประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูงเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีสาขาต่าง ๆ
- พ.ศ.2550 วิทยาลัยนาฏศิลป์ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี(ต่อเนื่อง) (ห้องเรียนเครือข่าย)โดยเปิดทำการสอน 2 สาขาวิชา คือ สาขานาฏศิลป์ไทยและ สาขาดนตรีไทย

ปัจจุบัน ได้มีวิทยาลัยนาฏศิลป์ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาครวม 12 แห่ง

วิทยาลัยนาฏศิลป์เป็นสถาบันการศึกษาวิชาชีพเฉพาะด้านที่มุ่งผลิตศิลปิน นักวิชาการ ศิลปะ บุคลากรสายอาชีพ ในด้านนาฏศิลป์ ดนตรีทั้งไทยและสากล มีการจัดการเรียนการสอนอัน ประกอบด้วยการศึกษาตามกลุ่มสาระวิชา 8 กลุ่ม วิชาชีพด้านศิลปะ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ยึด ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดการศึกษาเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รับผู้สำเร็จการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เข้าศึกษาตาม หลักสูตร 3 ปี ได้รับประกาศนียบัตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3
2. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ รับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ของ วิทยาลัยนาฏศิลป์เข้าศึกษาต่อตามหลักสูตร 3 ปี ได้รับประกาศนียบัตร วิชาชีพ
3. ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง รับนักเรียนต่อเนื่องจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เข้าศึกษาต่อ 2 ปี ได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง หรือเทียบเท่าอนุปริญญา

4. ระดับปริญญาตรีต่อเนื่อง รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง เข้าศึกษาต่อ 2 ปี ได้รับปริญญาศิลปบัณฑิต ของสถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์

หลักเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา พิจารณาจากประเด็นต่อไปนี้
(สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 5)

1. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะวิชา/สถานศึกษาระดับอุดมศึกษา จะคำนึงถึงองค์ประกอบคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ใช้เป็นแนวทางในการควบคุม การตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาทั้ง 9 ด้าน คือ

- ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ
- การเรียนการสอน
- กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา
- การวิจัย
- การบริการทางวิชาการแก่สังคม
- การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
- การบริหารและการจัดการ
- การเงิน และงบประมาณ และ
- ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ

ทั้งนี้ ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดทำรายงานการศึกษาตนเอง (Self – Study Report) ที่ครอบคลุมการดำเนินงานตามองค์ประกอบคุณภาพการศึกษาที่คณะวิชา และสถานศึกษาระดับอุดมศึกษากำหนดเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายในและภายนอก

2. ผลการปฏิบัติงานของคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาตามระบบและกลไก การประกันคุณภาพที่กำหนดไว้

3. ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการดำเนินงานตามระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่ ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาตามตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษา

วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ระบุในกฎกระทรวงให้ใช้แนวปฏิบัติดังนี้
(สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 6)

1. ให้คณะวิชา/สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีหน่วยงานหรือคณะกรรมการที่ รับผิดชอบการดำเนินการด้านการประกันคุณภาพขึ้น โดยมีหน้าที่พัฒนา บริหารและติดตามการ ดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ตลอดจนประสานกับหน่วยงาน ภายนอก เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการจัดการศึกษาระดับต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของสถานศึกษา เพื่อใช้กำกับ ตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาให้มี ประสิทธิภาพภายใต้กรอบนโยบายและหลักการที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด

3. ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีระบบและกลไกควบคุมคุณภาพ ขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในการผลิตบัณฑิต ดังนี้

- 3.1 หลักสูตรการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ
- 3.2 คณาจารย์และระบบการพัฒนาคณาจารย์
- 3.3 สื่อการศึกษาและเทคนิคการสอน
- 3.4 ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้อื่น
- 3.5 อุปกรณ์การศึกษาต่างๆ
- 3.6 สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และบริการการศึกษา
- 3.7 การวัดผลการศึกษาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา
- 3.8 องค์ประกอบอื่นตามที่แต่ละสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาเห็นสมควร

ทั้งนี้แต่ละคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอาจจัดให้มีระบบการตรวจสอบและ ประเมินผลการดำเนินการขึ้นเป็นการภายในได้ตามที่เห็นสมควร

การรายงานผลการประกันคุณภาพ

สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องจัดทำรายงานการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ประจำปี (ซึ่งอาจใช้รายงานการศึกษาตนเองที่สถานศึกษาจัดทำไว้แล้ว) เสนอต่อสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษาภายใน 120 วัน นับจากวันสิ้นปีการศึกษาของแต่ละสถานศึกษาและ เปิดเผยต่อสาธารณชน โดยให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์และแนวทางของพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545

ความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติมี 4 ประการ คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การดำเนินการตาม ภารกิจ ทั้ง 4 ประการ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ประกอบกับมีปัจจัยภายนอกและภายในหลายประการด้วยรายละเอียดต่อไปนี้ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 7)

1. คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิต มีแนวโน้มที่จะมีความแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียแก่ประเทศไทยโดยรวมในระยะยาว
2. มีการแข่งขันกันในเรื่องคุณภาพของการจัดการศึกษาและคุณภาพของบัณฑิตในวงการ อุดมศึกษาทั้งภายในประเทศและนอกประเทศมากขึ้น
3. สถาบันอุดมศึกษาที่มีความจำเป็นที่ต้องมีการพัฒนาองค์ความรู้ให้เป็นสากล เพื่อให้ได้รับ การยอมรับจากนานาชาติมากขึ้น

4. สถาบันอุดมศึกษามีความจำเป็นที่ต้องสร้างความมั่นใจให้แก่สังคมในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ

5. สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (public information) ที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาลและประชาชนทั่วไป

6. สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่มีความโปร่งใส (transparency) และความรับผิดชอบ ซึ่งตรวจสอบได้ (accountability)

7. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน รวมถึงให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผล การจัดการศึกษาของสถานศึกษา

8. คณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 2547 ได้ให้ความเห็นชอบมาตรฐานการศึกษาของชาติที่เสนอโดยสภาการศึกษา และให้หน่วยงานด้านการศึกษาระดับนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติในการจัดการศึกษา

9. คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2549 เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

สถาบันอุดมศึกษาร่วมกับต้นสังกัดจึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในโดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 8)

1. เพื่อตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของคณะวิชา หน่วยงานและสถาบันอุดมศึกษา ในภาพรวมตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้น ๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในทุกองค์ประกอบคุณภาพให้เป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน

2. เพื่อให้คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าในสถาบันอุดมศึกษาทราบสถานภาพของตนเอง อันนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (targets) และเป้าประสงค์ (goals) ที่ตั้งไว้และเป็นสากล

3. เพื่อให้คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าในสถาบันอุดมศึกษาทราบจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุงตลอดจนได้รับข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมจุดแข็ง และพัฒนาจุดที่ควรปรับปรุงของสถาบันอย่างต่อเนื่อง

4. เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพ

5. เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษามีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริม สนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้มีการกำหนดแนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในไว้ดังนี้ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 8-9)

1. ระบบการประกันคุณภาพ

สถาบันอุดมศึกษาอาจพัฒนาระบบประกันคุณภาพที่เหมาะสมสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของสถาบัน โดยอาจเป็นระบบประกันคุณภาพที่ใช้กันแพร่หลายในระดับชาติหรือนานาชาติ หรือเป็นระบบเฉพาะที่สถาบันพัฒนาขึ้นเอง แต่ไม่ว่าเป็นระบบคุณภาพแบบใดจะต้องมีกระบวนการทำงานที่เริ่มต้นจากการวางแผน การดำเนินงานตามแผน การตรวจสอบประเมิน และการปรับปรุงพัฒนา ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการของสถาบันบรรลุเป้าประสงค์และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกัน ก็เป็นหลักประกันแก่สาธารณชนให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพ

2. มาตรฐานตัวบ่งชี้และเกณฑ์ประเมินคุณภาพ

มาตรฐานสำคัญที่เป็นกรอบในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา คือ มาตรฐานการอุดมศึกษา ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ยังต้องดำเนินการให้ได้ตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกมาก เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. กรอบการปฏิบัติราชการตามมิติด้านต่าง ๆ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ในกรณีมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าวตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นในทุกองค์ประกอบคุณภาพทั้ง 9 ด้านต้องสามารถชี้วัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบคุณภาพนั้น ๆ ได้ทั้งหมด ดังนั้นคู่มือฉบับนี้จึงได้พัฒนาตัวบ่งชี้ที่สถาบัน อุดมศึกษา จำเป็นต้องใช้ประเมินคุณภาพภายใน ตัวบ่งชี้ตลอดจนข้อมูลที่ใช้กำกับแต่ละตัวบ่งชี้เหล่านี้สามารถนำไปใช้ได้ทั้งเพื่อการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในและภายนอก โดยเฉพาะการประเมินของ สมศ. และ ก.พ.ร. ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของสถาบันอุดมศึกษาในการนำตัวบ่งชี้ดังกล่าวไปใช้

สำหรับเกณฑ์การประเมินในแต่ละตัวบ่งชี้ได้กำหนดเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำ ส่วนหนึ่งพัฒนาจากแนวปฏิบัติที่ดี อีกส่วนหนึ่งเป็นเกณฑ์ที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และหรือโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สมศ. ก.พ.ร. เพื่อให้การประเมินคุณภาพการศึกษามีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน

3. กลไกการประกันคุณภาพ

ในด้านของกลไกการประกันคุณภาพ ผู้ที่มีความสำคัญส่งผลให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จและนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องคือ คณะกรรมการระดับนโยบายและผู้บริหารสูงสุดของสถาบันที่จะต้องให้ความสำคัญและกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจนและเข้าใจร่วมกันทุกระดับ โดยมอบหมายให้หน่วยงานหรือคณะกรรมการรับผิดชอบในการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินและกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง หน้าที่สำคัญ

ประการหนึ่งของคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้คือ การจัดระบบประกันคุณภาพพร้อมทั้งตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสมสำหรับสถาบัน ระบบประกันคุณภาพที่ใช้ต้องสามารถ เชื่อมโยงให้เกิดคุณภาพการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับภาควิชาหรือสาขาวิชา ระดับ คณะไปจนถึงระดับสถาบัน โดยอาจจำเป็นต้องจัดทำคู่มือคุณภาพในแต่ละระดับเพื่อกำกับการ ดำเนินงาน แต่ที่สำคัญคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ต้องประสานงานและผลักดันให้เกิดระบบ ฐานข้อมูลและสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพซึ่งสามารถใช้งานร่วมกันได้ในทุกระดับ

4. ระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศ

การวิเคราะห์และวัดผลดำเนินงานเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการประกันคุณภาพ การวัด และวิเคราะห์ผลการดำเนินงานจะไม่สามารถทำได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ หากปราศจาก ข้อมูลและสารสนเทศที่เป็นจริงถูกต้องตรงกันทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล ภาควิชา คณะ และ สถาบันตลอดจนเป็นข้อมูลที่สามารถเรียกใช้ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ดี มีประสิทธิภาพจึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา และส่งผลต่อคุณภาพ ในทุกขั้นตอนการดำเนินงานตั้งแต่การวางแผนการปฏิบัติงานประจำ การตรวจสอบประเมินตลอดจนถึงการปรับปรุงและพัฒนา มีการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีและ ต่ำกว่าปริญญาตรี การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในสำหรับการศึกษาระดับด้าน นาฏศิลป์ ดนตรี คีตศิลป์ และช่างศิลป์ เพื่อจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและพัฒนาคุณภาพการศึกษา ให้ดียิ่งขึ้น สถาบันฯจึงได้จัดทำ การประเมินคุณภาพภายในของสถาบันฯ โดยแบ่งออกเป็นระดับ ตามที่สถาบันฯได้เรียบเรียงกำหนดผู้ดำเนินการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพ การศึกษาแบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับปริญญา
2. ระดับ ปวส.
3. ระดับ ปวช.
4. ระดับพื้นฐาน (ม.1-ม.3)

สำหรับระดับปริญญาเมื่อสถาบันฯ ดำเนินการประเมินภายในเป็นที่เรียบร้อยแล้วจะต้อง ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. สำหรับหน่วยงานที่มีการศึกษาทุกระดับจะต้องส่ง SAR ของทุกระดับให้ภายใน มิถุนายนสิงหาคม ของทุกปี
2. สถาบันฯจะต้องนำรายงาน SAR ส่งไปยังสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาภายใน เดือนกันยายนของทุกปีโดยเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2551
3. สถาบันฯจะต้องนำรายงาน SAR เสนอส่งไปยัง ก.พ.ร. ตามรูปแบบรายงาน SAR ของ ก.พ.ร. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ซึ่งเป็นผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรอง การปฏิบัติราชการส่งถึง ก.พ.ร. ภายในเดือนตุลาคมของทุกปี ดังเหตุผลดังกล่าวหน่วยงานการศึกษาในสังกัดสถาบันฯกรุณาส่ง SAR ของหน่วยงานเสนอต่อสถาบันฯภายในเดือนมิถุนายน ถึง สิงหาคม

ของทุกปีซึ่งสถาบันฯจะดำเนินตามกระบวนการดำเนินงานจัดการศึกษาของสถาบันฯ โดยนำเข้า สภาสถาบัน ผ่านการเห็นชอบของสถาบันฯ นำ SAR ฉบับนี้เสนอต่อ ก.พ.ร และ ก.พ.ร. นำเสนอให้ ส.ม.ศ. ดำเนินการตรวจสอบให้คะแนนตามผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองปฏิบัติราชการที่ สถาบันฯ โดยอธิการบดีได้ลงนามต่อปลัดกระทรวงวัฒนธรรมและ ผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี/ คณบดี/ผู้อำนวยการวิทยาลัย ลงนามต่ออธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

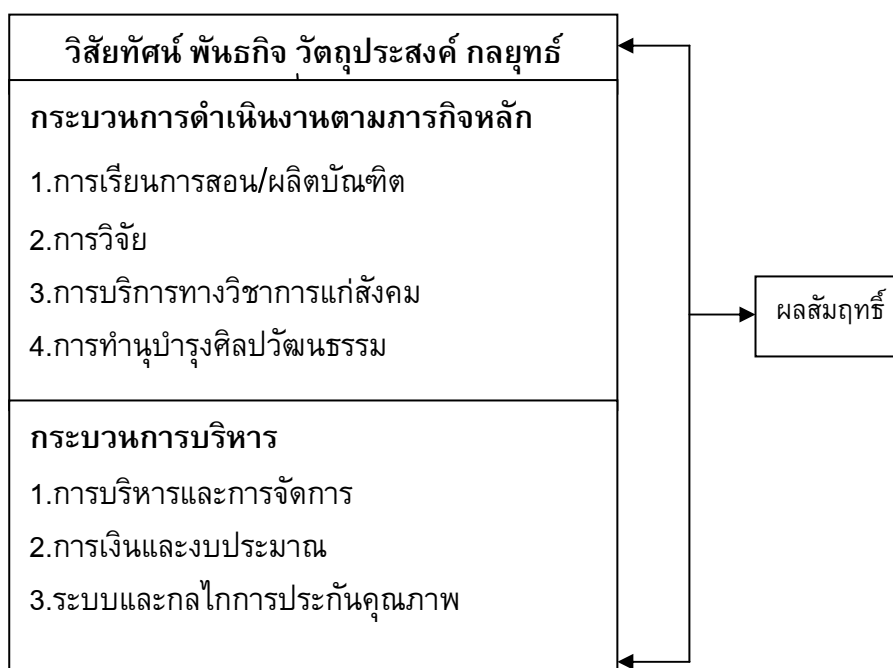
4. สำหรับหน่วยงานในสังกัดสถาบันฯ ที่ควรจะดำเนินการโดยใช้เทคนิคต่างๆ มาเพื่อให้ หน่วยงานของตนมีระบบการปฏิบัติราชการให้ได้คุณภาพยิ่งขึ้น เช่น ใช้ 5 ส. TQM เป็นพื้นฐานใน การจัดทำประกันคุณภาพการศึกษา ตามสภาพที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับแนวนโยบายหลัก ประชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยการนำมาประยุกต์ใช้ในหน่วยงานได้อย่างเหมาะสมกับการพัฒนา คุณภาพการศึกษาให้มีมาตรฐานที่สูงขึ้นบรรลุตามเป้าประสงค์ที่สถาบันฯ ตั้งไว้

ระบบประกันคุณภาพภายในเพื่อรองรับการประเมินภายนอก

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งมีการกึ่งใน การผลิตบัณฑิตด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์และคีตศิลป์ทั้งไทยและสากล พัฒนางองค์ความรู้เกี่ยวกับ วิชาชีพทางการศึกษา ศึกษาวิจัย บริการทางวิชาการแก่สังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การที่ สถาบันฯ จะปฏิบัติภารกิจให้มีประสิทธิภาพได้ จำเป็นต้องพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพและมาตรฐาน การศึกษาเพื่อนำไปสู่การพัฒนาประเทศ การประกันคุณภาพการศึกษาจึงเป็นภารกิจสำคัญของ สถาบันฯ ที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยประกาศนโยบายในการประกันคุณภาพการศึกษา กำหนดให้คณะวิชา สำนักงานอธิการบดี และสถานศึกษาต่างๆ ที่อยู่ในการควบคุมดูแลจัดให้มีการ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในหน่วยงาน

องค์ประกอบหลักของการประกันคุณภาพ

สถาบันอุดมศึกษาได้กำหนดองค์ประกอบหลักของการประกันคุณภาพซึ่งประกอบด้วย วัตถุประสงค์ภารกิจหลักและกระบวนการบริหารที่เกี่ยวข้องกัน ดังนี้ (คณะศิลปนาฏดุริยางค์. 2550:

ภาพประกอบ 2 องค์ประกอบหลักของระบบประกันคุณภาพ

ที่มา: คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา (คณะศิลปนาฏดุริยางค์. 2550: 14)

มาตรการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นการปฏิบัติที่นำไปสู่การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งหลักประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้กำหนดไว้ดังนี้

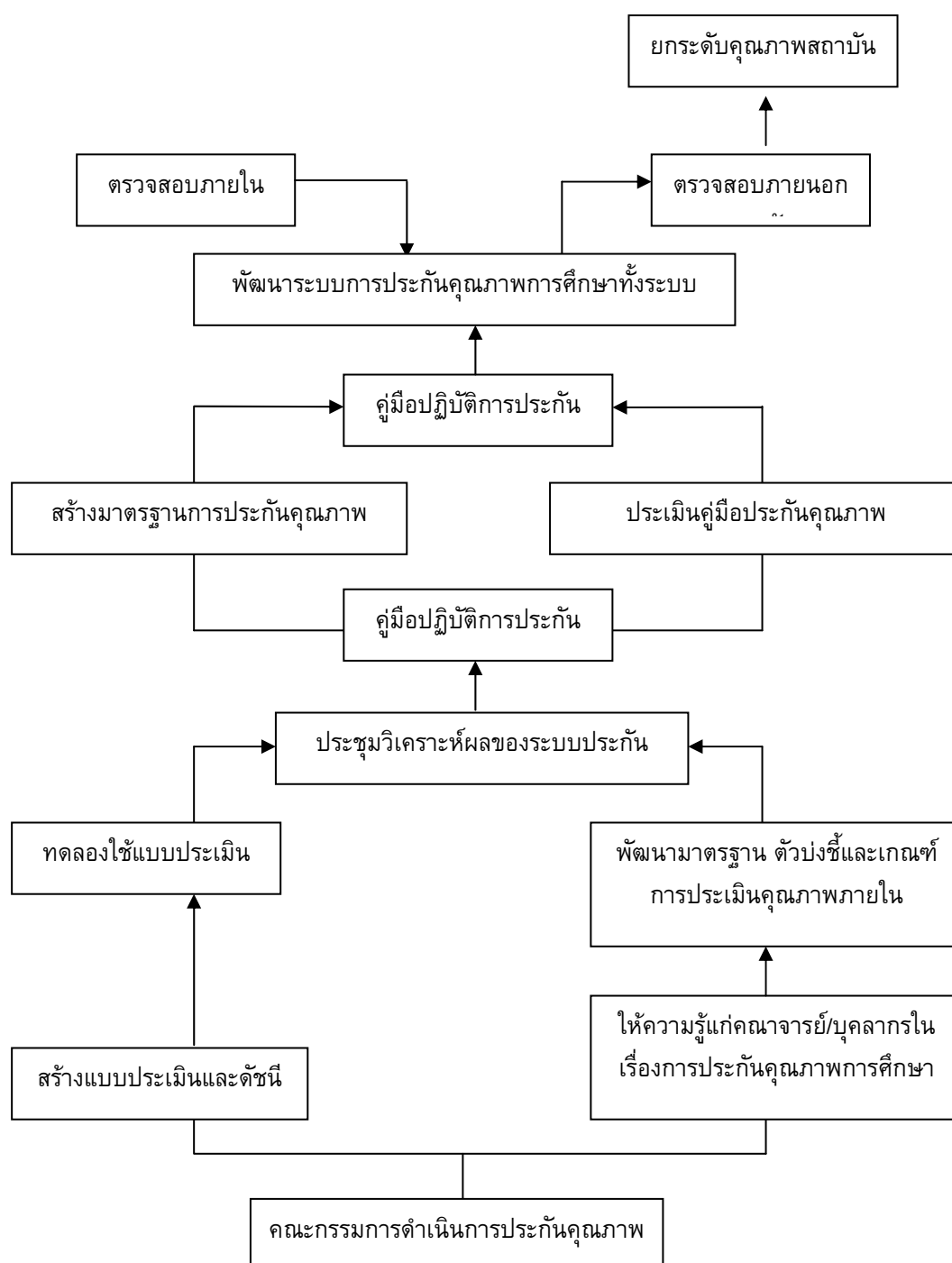
1. กำหนดระบบและกลไกการประกันคุณภาพของสถาบัน ตามแนวทางของทบวงมหาวิทยาลัยและสอดคล้องกับภารกิจของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. ให้ทุกคณะวิชา/หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและบุคลากรภายในสถาบันมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
3. กำหนดให้มีคณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบัน และฝ่ายประกันคุณภาพ เพื่อรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพ
4. สนับสนุนและส่งเสริมให้มีกิจกรรมประกันคุณภาพการศึกษา

ตามหลักการดังกล่าวข้างต้น สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์กำหนดแนวทางการปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมด้วยการดำเนินการ ดังนี้

1. แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาร่วมกันพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาเกี่ยวกับ

- 1.1 กลไกของระบบการควบคุมคุณภาพภายใน
- 1.2 ระบบการตรวจสอบคุณภาพภายในและภายนอก
- 1.3 ระบบการประเมินคุณภาพภายใน
2. พัฒนามาตรฐานของวิชาการ ได้แก่ คุณภาพอาจารย์ ระบบสนับสนุนการศึกษา ระบบการตรวจสอบและเกณฑ์การประเมิน
 3. พัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา
 4. จัดตั้งฝ่ายประกันคุณภาพการศึกษารับผิดชอบดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา
- แนวทางการดำเนินงานคุณภาพของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์**
 1. พัฒนามาตรฐานตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษา
 2. กำหนดปัจจัยทางการศึกษา และสนับสนุนเพื่อการประกันคุณภาพ
 3. กำหนดแนวทางปฏิบัติเพื่อการตรวจสอบคุณภาพการศึกษา
 4. การประเมินคุณภาพการศึกษา
 5. มีการประเมินหน่วยงานหรือโครงการเป็นระยะๆ
 6. การประเมินด้วยการศึกษาตนเองของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ประเมินตามภารกิจหลัก
- ทั้ง 4 ประการของสถาบัน
 7. องค์ประกอบของคณะกรรมการประเมินควรประกอบด้วย ผู้ประเมินจากภายนอกร่วมประเมินด้วย
 8. ผู้บริหาร คณาจารย์และนักศึกษามีส่วนร่วมในการประเมิน
 9. วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการประเมินเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

แนวทางการดำเนินงานประกันคุณภาพของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ภาพประกอบ 3 แนวทางการดำเนินงานประกันคุณภาพของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ที่มา: คู่มือประกันคุณภาพภายในสำหรับการจัดการศึกษาวิชาชีพเฉพาะ ระดับอุดมศึกษา.
(สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 19)

กระบวนการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรมมีหน้าที่จัดการศึกษาด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ทั้งไทยและสากล และศิลปวัฒนธรรมในระดับปริญญาและต่ำกว่าปริญญา โดยผลิตบัณฑิตเพื่อทำหน้าที่ในการอนุรักษ์ พัฒนา สืบทอดและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติให้คงอยู่ต่อไป

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 ได้กำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายใน เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ และถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และเพื่อรองรับการประเมินคุณภาพภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) อย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุก 5 ปีนับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 21-22)

ระยะแรก จัดประชุมกลุ่มเลขานุการประกันคุณภาพ ประกอบด้วย เลขานุการประกันคุณภาพสถาบันฯ

ระยะที่ 2 จัดทำโครงการประชุมและอบรมพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในของสถาบันฯ ณ หอประชุมวิทยาลัยนาฏศิลป์ ระหว่างวันที่ 29-30 กรกฎาคม 2549

ระยะที่ 3 จัดประชุมการพัฒนากระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ณ ห้องประชุมวิทยาลัยนาฏศิลป์ ระหว่างวันที่ 2-3 ตุลาคม 2549 ตามมติของที่ประชุมผู้บริหารสถานศึกษาในวันที่ 14 กันยายน 2549 ซึ่งมีมติให้จัดทำมาตรฐาน ตัวบ่งชี้ประกันคุณภาพภายในเป็น 8 มาตรฐาน

ระยะที่ 4 นำร่างมาตรฐานและตัวบ่งชี้ประกันคุณภาพภายในของสถาบันฯจากการประชุมร่วมกันในระยะที่ 3 นำเสนอต่อศาสตราจารย์ ดร. สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) โดยได้รับ 4 ระดับ คือ

1. ระดับปริญญา
2. ระดับปวส.
3. ระดับปวช.
4. ระดับพื้นฐาน (ม.1-ม.3)

ระยะที่ 5 สถาบันฯได้จัดทำโครงการพัฒนาคำแนะนำให้จัดทำมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในเป็นระบบประกันคุณภาพภายในสำหรับสถาบันเพื่อการรองรับการประเมินจากภายนอก โดยจัดการประชุมอบรมสัมมนา ณ อารามานาฏพิมาน รีสอร์ท อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา ระหว่างวันที่ 11-13 ธันวาคม 2549 โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มอุดมศึกษา
2. กลุ่มอาชีวศึกษา
3. กลุ่มการศึกษาระดับพื้นฐาน

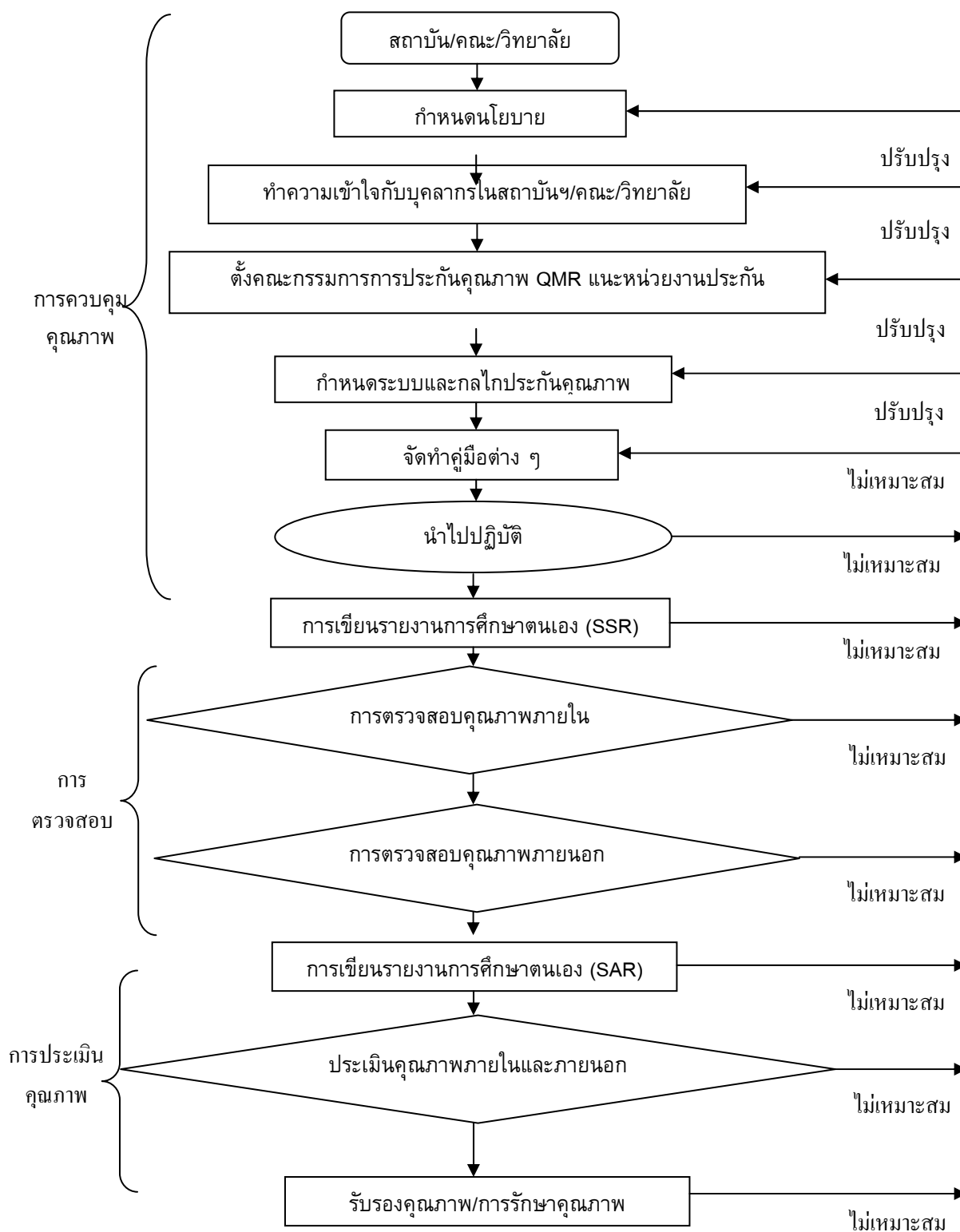
ระยะที่ 6 วิธีดำเนินงาน

วิธีดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา

กระบวนการ	วิธีการดำเนินการ
ควบคุม คุณภาพ	1. จัดทำคู่มือประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา (ปวส.ปวช.) และระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม.1 – ม.3) 2. กำหนดระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในระดับภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน 3. แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้ ประธานคณะกรรมการ กรรมการ กรรมการและเลขานุการ ทำหน้าที่จัดองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสมสำหรับหน่วยงาน กำหนดแนวทางการดำเนินการประกันคุณภาพ จัดทำคู่มือการควบคุมคุณภาพระดับหน่วยงาน ศึกษาตนเองและตรวจสอบติดตาม 4. มอบหมายให้ผู้รับผิดชอบในการประสาน ติดตามประกันคุณภาพภายในระดับภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษาต่าง ๆ 5. จัดทำรายงานการศึกษาตนเอง (SSR) ระดับภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน
ตรวจสอบ คุณภาพ	1. กำหนดระบบและกลไกการตรวจสอบคุณภาพภายในระดับภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน 2. จัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบภายในระดับภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน *ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน จำนวน 1-2 คน *บุคคลภายนอก ภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน จำนวน 1 คน *บุคคลในภาควิชา/คณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน จำนวน 1 คน มีหน้าที่ ดังนี้ ศึกษารายงานการศึกษาตนเอง ดำเนินการตรวจเยี่ยม เสนอความคิดเห็นภายหลังการตรวจเยี่ยมต่อคณะกรรมการดำเนินการประกันคุณภาพภายใน

กระบวนการ	วิธีการดำเนินการ
ประเมิน คุณภาพ ภายใน	1. กำหนดระบบและกลไกการประเมินคุณภาพภายในระดับคณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน 2. จัดตั้งคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ/สำนัก/สถานศึกษา/สถาบัน โดยมีโครงการขององค์กรประกอบดังนี้ *ประธานคณะกรรมการ (บุคคลภายนอก) *กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (บุคคลภายนอก) *กรรมการ (บุคคลภายนอก) *กรรมการและเลขานุการ

กลไกการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ที่มา: คู่มือประกันคุณภาพภายในสำหรับการจัดการศึกษาวิชาชีพเฉพาะ ระดับอุดมศึกษา.
(สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 20)

ในส่วนของการจัดการประเมินคุณภาพการศึกษาของคณะศิลปนาฏดุริยางค์เพื่อให้ได้ประโยชน์ มีแนวทางการจัดการกระบวนการระบบการพัฒนาคุณภาพ PDCA ซึ่งสามารถแยกได้เป็น 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (PLAN) การดำเนินงานและเก็บข้อมูล (DO) การประเมินคุณภาพ (CHECK) การเสนอแนวทางปรับปรุง (ACT) (คณะศิลปนาฏดุริยางค์. 2551: 89)

วิธีการพัฒนาตัวบ่งชี้

1. ศึกษากฎหมายเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

- 1.1 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545
- 1.2 กฎกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2546
- 1.3 มาตรฐานการศึกษาของชาติ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
- 1.4 มาตรฐานการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
- 1.5 เกณฑ์มาตรฐานระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2548 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
- 1.6 มาตรฐานและตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษาของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)
- 1.7 กรอบการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของสถาบันอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
- 1.8 กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

2. วิเคราะห์และประมวลข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในข้อ 1 เพื่อนำมาพัฒนาตัวบ่งชี้โดยจำแนกตามมิติของระบบได้แก่ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิตและผลลัพธ์ ทั้งนี้โดยยึดองค์ประกอบคุณภาพ 9 ด้านตามกฎกระทรวงศึกษาธิการเป็นกรอบในการพัฒนาตัวบ่งชี้ เพื่อให้ครอบคลุมทุกองค์ประกอบ คุณภาพและสามารถวัดคุณภาพตามมาตรฐานการอุดมศึกษาได้ครบทุกมาตรฐาน

3. กำหนดตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา จำนวน 44 ตัวบ่งชี้ ซึ่งมีความครอบคลุมทุกองค์ประกอบคุณภาพและทุกมาตรฐานการอุดมศึกษาดังปรากฏในตารางที่ 2.1 และ 2.2 ตามลำดับ

4. ตรวจสอบความสมดุลของตัวบ่งชี้ที่กำหนดตามมุมมองการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านนักศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ด้านกระบวนการภายใน ด้านการเงิน และด้านบุคลากร การเรียนรู้และนวัตกรรม ดังปรากฏในตารางที่ 2.3

5. กำหนดเกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น 3 ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 3 โดยมีความหมายดังนี้

คะแนน 1 หมายถึงมีการดำเนินการตามตัวบ่งชี้ที่กำหนดบางส่วนและต่ำกว่ามาตรฐานที่ควรจะเป็นหรือผลการดำเนินงานต่ำกว่ามาตรฐานที่ควรจะเป็น

คะแนน 2 หมายถึงมีการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ที่กำหนดในระดับที่ยอมรับได้ และใกล้เคียงกับมาตรฐาน หรือมีผลการดำเนินงานที่ใกล้เคียงกับมาตรฐาน

คะแนน 3 หมายถึงมีการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ที่กำหนดครบถ้วนเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด หรือมีผลการดำเนินงานที่ได้มาตรฐาน

ในกรณีที่ยังไม่มีผลการดำเนินการหรือไม่มีผลการดำเนินงาน หรือผลการดำเนินงานไม่ถึงเกณฑ์การประเมินคะแนน 1 ให้ถือว่าได้คะแนน 0

ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินสำหรับบางตัวบ่งชี้ผันแปรตามจุดเน้นของคณะ/สาขาวิชา ประกอบด้วยตัวบ่งชี้และเกณฑ์ทั่วไป ซึ่งใช้สำหรับทุกคณะ/สาขาวิชา ตัวบ่งชี้และเกณฑ์เฉพาะ ซึ่งคณะ/สาขาวิชาสามารถเลือกใช้ตามจุดเน้นของสถาบันคือ กลุ่มผลิตภัณฑ์

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์ และหลักฐานในการตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษา 9 องค์ประกอบ ในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาในระยะที่ 1 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (คู่มือประกันคุณภาพการศึกษา. 2545: 26-35)

องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และแผนงาน

1.1 ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ และพันธกิจ

1.2 แผนงาน

องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน

2.1 หลักสูตร

2.2 ครู/อาจารย์

2.3 กระบวนการเรียนการสอน

2.4 นักเรียน/นักศึกษา

2.5 ปัจจัยเกื้อหนุน

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานักเรียน/นักศึกษา

3.1 กิจกรรมพัฒนานักเรียน/นักศึกษา

3.2 ครู/อาจารย์ที่ปรึกษา

องค์ประกอบที่ 4 การวิจัยและงานสร้างสรรค์

4.1 นโยบายและการดำเนินงาน

4.2 ผลงานวิจัย/งานสร้างสรรค์

องค์ประกอบที่ 5 การบริการทางวิชาการ

5.1 การบริการทางวิชาการแก่สังคม

องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

6.1 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ 7 การบริหารจัดการ

7.1 นโยบายการบริหารและแผน

7.2 ระบบการบริหาร

7.3 บุคลากร

องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ

8.1 ระบบบริหารการเงินและงบประมาณ

องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา

9.1 กิจกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา

รายงานผลการประเมินคุณภาพระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ ปีการศึกษา

2546 -2551

ปีการศึกษา 2546 ผลการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า มาตรฐานด้านการบริการวิชาการเด่นมากที่สุด เพราะให้การบริการวิชาการหลากหลายรูปแบบอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะการจัดการแสดงเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ในงานพระราชพิธีและงานเฉลิมฉลองในโอกาสสำคัญ ๆ ของชาติ แสดงถึงความเป็นศิลปินมืออาชีพทางด้านนาฏศิลป์และดนตรีทั้งไทยและสากล ซึ่งสร้างชื่อเสียงให้แก่วิทยาลัยมา ยาวนาน และพบว่ามาตรฐานที่ควรได้รับการปรับปรุงพัฒนามากที่สุด คือ ด้านวิจัย เพราะผลงานวิจัย ผลงานวิชาการ มีจำนวนน้อยมาก ทั้งควรมีการพัฒนาาระบบเทคโนโลยีให้ทันสมัย และให้มีการ พัฒนาครูอาจารย์ให้มีความรู้ที่สูงขึ้น (ดังรายละเอียดแสดงในภาคผนวก)

ปีการศึกษา 2550 ผลการประเมินคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่าการบริการทางวิชาการเด่นชัดมีการให้บริการอย่างกว้างขวางทุกระดับ มีอัตลักษณ์เป็นของ ตัวเอง เป็นแหล่งอนุรักษ์และสืบทอดศิลปวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญา มีบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ และเป็นสถาบันการศึกษาเก่าแก่ ควรมีการพัฒนาโดยการสร้างเครือข่ายแหล่งความรู้ ที่เป็นมาตรฐานทั้งภายในและภายนอกประเทศ และพัฒนาหลักสูตรในระดับนานาชาติ ให้มีการ แลกเปลี่ยนนักศึกษากับนานาชาติ พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในการสร้างผลงานวิชาการ และ ระบบการบริหารจัดการโดยนำเทคโนโลยีมาเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการ (ดังรายละเอียด แสดงในภาคผนวก)

ปีการศึกษา 2551 ผลการประเมินคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่าบุคลากรมีความรู้ทักษะเฉพาะด้านสามารถถ่ายทอดความเป็นอัตลักษณ์ทางด้านศิลปวัฒนธรรมให้ เกิดกับผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม มีการให้บริการทางด้านวิชาการหลากหลายและเป็นรูปธรรมจน ทำให้ได้รับการยอมรับจากองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนเป็นแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ และ สินทรัพย์ทางปัญญาด้านศิลปวัฒนธรรม ควรมีการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรอย่างเป็นรูปธรรม และต่อเนื่องเพื่อให้บุคลากรเกิดวิสัยทัศน์และมีแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงานให้รูปแบบ หลากหลายและร่วมสมัย สำนวความพร้อมและความต้องการด้านสื่อ/อุปกรณ์การเรียนการสอน เพื่อ

ส่งเสริมประสิทธิภาพและประสิทธิผลการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับพันธกิจและวัตถุประสงค์ของสถาบัน ควรมีหน่วยงานรองรับ/มอบหมายให้เกิดการรวบรวมองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม เพื่อรักษาองค์ความรู้และสันทัตถ์ทางปัญญาแบบยั่งยืน (ดังรายละเอียดแสดงในภาคผนวก)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย ความหมายของตัวบ่งชี้ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา การพัฒนาตัวบ่งชี้ในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา การพัฒนาตัวบ่งชี้ในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา นโยบายและกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษา และแนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในของวิทยาลัย นาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สรุปได้ว่า ตัวบ่งชี้หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดประเมินผลการดำเนินงาน โดยมีองค์ประกอบที่แสดงถึงลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษา ซึ่งนำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 47 มาตรา 48 มาตรา 49 และมาตรา 50 มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาตัวบ่งชี้ในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สรุปเป็นขั้นตอนในการพัฒนาตัวบ่งชี้รวม 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ (Statement of Purposes) การนิยาม (Definition) การรวบรวมข้อมูล (Data Collection) การสร้าง (Construction) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Check) และการจัดเข้าบริบท และการนำเสนอรายงาน (Contextualization and Presentation) ซึ่งเป็นการนำเสนอรายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องเป็นองค์ประกอบหรือชุดตัวแปรที่สร้างขึ้นเพื่อแสดงภาพของสิ่งที่ต้องการศึกษา ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง โดยระบุสภาพของสิ่งที่ต้องการศึกษาเป็นภาพรวมที่มีความชัดเจนพอสมควร โดยมีนโยบายและกระบวนการประกันคุณภาพตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา 4 ประการ คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งมีแนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ประเมินคุณภาพ กลไกการประกันคุณภาพ และระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับสาระดังนี้ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ผู้บริหารสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระดับรองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี สังกัดวิทยาลัยนาฏศิลป์ ระดับผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา จำนวน 17 คน
2. อาจารย์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่ทำการสอนในระดับอุดมศึกษาที่มีความรู้ด้านการประกันคุณภาพ จำนวน 54 คน
3. ศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีต่อเนื่องของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ปีการศึกษา 2551 จำนวน 15 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นโดยใช้เทคนิค สนทนากลุ่ม จำนวน 9 คน โดยกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้บริหารสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี หรือสังกัดวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา จำนวน 4 คน
2. เป็นอาจารย์สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่มีความรู้ทางด้านการประกันคุณภาพ และปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าศูนย์ จำนวน 4 คน
3. เป็นศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีต่อเนื่องของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ปีการศึกษา 2551 ที่ดำรงตำแหน่งประธานนักศึกษา จำนวน 1 คน

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพของเครื่องมือ หลังจากที่ได้นำตัวบ่งชี้ที่ได้จากการวิจัยไปทดลองใช้ โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่เป็น ผู้บริหาร อาจารย์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และวิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 17 คน

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ตรวจสอบความเหมาะสม โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่เป็นผู้บริหาร อาจารย์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และศิษย์เก่า จำนวน 65 คน

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสังเคราะห์ตัวบ่งชี้โดยดำเนินการดังนี้

- 1.1 ศึกษาแนวคิด เอกสาร ตำรา งานวิจัย และการสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 นำข้อมูลที่ได้จาก 1.1 มาสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ และจัดทำร่างแบบสนทนากลุ่ม
- 1.3 ดำเนินการสนทนากลุ่มกับกลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ ศิษย์เก่าที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการประกันคุณภาพและตัวบ่งชี้ต่าง ๆ จำนวน 9 คน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยใช้แบบสนทนากลุ่มที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ดำเนินการจดบันทึกและรวบรวมข้อมูลแยกแยะประเด็นตามแบบสนทนากลุ่มที่ได้กำหนดไว้ นำข้อมูลที่ได้ไปสร้างเป็นแบบสอบถามความเป็นไปได้ในการนำตัวบ่งชี้ (ร่าง) ไปใช้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์

ขั้นตอนที่ 2 การคัดเลือกตัวบ่งชี้โดยใช้เทคนิคเดลฟาย

- 2.1 นำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม
- 2.2 ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน จากนั้นเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปมาใช้เป็นข้อคำถาม

2.3 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้บริหาร อาจารย์ประจำของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้ t-test (dependent) จำแนกกลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 27% คัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.761 ขึ้นไป เป็นข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกผ่านตามเกณฑ์ (ภาคผนวก ค) และวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.95 (ภาคผนวก ค) นำแบบสอบถามมาปรับปรุงให้เป็นฉบับสมบูรณ์

2.4 นำแบบสอบถามที่จัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหาร 6 คน และอาจารย์ประจำของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จำนวน 6 คน ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก 5 คน รวม 17 คน โดยวิธีเดลฟาย (Delphi Technique) จำนวน 2 รอบ จากนั้นคัดเลือกตัวบ่งชี้ที่มีค่ามัธยฐาน (Median) ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไปและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) 1.99 ลงมาแล้วเสนอผลจากวิธีเดลฟายว่ามีกี่องค์ประกอบและแต่ละองค์ประกอบมีตัวบ่งชี้ใดบ้าง (ภาคผนวก ข)

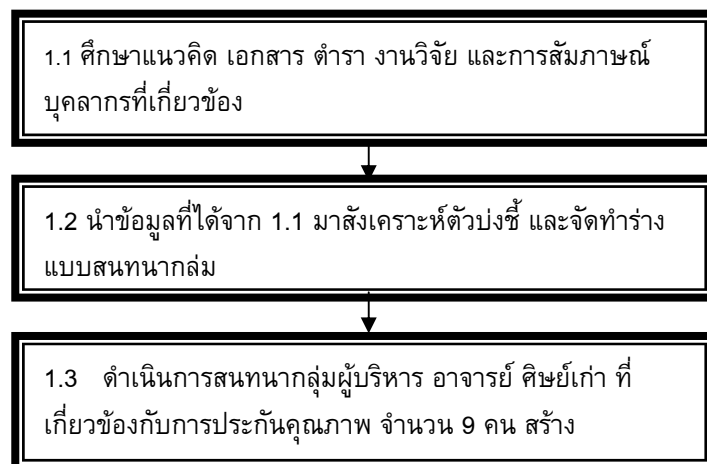
ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของตัวบ่งชี้คุณภาพ สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ดังนี้

3.1 นำตัวบ่งชี้ที่ได้จากการคัดเลือกในขั้นตอนที่ 2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีการของไลเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55)

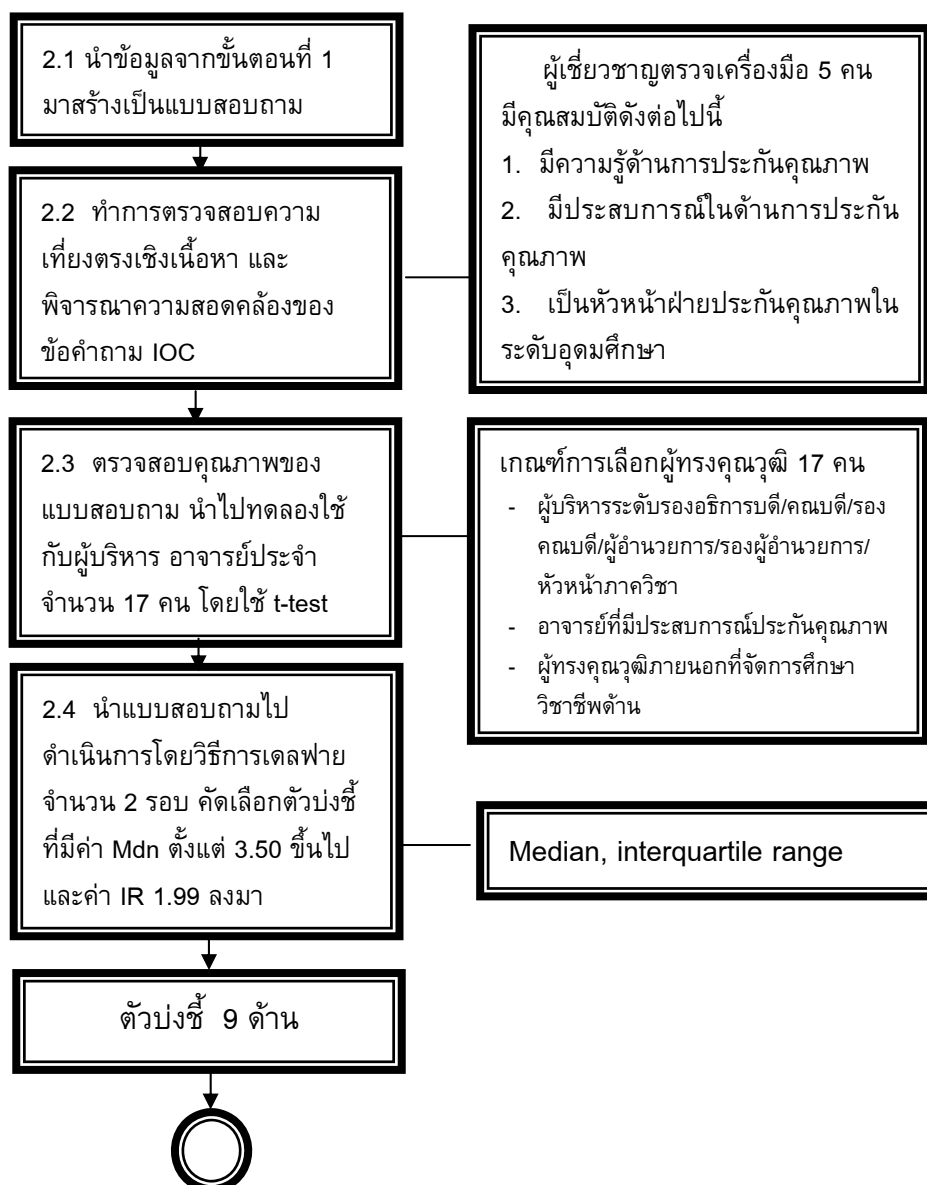
3.2 นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหาร อาจารย์และศิษย์เก่า จำนวน 65 คน เพื่อหาความเหมาะสมในการนำตัวบ่งชี้ไปใช้

3.3 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า เทียบกับเกณฑ์ 3.00 โดยใช้ t-test (one sample) คัดเลือกตัวบ่งชี้ที่ผ่านเกณฑ์มาเป็นตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

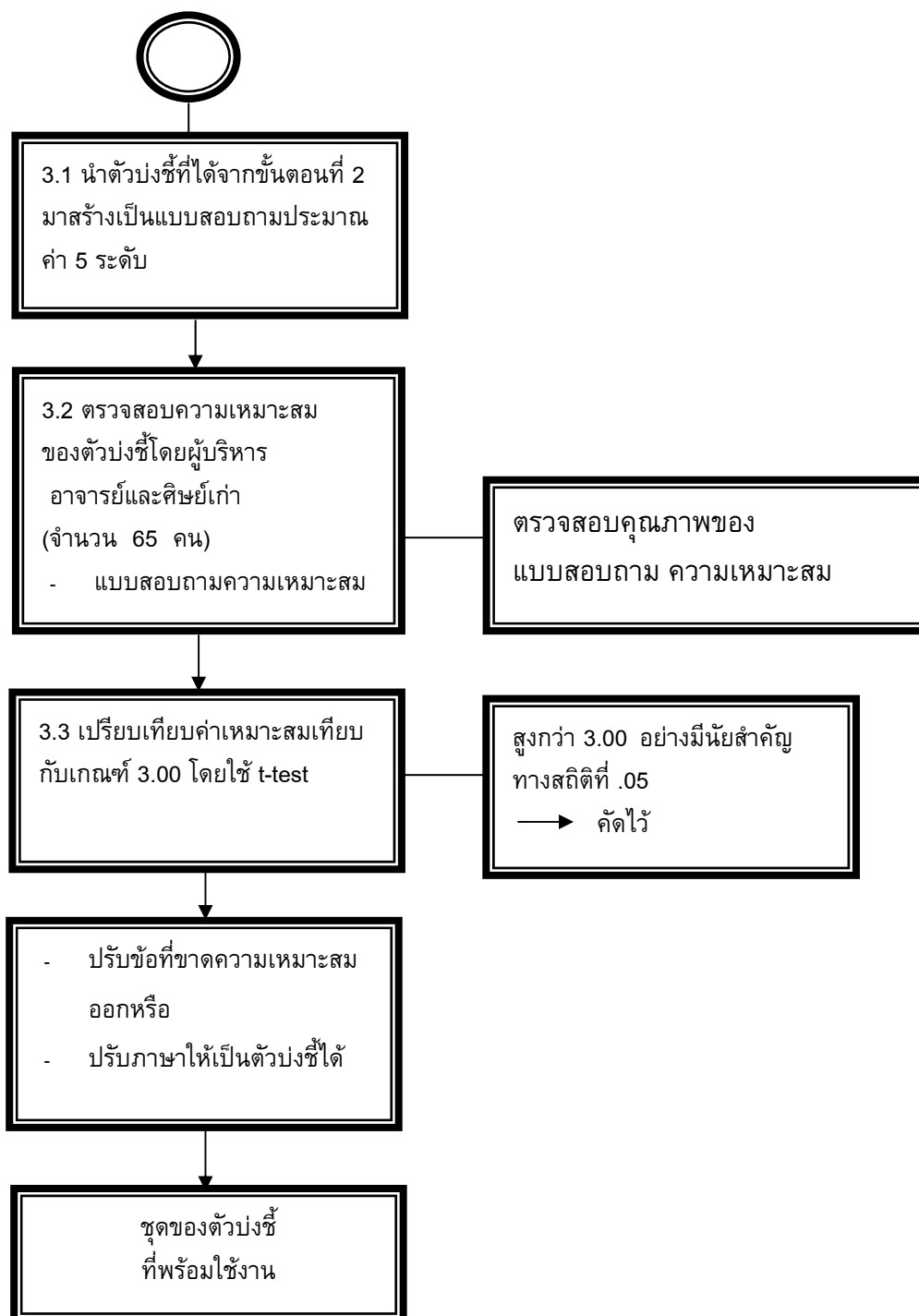
ขั้นตอนที่ 1 การสังเคราะห์ตัวบ่งชี้

ขั้นตอนที่ 2 การคัดเลือกตัวบ่งชี้

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของตัวบ่งชี้

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. จากการศึกษาเอกสารเพื่อสังเคราะห์ตัวบ่งชี้จัดทำร่างแบบสนทนากลุ่ม แล้วทำหนังสือเรียนเชิญกลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ ศิษย์เก่าที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการประกันคุณภาพและตัวบ่งชี้ต่าง ๆ จำนวน 9 คน สนทนากลุ่มพิจารณาร่างตัวบ่งชี้สำหรับการประกันคุณภาพภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

2. นำผลการพิจารณาร่างตัวบ่งชี้สำหรับการประกันคุณภาพภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ปรับแก้ไขและสร้างแบบสอบถามความเป็นไปได้เกี่ยวกับร่างตัวบ่งชี้สำหรับการประกันคุณภาพภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

3. ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน (ภาคผนวก ก) ตรวจสอบสอดคล้องเชิงเนื้อหา โดยผู้วิจัยดำเนินการและติดตามเก็บแบบสอบถามด้วยตนเองและนำผลมาปรับแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น นำเสนอคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท

4. ผู้วิจัยทำหนังสือแนะนำตัว และขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ ถึงผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 17 คน ในการคัดเลือกตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยวิธีการเดลฟาย ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการแจกและติดตามเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

5. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากกระบวนการเดลฟายมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) เมื่อเห็นว่าค่า Median และค่า Interquartile Range ไม่เปลี่ยนแปลง จึงคัดเลือกตัวบ่งชี้ที่มีค่า Median ตั้งแต่ 3.50 และค่า Interquartile Range 1.99 ลงมา ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ ว่าเป็นองค์ประกอบและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายใน

6. ผู้วิจัยทำหนังสือแนะนำตัวและขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ถึงกลุ่มผู้บริหาร อาจารย์และศิษย์เก่า ทำการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ โดยจัดเตรียมซองปิดผนึกพร้อมทั้งจำหน่ายซองถึงตนเอง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งกลับคืนมายังผู้วิจัย จากการส่งแบบสอบถามทั้งสิ้นจำนวน 65 ฉบับได้กลับคืน 65 ฉบับ

7. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนจำนวน 65 ฉบับ มาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วหาค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า นำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 โดยใช้ t-test (one sample)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1.1 ตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา (Content validity) และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.2 การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ของแบบสอบถามเป็นรายข้อโดยใช้การทดสอบ t (t-test)

1.3 การวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยใช้
วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (α -Coefficient) (Cronbach. 1984: 161)

2. การวิเคราะห์เพื่อคัดเลือกตัวบ่งชี้โดยใช้เทคนิคเดลฟาย

วิเคราะห์ตัวบ่งชี้จากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ 17 คน ที่มีต่อตัวบ่งชี้ โดยคำนวณหา
ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Rang) เกณฑ์การวิเคราะห์ตัว
บ่งชี้ ใช้การวิเคราะห์ค่าทางสถิติเป็นรายชื่อ

2.1 วิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) โดยมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายความว่า	เห็นด้วยกับตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพ
การศึกษานั้นมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายความว่า	เห็นด้วยกับตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพ
การศึกษานั้นมาก
2.50 – 3.49	หมายความว่า	เห็นด้วยกับตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพ
การศึกษานั้นปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายความว่า	เห็นด้วยกับตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพ
การศึกษานั้นน้อย
1.00 – 1.49	หมายความว่า	เห็นด้วยกับตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพ
การศึกษานั้นน้อยที่สุด

เกณฑ์การพิจารณาตัวบ่งชี้เพื่อนำไปกำหนดเป็นตัวบ่งชี้ที่มีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

2.2 วิเคราะห์ของค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) การพิจารณา
ความสอดคล้องของคำตอบของผู้เชี่ยวชาญกำหนดเกณฑ์แสดงค่าความสอดคล้องดังนี้

0.01 – 0.99	หมายความว่า	เป็นตัวบ่งชี้ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันสูงมาก
1.00 – 1.99	หมายความว่า	เป็นตัวบ่งชี้ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันสูง
2.00 – 2.99	หมายความว่า	เป็นตัวบ่งชี้ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันต่ำ
3.00 ขึ้นไป	หมายความว่า	เป็นตัวบ่งชี้ที่มีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

เกณฑ์การพิจารณาตัวบ่งชี้เพื่อนำมากำหนด คือตัวบ่งชี้ที่มีค่าความสอดคล้องกันตั้งแต่

1.99 ลงมา

3. การตรวจสอบความเหมาะสมของตัวบ่งชี้

3.1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบบสอบถามความคิดเห็นของ
ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าวิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 65 คน โดยใช้สถิติคือค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$)
และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยดังนี้

4.50 – 5.00	หมายความว่า	ตัวบ่งชี้ นั้น มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
หรือเห็นด้วยมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายความว่า	ตัวบ่งชี้ นั้น มีความเหมาะสมในระดับมาก
หรือเห็นด้วยมาก
2.50 – 3.49	หมายความว่า	ตัวบ่งชี้ นั้น มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
หรือเห็นด้วยปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายความว่า	ตัวบ่งชี้ นั้น มีความเหมาะสมในระดับน้อย
หรือเห็นด้วยน้อย
1.00 – 1.49	หมายความว่า	ตัวบ่งชี้ นั้น มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด
หรือเห็นด้วยน้อยที่สุดหรือไม่เห็นด้วย

3.2 การพิจารณาความเหมาะสมตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษา
ภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยนำค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และ
ศิษย์เก่า วิทยาลัยนาฏศิลป์ ไปเทียบกับเกณฑ์ 3.00 โดยใช้ t-test (one sample)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การสังเคราะห์ตัวบ่งชี้โดย ศึกษาแนวคิด เอกสาร ตำรา งานวิจัย และการสัมภาษณ์ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง นำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ และจัดทำร่าง แบบสนทนากลุ่ม ดำเนินการสนทนากลุ่มกับกลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ ศิษย์เก่าที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการประกันคุณภาพและตัวบ่งชี้ต่าง ๆ จำนวน 9 คน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยใช้แบบสนทนากลุ่มที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ดำเนินการจดบันทึกและรวบรวมข้อมูลแยกแยะประเด็นตามแบบสนทนากลุ่มที่กำหนดไว้ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ผลการสังเคราะห์ตัวบ่งชี้จากการศึกษาเอกสารและการสนทนากลุ่มตามองค์ประกอบและตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
1. ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน	1. มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนให้ครบทุกภารกิจ 2. มีการกำหนดแผนกลยุทธ์ที่เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ 3. ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด
2. การเรียนการสอน	1. มีระบบและกลไกการพัฒนาและบริหารหลักสูตร 2. ร้อยละของหลักสูตรที่ได้มาตรฐานต่อหลักสูตรทั้งหมด 3. ห้องสมุดมีมาตรฐานประกอบด้วยตำรา หนังสือวารสาร เพียงพอและให้บริการอย่างเหมาะสม รวมทั้งมีระบบและเทคโนโลยีการสืบค้น

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
	4. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์การศึกษาเหมาะสมและเพียงพอ 5. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 6. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะการเรียนรู้จากการปฏิบัติและประสบการณ์จริง 7. ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อคุณภาพการสอนของอาจารย์และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ 8. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน 9. การจัดกระบวนการเรียนการสอนมีคุณภาพ 10. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล 11. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม 12. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 13. อัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาในการสอนแต่ละรายวิชาของภาคปฏิบัติ ไม่เกิน 1:8 14. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าต่ออาจารย์ประจำ 15. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ต่ออาจารย์ประจำ 16. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่ง อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า 17. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
	18. มีกระบวนการส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของคณาจารย์ 19. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน 20. มีการกำหนดการใช้เวลาตามภาระงานของอาจารย์ตามภารกิจอย่างชัดเจน 21. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี 22. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา 23. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะการปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด 24. ร้อยละของนักศึกษาที่มีผลการประเมินการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทักษะคิดต่อการทำงานบริการ และคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่วิทยาลัยกำหนด 25. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์ 26. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต 27. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อคำถาม 28. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษา ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทางวิชาการ หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือระดับนานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
	29. จำนวนวิทยานิพนธ์และงานวิชาการของนักศึกษาที่ได้รับรางวัลในระดับชาติหรือระดับนานาชาติภายในรอบ 3 ปี ที่ผ่านมา
3. กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา	1. มีระบบและกลไกในการพัฒนานักศึกษา 2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า 3. มีการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาที่ครบถ้วนและสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ 4. ร้อยละของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการพัฒนานักศึกษาต่อจำนวนนักศึกษาทั้งหมด
4. การวิจัย	1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน 2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการสนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ 3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ 4. เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกของสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 6. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 7. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 8. ร้อยละของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ได้รับจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาหรือนวัตกรรมหรือนำไปใช้ประโยชน์ทั้งในระดับชาติและในระดับนานาชาติต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
	9. ร้อยละของบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง (Citation) ใน refereed journal หรือในฐานข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ 10. มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ออกเผยแพร่
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	1. มีระบบและกลไกในการบริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมายของสถาบัน 2. มีการนำความรู้และประสบการณ์จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนา การเรียน การสอน และการวิจัย 3. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ 4. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการการบริการวิชาการและวิชาชีพที่ตอบสนองความต้องการพัฒนา และเสริมสร้างความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติ และนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ 5. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์ และบันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้งภายในและภายนอก 6. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ 7. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการ

	8. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม 2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนาองค์ความรู้และสร้างมาตรฐาน ศิลปวัฒนธรรม

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
	3. ประสิทธิภาพในการอนุรักษ์ พัฒนาและสร้างเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม 4. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมใน การอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรม ต่อจำนวนนักศึกษา 5. ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ในการอนุรักษ์ พัฒนาและเสริมสร้างเอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรม ต่องบดำเนินการ 6. มีการประเมินผลและปรับปรุงทุกโครงการ/กิจกรรม 7. มีระบบการประชาสัมพันธ์โครงการกิจกรรม
7. การบริหารและการจัดการ	1. สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล 2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของคณะหรือหน่วยงาน 3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กร เรียนรู้ 4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคล เพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ 5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ 6. ร้อยละของบุคลากรประจำสายสนับสนุนที่ได้รับ

	การพัฒนาความรู้ และทักษะในวิชาชีพทั้งในประเทศและต่างประเทศ 7. การจัดทำ Strategic Competency Matrix
--	--

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
	8. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย 9. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษา 10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับรางวัลผลงานทางวิชาการหรือวิชาชีพในระดับชาติหรือนานาชาติ 11. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา 12. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล 13. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน
8. การเงินและงบประมาณ	1. มีระบบและกลไกในการจัดสรรการวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย การตรวจสอบการเงิน และงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ 1.1 ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ 1.2 ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ในการอนุรักษ์ 1.3 สินทรัพย์ถาวรต่อจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า

	1.4 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่อจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า 1.5 ร้อยละของเงินเหลือจ่ายสุทธิต้องบดบังดำเนินการ 1.6 งบประมาณสำหรับการพัฒนา คณาจารย์ทั้งในประเทศและต่างประเทศต่ออาจารย์ประจำ
--	--

ตาราง 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้
	1.7 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ใช้ในระบบ ห้องสมุด คอมพิวเตอร์ และศูนย์ สารสนเทศต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า 2. มีการใช้ทรัพยากรภายในและภายนอกสถาบันร่วมกัน
9. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา	1. มีระบบและกลไกการให้ความรู้และทักษะด้านการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา 2. ระดับความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน หรือประสิทธิผลของการประกันคุณภาพภายใน 3. มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารการศึกษา

จากตาราง 1 จะเห็นได้ว่าผลของการสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ จำนวน 9 องค์ประกอบ ได้ตัวบ่งชี้ทั้งสิ้น 79 ตัว ดังนี้

- องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน มีจำนวนตัวบ่งชี้ 3 ตัวบ่งชี้
 องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอนมีจำนวนตัวบ่งชี้ 29 ตัวบ่งชี้
 องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา มีจำนวนตัวบ่งชี้ 4 ตัวบ่งชี้
 องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย มีจำนวนตัวบ่งชี้ 10 ตัวบ่งชี้
 องค์ประกอบที่ 5 การบริการวิชาการแก่สังคมมีจำนวนตัวบ่งชี้ 8 ตัวบ่งชี้
 องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีจำนวนตัวบ่งชี้ 7 ตัวบ่งชี้
 องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการมีจำนวนตัวบ่งชี้ 13 ตัวบ่งชี้
 องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณมีจำนวนตัวบ่งชี้ 2 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ มีจำนวนตัวบ่งชี้ 3 ตัวบ่งชี้

ตอนที่ 2 การคัดเลือกตัวบ่งชี้โดยใช้เทคนิคเดลฟาย วิเคราะห์ตัวบ่งชี้จากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ 17 คน ที่มีต่อตัวบ่งชี้ โดยคำนวณหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Rang) เกณฑ์การวิเคราะห์ตัวบ่งชี้ ใช้การวิเคราะห์ ค่าทางสถิติเป็นรายข้อ ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามโดยวิธีการเดลฟาย (Delphi Technique) รอบที่ 1 ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ค่ามัธยฐาน และค่าความสอดคล้องของตัวบ่งชี้ (รอบที่ 1)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
1. ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และ แผนงาน	1. มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้ เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงาน ตามแผนให้ครบทุกภารกิจ	4.00	1.50
	2. ร้อยละของการบรรลุเป้าหมาย ตามตัวบ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด	4.00	2.00
2. การเรียนการสอน	1. มีระบบและกลไกการพัฒนาและ บริหารหลักสูตร	4.00	1.00
	2. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์ การศึกษาเหมาะสมและเพียงพอ	4.00	0.00
	3. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ	4.00	1.50
	4. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญโดยเฉพาะการเรียนรู้จากการ ปฏิบัติและประสบการณ์จริง	4.00	2.00
	5. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียน การสอน	4.00	1.00

	6. การจัดการกระบวนการเรียนการสอนมีคุณภาพ	4.00	0.00
--	--	------	------

ตาราง 2 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	7. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล	4.00	0.00
	8. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม	4.00	1.00
	9. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.00	0.50
	10. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า	4.00	1.50
	11. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	4.00	1.50
	12. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	4.00	0.50
	13. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี	4.00	1.00
	14. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา	4.00	1.50

	15. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะการปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด	4.00	1.50
	16. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์	4.00	1.50

ตาราง 2 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	17. ระดับความพึงพอใจของนายจ้างผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต	4.00	1.50
	18. ระดับความพึงพอใจของนายจ้างผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อคำถาม	4.00	1.50
	19. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทางวิชาการหรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือระดับนานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา	4.00	1.00
3. กิจกรรมการพัฒนา นิสิตนักศึกษา	1. มีระบบและกลไกในการพัฒนา นักศึกษา	4.00	1.00
	2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและ ศิษย์เก่า	4.00	1.00
4. การวิจัย	1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน	4.00	1.50
	2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการ สนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงาน สร้างสรรค์	4.00	1.00
	3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จาก งานวิจัยและงานสร้างสรรค์	4.00	1.00
	4. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับ	4.00	0.50

	ทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.00	1.00
--	---	------	------

ตาราง 2 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	6. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 7. มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ ออกเผยแพร่	4.00	1.50
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	1. มีการนำความรู้และประสบการณ์จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนา การเรียน การสอน และการวิจัย 2. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ 3. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์และบันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้งภายในและภายนอก 4. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ 5. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการ	4.00	1.50
		4.00	1.00
		4.00	0.00
		4.00	2.00
		4.00	1.00

	6. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ	4.00	0.00
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	4.00	1.00

ตาราง 2 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนาองค์ความรู้และสร้างมาตรฐาน ศิลปวัฒนธรรม	4.00	1.00
	3. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมในการอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อจำนวนนักศึกษา	4.00	1.00
7. การบริหารและการจัดการ	1. สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล	4.00	1.50
	2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของคณะหรือหน่วยงาน	4.00	1.00
	3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กร เรียนรู้	4.00	1.00
	4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ	4.00	1.50
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ	4.00	2.00
	6. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย	4.00	1.00
	7. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบัน อุดมศึกษา	4.00	1.00

	8. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา	4.00	2.00
	9. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล	4.00	2.00

ตาราง 2 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน	4.00	2.00
8. การเงินและงบประมาณ	1. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ	4.00	0.00
9. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ	1. มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา	4.00	1.00

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามโดยวิธีการเดลฟาย (Delphi Technique) รอบที่ 2
 ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่ามัธยฐาน และค่าความสอดคล้องของตัวบ่งชี้ (รอบที่ 2)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
1. ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และ แผนงาน	1. มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้ เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงาน ตามแผนให้ครบทุกภารกิจ	4.00	1.50
	2. ร้อยละของการบรรลุเป้าหมาย ตามตัวบ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด	4.00	2.00
2. การเรียนการสอน	1. มีระบบและกลไกการพัฒนาและ บริหารหลักสูตร	4.00	1.00

2. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์การศึกษาเหมาะสมและเพียงพอ	4.00	0.00
3. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.00	1.50
4. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยเฉพาะการเรียนรู้จากการปฏิบัติและประสบการณ์จริง	4.00	2.00

ตาราง 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	5. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน	4.00	1.00
	6. การจัดกระบวนการเรียนการสอนมีคุณภาพ	4.00	0.00
	7. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล	4.00	0.00
	8. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม	4.00	1.00
	9. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลา เทียบเท่ากับจำนวนอาจารย์ประจำ	4.00	0.50
	10. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า	4.00	1.50
	11. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	4.00	1.50
	12. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	4.00	0.50
	13. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญา	4.00	1.00

วิธีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระ ภายใน 1 ปี		
14. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรง สาขาที่สำเร็จการศึกษา	4.00	1.50

ตาราง 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	15. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามี ทักษะการปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่ หลักสูตรกำหนด	4.00	1.50
	16. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญา ตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตาม เกณฑ์	4.00	1.50
	17. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต	4.00	1.50
	18. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อ คำถาม	4.00	1.50
	19. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่ สำเร็จการศึกษาได้รับการประกาศเกียรติ คุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทาง วิชาการหรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับ คุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือระดับ นานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา	4.00	1.00
3. กิจกรรมการพัฒนา นิสิตนักศึกษา	1. มีระบบและกลไกในการพัฒนา นักศึกษา	4.00	1.00
	2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและ ศิษย์เก่า	4.00	1.00
4. การวิจัย	1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน	4.00	1.50

	2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการสนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	4.00	1.00
	3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	4.00	1.00

ตาราง 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	4. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.00	0.50
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.00	1.00
	6. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.00	1.50
	7. มีการนำเสนอผลงานวิจัย ความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ออกเผยแพร่	4.00	1.00
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	1. มีการนำความรู้และประสบการณ์จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนา การเรียน การสอน และการวิจัย	4.00	1.50
	2. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ	4.00	1.00

	3. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์ และ บันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้ง ภายในและภายนอก	4.00	0.00
	4. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อ สังกตต่ออาจารย์ประจำ	4.00	2.00

ตาราง 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	5. ร้อยละของระดับความพึงพอใจ ของ ผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการ ให้บริการ	4.00	1.00
	6. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการ และ วิชาชีพที่ได้รับการยอมรับใน ระดับชาติหรือระดับนานาชาติ	4.00	0.00
6. การทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม	1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม	4.00	1.00
	2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนา องค์ความรู้และสร้างมาตรฐาน ศิลปวัฒนธรรม	4.00	1.00
	3. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรม ใน การอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริม เอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อ จำนวนนักศึกษา	4.00	1.00
7. การบริหารและการ จัดการ	1. สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาล ในการบริหารจัดการและสามารถผลักดัน สถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล	4.00	1.50
	2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับ ของคณะหรือหน่วยงาน	4.00	1.00
	3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กร การ เรียนรู้	4.00	1.00
	4. มีระบบและกลไกในการบริหาร	4.00	1.50

	ทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ		
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ	4.00	2.00

ตาราง 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	Mdn.	I.R.
	6. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย	4.00	1.00
	7. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบัน อุดมศึกษา	4.00	1.00
	8. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา	4.00	2.00
	9. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล	4.00	2.00
	10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน	4.00	2.00
8. การเงินและงบประมาณ	1. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ	4.00	0.00
9. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ	1. มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา	4.00	1.00

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อเลือกข้อคำถามโดยใช้วิธีการคัดเลือกตัวบ่งชี้ โดยวิธีเดลฟาย (Delphi) รอบที่ 1 และรอบที่ 2 ได้ข้อคำถามที่กำหนดเป็นตัวบ่งชี้ จำนวน 51 ตัวบ่งชี้ จำแนกเป็น

- องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน มีจำนวนตัวบ่งชี้ 2 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอนมีจำนวนตัวบ่งชี้ 19 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา มีจำนวนตัวบ่งชี้ 2 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย มีจำนวนตัวบ่งชี้ 7 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 5 การบริการวิชาการแก่สังคมมีจำนวนตัวบ่งชี้ 6 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีจำนวนตัวบ่งชี้ 3 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการมีจำนวนตัวบ่งชี้ 10 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณมีจำนวนตัวบ่งชี้ 1 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพมีจำนวนตัวบ่งชี้ 1 ตัวบ่งชี้

นำข้อคำถามที่ได้สร้างแบบสอบถาม เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า จำนวน 65 คน หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ 3.00 โดยใช้ t-test (one sample)

ตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยนำตัวบ่งชี้ที่ได้จากการคัดเลือกในขั้นตอนที่ 2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีการของไลเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55) นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหาร อาจารย์และศิษย์เก่าจำนวน 65 คน เพื่อหาความเหมาะสมในการนำตัวบ่งชี้ไปใช้ แล้วเปรียบเทียบ ค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า นำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 โดยใช้ t-test (one sample) คัดเลือกตัวบ่งชี้ที่ผ่านเกณฑ์มาเป็นตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ดังแสดงในตาราง 4-13

ตาราง 4 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนดในแต่ละด้านและโดยรวม

องค์ประกอบ	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และ แผนงาน	4.00	0.79	มาก	10.14	.01
2. การเรียนการสอน	3.91	0.45	มาก	16.12	.01

3. กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา	3.49	0.52	มาก	7.53	.01
4. การวิจัย	4.05	0.36	มาก	23.28	.01
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	3.93	0.31	มาก	24.20	.01
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	3.93	0.47	มาก	16.06	.01
7. การบริหารและการจัดการ	3.87	0.40	มาก	17.44	.01

ตาราง 4 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
8. การเงินและงบประมาณ	4.04	0.44	มาก	18.81	.01
9. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ	3.61	0.57	มาก	8.58	.01
รวม	3.87	0.24	มาก	28.81	.01

จากตาราง 4 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในแต่ละด้านและโดยรวม มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 5 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์

ที่กำหนด ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน เป็นรายชื่อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผน ดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อวัด ความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนให้ ครบทุกภารกิจ	3.98	0.76	มาก	10.44	.01
2. ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตาม ตัวบ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด	4.02	0.86	มาก	9.55	.01

จากตาราง 5 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ใน
องค์ประกอบที่ 1 ทุกข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 6 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า
ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์กับเกณฑ์
ที่กำหนด ด้านการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. มีระบบและกลไกการพัฒนาและ บริหารหลักสูตร	4.09	0.67	มาก	12.98	.01
2. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์ การศึกษาเหมาะสมและเพียงพอ	3.73	0.59	มาก	10.02	.01
3. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ	3.85	0.79	มาก	8.58	.01

4. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยเฉพาะการเรียนรู้จากการปฏิบัติและประสบการณ์จริง	3.95	0.89	มาก	8.62	.01
5. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน	3.86	0.80	มาก	8.59	.01
6. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน	3.90	0.63	มาก	11.60	.01
7. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล	4.06	0.70	มาก	12.15	.01
8. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม	4.24	0.70	มาก	14.19	.01

ตาราง 6 (ต่อ)

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
9. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	3.97	0.78	มาก	9.89	.01
10. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า	4.01	0.76	มาก	10.76	.01
11. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	3.66	0.69	มาก	7.71	.01
12. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	3.92	0.88	มาก	8.36	.01

13. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี	4.26	0.92	มาก	11.01	.01
14. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา	3.92	0.92	มาก	8.05	.01
15. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะการปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด	3.63	0.80	มาก	6.34	.02
16. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์	3.72	0.71	มาก	8.11	.01
17. ระดับความพึงพอใจของนายจ้างผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต	3.69	0.90	มาก	6.20	.02
18. ระดับความพึงพอใจของนายจ้างผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อคำถาม	3.83	0.85	มาก	7.80	.01

ตาราง 6 (ต่อ)

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
19. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทางวิชาการหรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือระดับนานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา	4.00	0.58	มาก	13.75	.01

จากตาราง 6 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ 2 ทุกข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา เป็นรายข้อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. มีระบบและกลไกในการพัฒนา นักศึกษา	3.47	0.53	มาก	7.20	.01
2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษา และศิษย์ เก่า	3.50	0.53	มาก	7.66	.01

จากตาราง 7 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ 3 ทุกข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการวิจัย เป็นรายข้อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน	3.89	0.68	มาก	10.46	.01
2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการ สนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงาน สร้างสรรค์	4.10	0.68	มาก	12.99	.01
3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จาก งานวิจัยและงานสร้างสรรค์	4.26	0.50	มาก	19.99	.01

4. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุน ทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายใน สถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.12	0.62	มาก	14.48	.01
5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุน ทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอก สถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.12	0.80	มาก	11.31	.01
6. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสาร การสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียน การสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	4.21	0.71	มาก	13.64	.01
7. มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิด สร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ ออกเผยแพร่	3.63	0.71	มาก	7.06	.01

จากตาราง 8 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ 4 ทุกข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 9 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม เป็นรายชื่อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. มีการนำความรู้และประสบการณ์ จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ ในการพัฒนา การเรียน การสอน และ การวิจัย	3.92	0.69	มาก	10.76	.01
2. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือ ระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ	3.92	0.66	มาก	11.13	.01

3. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์ และ บันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้ง ภายในและภายนอก	4.10	0.61	มาก	14.50	.01
4. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคม ต่ออาจารย์ประจำ	3.98	0.76	มาก	10.11	.01
5. ร้อยละของระดับความพึงพอใจ ของ ผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการ ให้บริการ	3.73	0.47	มาก	12.48	.01
6. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการ และวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับใน ระดับชาติหรือระดับนานาชาติ	3.95	0.54	มาก	14.16	.01

จากตาราง 9 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบ ที่ 5 ทุกข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 10 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ ที่กำหนด ด้านการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรม เป็นรายชื่อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม	4.06	0.65	มาก	12.99	.01
2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนองค์กร ความรู้และสร้างมาตรฐาน ศิลปวัฒนธรรม	3.81	0.65	มาก	9.97	.01
3. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมใน การอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริม เอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อจำนวน นักศึกษา	3.93	0.82	มาก	9.91	.01

จากตาราง 10 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ใน
องค์ประกอบที่ 6 ทุกข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 11 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า
ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์
ที่กำหนด ด้านการบริการและการจัดการ เป็นรายชื่อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล	3.73	0.56	มาก	10.50	.01
2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของคณะหรือหน่วยงาน	3.86	0.63	มาก	10.95	.01
3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กรการเรียนรู้	3.61	0.72	มาก	6.86	.02
4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ	3.86	0.65	มาก	10.54	.01
5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ	4.00	0.75	มาก	10.75	.01
6. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย	3.78	0.71	มาก	8.81	.01
7. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบัน อุดมศึกษา	4.04	0.75	มาก	11.11	.01
8. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา	3.92	0.85	มาก	8.72	.01
9. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล	3.89	0.85	มาก	8.46	.01
10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน	4.01	0.76	มาก	10.76	.01

จากตาราง 11 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ 7 ทุกข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านการเงินและงบประมาณ เป็นรายข้อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหาร อาจารย์ และ ศิษย์เก่า (n = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ	4.04	0.44	มาก	18.81	.01

จากตาราง 12 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ 8 มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 13 การเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า ที่มีต่อตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กับเกณฑ์ที่กำหนด ด้านระบบและกลไกการประกันคุณภาพ เป็นรายข้อ

ตัวบ่งชี้	ผู้บริหารและ อาจารย์ (N = 65)		ระดับ ความ เหมาะสม	t	p
	$\bar{X}$	S.D.			
1. มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา	3.61	0.57	มาก	8.58	0.01

จากตาราง 13 พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่า มีความคิดเห็นว่าตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ 9 มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สาระสำคัญของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนาเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสังเคราะห์ตัวบ่งชี้โดยดำเนินการดังนี้

- 1.1 ศึกษาแนวคิด เอกสาร ตำรา งานวิจัย และการสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 นำข้อมูลที่ได้จาก 1.1 มาสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ และจัดทำร่างแบบสนทนากลุ่ม
- 1.3 ดำเนินการสนทนากลุ่มกับกลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ ศิษย์เก่าที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการประกันคุณภาพและตัวบ่งชี้ต่าง ๆ จำนวน 9 คน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยใช้แบบสนทนากลุ่มที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ดำเนินการจดบันทึกและรวบรวมข้อมูลแยกแยะประเด็นตามแบบสนทนากลุ่มที่ได้กำหนดไว้ นำข้อมูลที่ได้ไปสร้างเป็นแบบสอบถามความเป็นไปได้ในการนำตัวบ่งชี้ (ร่าง) ไปใช้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์

ขั้นตอนที่ 2 การคัดเลือกตัวบ่งชี้โดยใช้เทคนิคเดลฟาย

- 2.1 นำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม
- 2.2 ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน จากนั้นเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปมาใช้เป็นข้อคำถาม

- 2.3 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้บริหาร อาจารย์ประจำของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้ t-test (dependent) จำแนกกลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 27% คัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.761 ขึ้นไป เป็นข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกผ่านตามเกณฑ์ (ภาคผนวก ค) และวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.95 (ภาคผนวก ค) นำแบบสอบถามมาปรับปรุงให้เป็นฉบับสมบูรณ์

2.4 นำแบบสอบถามที่จัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหาร 6 คน และอาจารย์ประจำของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จำนวน 6 คน ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก 5 คน รวม 17 คน โดยวิธีเดลฟาย (Delphi Technique) จำนวน 2 รอบ จากนั้นคัดเลือกตัวบ่งชี้ที่มีค่ามัธยฐาน (Median) ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไปและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) 1.99 ลงมาแล้วเสนอผลจากวิธีเดลฟายว่ามีองค์ประกอบและแต่ละองค์ประกอบมีตัวบ่งชี้ใดบ้าง (ภาคผนวก ข)

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของตัวบ่งชี้คุณภาพ สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ดังนี้

3.1 นำตัวบ่งชี้ที่ได้จากการคัดเลือกในขั้นตอนที่ 2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีการของไลเคิร์ท (Likert, 1932: 1-55)

3.2 นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหาร อาจารย์และศิษย์เก่าจำนวน 65 คน เพื่อหาความเหมาะสมในการนำตัวบ่งชี้ไปใช้

3.3 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าเทียบกับเกณฑ์ 3.00 โดยใช้ t-test (one sample) คัดเลือกตัวบ่งชี้ที่ผ่านเกณฑ์มาเป็นตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้รูปแบบองค์ประกอบทั้งหมด 9 องค์ประกอบ 51 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน ได้ 2 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการเรียนการสอน ได้ 19 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 3 ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา ได้ 2 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 4 ด้านการวิจัย ได้ 7 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 5 ด้านการบริการวิชาการแก่สังคมได้ 6 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 6 ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมได้ 3 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 7 ด้านการบริหารและการจัดการ ได้ 10 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 8 ด้านการเงินและงบประมาณ ได้ 1 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบที่ 9 ด้านระบบและกลไกการประกันคุณภาพ ได้ 1 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผล

การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ผู้บริหาร อาจารย์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และศิษย์เก่า ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลดังต่อไปนี้

องค์ประกอบที่ 1 ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงานจากผลการวิจัยที่พบว่า มี 2 ตัวบ่งชี้ ที่มีความเหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 1 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทั้ง 2 ตัวบ่งชี้คือ มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนให้ครบทุกภารกิจ ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด และเมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยความเหมาะสมของตัวบ่งชี้องค์ประกอบที่ 1 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้กำหนดปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ มาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งสถาบัน โดยมีการระบุให้สมาชิกทุกกลุ่มในสถาบันได้รับทราบทั้งอาจารย์ เจ้าหน้าที่ นักศึกษา ตลอดจนผู้ปกครอง ชุมชนผู้ใช้บริการและสังคมโดยรวมได้รับทราบ ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะมีความสอดคล้องกับการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นการอนุรักษ์ สืบสาน และการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมโดยเฉพาะด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ ดังที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2550: 8 – 9) ได้ระบุว่าตัวบ่งชี้คุณภาพที่มีความเหมาะสมกับสถาบันอุดมศึกษาจะทำให้ทราบสถานภาพของตนเอง เพื่อนำไปสู่แนวทางในการพัฒนาคุณภาพ ไปให้สู่เป้าหมายและเป้าประสงค์ นอกจากนี้ การประเมินคุณภาพจะทำให้ทราบจุดแข็ง จุดอ่อน และจุดที่ควรปรับปรุง สำหรับใช้ในการส่งเสริมการจัดการศึกษาในแนวทางที่เหมาะสมได้ และมีความสอดคล้องกับแนวทางการดำเนินงานสนับสนุนภารกิจหลักของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตามหลักการอุดมศึกษา มาตรฐานการศึกษาของชาติ มาตรฐานอุดมศึกษา และมาตรฐานวิชาชีพทางศิลปะ (คู่มือนักเรียนและผู้ปกครอง วิทยาลัยนาฏศิลป์. 2551: 38) ซึ่งสอดคล้องกับแผนกลยุทธ์

แผนดำเนินงานที่ชัดเจน และวัตถุประสงค์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในการพัฒนาประเทศ (แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ 2552; วิทยาลัยนาฏศิลป์. 2552) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประอร สุนทรวีภาต (2543: 79-105) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบประกันคุณภาพ การศึกษาสำหรับโรงเรียนเหล่าทัพ พบว่า โรงเรียนเหล่าทัพควรมีระบบการควบคุม และตรวจสอบ ผลการดำเนินงานของโรงเรียนเหล่าทัพในทุก ๆ ด้าน และมีการกำหนดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ คุณภาพที่มีความเหมาะสมเพื่อใช้ในการติดตามผลการดำเนินงานของโรงเรียนเหล่าทัพ และยัง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงศ์เทพ จิระโร (2546: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาระบบ ประกันคุณภาพภายในสำหรับสถานศึกษาเฉพาะทางของกองทัพเรือ พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ ของโรงเรียนในเรือ เห็นด้วยในระดับมากกับการดำเนินงาน เพื่อพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพ ภายใน และตัวบ่งชี้ที่กำหนดขึ้นสามารถใช้ประเมินคุณภาพภายในของโรงเรียนนายเรือได้อย่าง เหมาะสม

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการเรียนการสอนจากผลการวิจัยที่พบว่ามี 19 ตัวบ่งชี้ ที่มีความ เหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญ มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 2 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา 9 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 1, 3, 8, 9, 12, 13, 16, 17, 19 คือ 1. มีระบบและ กลไก การพัฒนาและบริหารหลักสูตร 3. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 8. มีโครงการ หรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชน ภายนอกมีส่วนร่วม 9. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 12. มีระบบ และกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน 13. ร้อยละของ บัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี 16. ร้อยละของบัณฑิต ระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์ 17. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต 19. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาได้รับการ ประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทางวิชาการหรือ ด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือระดับนานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา อาจ เนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีระบบและกลไกในการเปิดหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ และพันธกิจของสถาบัน ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการของ ผู้ใช้บัณฑิตและสังคมส่วนรวม ทั้งนี้โดยกำหนดเป้าหมายการผลิตบัณฑิตทุกหลักสูตร ไว้ในแผน การผลิตบัณฑิตของสถาบัน ตลอดจนการจัดเตรียมความพร้อมการจัดการเรียนการสอน จัดระบบ กลไกการพัฒนาและประกันคุณภาพให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ดังที่ชมพวันท์ กุญชร ณ อยุธยา (2530: 15) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นสิ่งที่จำเป็นในการจัดการศึกษา หลักสูตร เปรียบเสมือนแบบแผนซึ่งสถาบันการศึกษาได้นำมาเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา เพราะใน หลักสูตรประกอบด้วย หลักการและเหตุผล ปรัชญา หลักสูตร วัตถุประสงค์หลักสูตร กิจกรรม

การใช้หลักสูตร รายละเอียดวิชาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตร วิธีการวัดผลและประเมินผล ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต้องนำหลักสูตรมาวิเคราะห์ วางแผนการใช้ ซึ่งการวางแผนการใช้ต้องมีการศึกษา และต้องอาศัยกระบวนการต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น และสอดคล้องกับ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543: 15) ที่กล่าวว่าสถาบันอุดมศึกษาควรให้ความสำคัญกับหลักสูตรให้มาก ได้แก่ การกำหนดหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมปัจจุบันและอนาคตเป็นไป ตามวิสัยทัศน์ของการอุดมศึกษา ควรมีการคิดค้นนวัตกรรมหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ การเรียน การสอน กิจกรรมเชิงวิชาการ การวิจัย การวางแผน การพัฒนาหลักสูตรให้ชัดเจน ควรมีการตรวจสอบมาตรฐานการศึกษาของหลักสูตร และเป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ 10 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 2, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 14, 15, 18 คือ 2. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์การศึกษาเหมาะสมและเพียงพอ 4. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยเฉพาะการเรียนรู้จากการปฏิบัติและประสบการณ์จริง 5. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน 6. การจัดการกระบวนการเรียนการสอนมีคุณภาพ 7. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล 10. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า 11. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ 14. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา 15. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะการปฏิบัติงาน ที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด 18. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อคำถาม และเมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยค่าความเหมาะสมของตัวบ่งชี้ข้อประกอบที่ 2 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีการบริหารกิจการวิชาการ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาชีพตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอน ในปัจจุบันใช้หลักสูตรของการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะมีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการสอดแทรกจารีต ประเพณี คุณธรรม จริยธรรม ระหว่างการเรียนการสอน และเน้นจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรมตามบริบทขององค์กร โดยชุมชนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ดังที่วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543: 10) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึงกระบวนการดำเนินการด้านการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดเป้าหมายคือผู้เรียนซึ่งมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน การประเมินผล เป็นต้น และเอลลิส และเฮอर्स (Ellies; & Hurs. 2002: 1016) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า หมายถึง โครงสร้างที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้จัดกระทำในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดผลที่ตั้งเป้าหมายไว้แก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แรมสเดน (Ramsden. 1993: 17 -18) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องหลักการสอนที่ดีอย่างถูกต้องและรู้ซึ่งในศาสตร์ของการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจในผู้เรียน อันเป็นหลักสำคัญ ที่มีผลต่อ

คุณภาพการเรียน พบว่า หลักการสอนที่มีคุณภาพ มีดังนี้ คุณภาพของการอธิบายของผู้สอน ผู้สอนจะต้องตระหนักให้เกิดกับผู้เรียน การให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์หลังจากการตรวจงานของลูกศิษย์ การอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างแจ่มชัด ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในสาระที่จะเรียนรู้ และการเรียนต้องเปิดโอกาสไปสู่การเปลี่ยนแปลง

องค์ประกอบที่ 3 ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษาจากผลการวิจัยที่พบว่ามี 2 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการ พัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบ ที่ 3 เหมือนกับ ตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา 1 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 2 คือ มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาอย่างมีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ มีอาคารสถานที่ที่เอื้ออำนวยต่อการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีห้องสมุด ตำรา หนังสือวารสารทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ มีเครื่องคอมพิวเตอร์ สื่อการเรียนการสอน และวัสดุอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการสืบค้นและแสวงหาความรู้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ และเป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ 1 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 1 คือ ระบบและกลไกในการพัฒนานักศึกษา และเมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยค่าความเหมาะสมของตัวบ่งชี้องค์ประกอบที่ 3 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีการดำเนินงานด้านกิจการนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่สถาบันสนับสนุนส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีคุณสมบัติพร้อม นอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นตามหลักสูตร กิจกรรมการพัฒนานักศึกษาแบ่งออกได้เป็นสองส่วน คือ (1) การจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า โดยวิทยาลัยนาฏศิลป์ได้รับงบประมาณสนับสนุนการสร้างอาคารสารสนเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2547 - 2549 ซึ่งให้บริการอำนวยความสะดวกต่อการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมีห้องสมุด ตำรา หนังสือ วารสาร ทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ มีเครื่องคอมพิวเตอร์ สื่อการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ และ (2) การจัดกิจกรรมนักศึกษาที่ดำเนินการโดยองค์กรนักศึกษา ซึ่งได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากสถาบัน ทั้งนี้ เพื่อให้ให้นักศึกษาได้พัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ตลอดจนคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ ได้แก่ ความรู้ ทักษะการคิด ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ทักษะการวิเคราะห์และการสื่อสาร และการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะมีความสอดคล้องกับกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา ที่เน้นความเป็นอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในเรื่องวัฒนธรรมองค์กร เช่น ระบบอาวุโส ระบบรุ่นพี่รุ่นน้อง การเคารพผู้อาวุโส ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญในการจัดกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550: 45) มีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมนักศึกษาอย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนักศึกษาหมายถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ที่ดำเนินการทั้งโดยสถาบันและโดยองค์การนักศึกษา เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรมจริยธรรมสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ 5 ประการ ได้แก่ (1) ความรู้ (2) ทักษะการคิด (3) ทักษะความสัมพันธ์ (4) ทักษะการวิเคราะห์และการสื่อสาร (5) การพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550: 45-48) ดังที่ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2542: 81 – 82) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านนักศึกษา ตั้งแต่การรับนักศึกษาใหม่ ภารกิจของนักศึกษาการติดตามและประเมินคุณภาพบัณฑิตถือว่าเป็นกระบวนการสำคัญซึ่งควรมีการกำหนดหลักและวิธีการที่จะพิจารณานักศึกษาทุก ๆ ด้านให้มีคุณภาพ คือการคัดเลือกนักศึกษาเพื่อให้ได้ผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถและความถนัดตรงตามสาขาที่เรียน มีความตั้งใจที่จะศึกษาเล่าเรียน เช่นเดียวกับ สำเนา ขจรศิลป์ (2544: 33) กล่าวว่า การพัฒนานักศึกษาเป็นการแสดงความพยายามที่ทำให้นักศึกษามีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ใน 3 ด้านใหญ่ ๆ คือด้านสติปัญญา โดยเน้นเรื่องการใช้ความคิด การวิเคราะห์ด้วยเหตุผลด้านศีลธรรมโดยให้ยึดมั่นในความเชื่อและแนวทางปฏิบัติของศาสนา และด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศ เพื่อให้บัณฑิตมีคุณภาพเพียบพร้อมด้วยคุณค่า คุณภาพและคุณประโยชน์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาน้อยมาก เช่น ชุมชน ทักษะศึกษา และการศึกษาดูงานเนื่องจากธรรมชาติการจัดการเรียนการสอนของสถาบัน จะต้องมีการซ่อมและการแสดง ซึ่งส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อาร์โนลด์, คาเรนและคนอื่นๆ (Arnold, Karen; others. 1998) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของนักศึกษาที่ได้รับคำแนะนำด้านวิชาการจากอาจารย์ โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อคำแนะนำด้านวิชาการจากอาจารย์ นักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษา มีความพึงพอใจการให้คำแนะนำของอาจารย์สูง คือเห็นด้วยที่สุด ร้อยละ 72 โดยนักศึกษา มักจะเล่าประสบการณ์การให้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาช่วยกำหนดตารางการเรียนรวมทั้งมีส่วนสำคัญต่อการวางแผนการเรียนและผลการลงทะเบียนวิชาต่างๆ ในแต่ละภาค การศึกษา และจากการวิจัยของ พิมพ์ศรี เปานิล (2530: 102) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องบรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามทัศนะของนิสิต พบว่าบรรยากาศในการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยที่มหาวิทยาลัยจัดสภาพให้เอื้ออำนวยต่อการค้นคว้าด้วยตนเอง การสร้างประสบการณ์ที่ดีก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีงามและเป็นการริเริ่มนิสัยทางการเรียนที่ดีอีกด้วย

องค์ประกอบที่ 4 ด้านการวิจัย จากผลการวิจัยที่พบว่ามี 7 ตัวบ่งชี้ ที่มีความเหมาะสมมากและสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและขอเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 4 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 5 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 2 , 3 , 4 , 5 , 7 คือ 2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการสนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ 3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงาน

สร้างสรรค์ 4. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบัน ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ 7. มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ออกเผยแพร่ และเป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ 2 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 1 และ 6 คือ 1.มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน 6. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน มีการพัฒนาระบบและกลไกในการสนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียน การสอน ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ ออกเผยแพร่ และเมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยค่าความเหมาะสมของ ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 4 อยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้นจึงต้องมีระบบ และกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพภายใต้จุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัย จะประสบความสำเร็จ และเกิดประโยชน์จำเป็นอย่างยิ่งต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญสามประการ คือ 1) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไกตลอดจนจรรยาบรรณในการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน 2) คณาจารย์ส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็งโดยบูรณาการงานวิจัยกับการเรียนการสอนและพันธกิจ ด้านอื่นๆ ของสถาบัน 3) ผลงานวิจัยมีคุณภาพ มีประโยชน์ สมองยุทธศาสตร์ของชาติและมีการเผยแพรอย่างกว้างขวาง ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะบุคลากรของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ส่วนมากมีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพเฉพาะด้านนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์ สืบทอด จึงสมควรส่งเสริมให้บุคลากรนำประสบการณ์จากการสอน การสร้างสรรค์ผลงานด้านนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ มาจัดทำงานวิจัย เพื่อการศึกษาค้นคว้าและ การอนุรักษ์สืบสานต่อไป (คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา. 2550: 50) มีการจัดระบบบริหารงานวิจัยซึ่งสามารถเชื่อมโยงภารกิจด้านการวิจัยกับภารกิจด้านการผลิตบัณฑิต การบริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ที่ส่งผลให้การปฏิบัติงานมีลักษณะบูรณาการสอดคล้องไปในทางเดียวกันและบรรลุเป้าหมายโดยรวมของสถาบัน ขณะเดียวกันก็เป็นระบบงานที่ปราศจากความซ้ำซ้อนและมีขั้นตอนที่เหมาะสมกับระดับการตัดสินใจ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550: 120) ดังที่คอซอร์ค และเอจเจน (Kauchak; & Eggen. 1998) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้สอนในระดับอุดมศึกษาที่จะนำกระบวนการเรียนการสอนแบบเน้นการวิจัยมาใช้ในการเรียนการสอน

สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่คุณสอนจะต้องปฏิบัติ คือค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับเนื้อหาที่สอนให้ทันสมัยอยู่เสมอ เช่นเดียวกับคู่มือประกันคุณภาพมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2545: 31-32) ได้กล่าวถึงภารกิจของอาจารย์ หมายถึงบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่มีต่อสถาบันและสังคมภายนอกสถาบัน ซึ่งคณาจารย์จะถือเป็นภารกิจที่ต้องปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่วางไว้ อาจารย์สถาบันอุดมศึกษามีภารกิจที่ต้องปฏิบัติ คือการเรียนการสอน การวิจัย การบริหารทางวิชาการ การบริหารภายใน และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยภารกิจด้านการวิจัยเป็นภารกิจด้านการสร้างองค์ความรู้ใหม่ การวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยได้มีการสนับสนุนให้อาจารย์มีโอกาสดำเนินการวิจัยด้วยเงินงบประมาณแผ่นดิน เงินรายได้มหาวิทยาลัยและทุนอุดหนุนจากแหล่งอื่น โดยงานวิจัยนั้นมิตั้งงานวิจัยเพื่อการพัฒนา งานวิจัยเพื่อการเรียนการสอน เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาเฉพาะเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แพทริก และสแตนลีย์ (Patrick; & Stanley. 1998) ที่ได้ศึกษาวิจัย ตัวบ่งชี้คุณภาพการสอนและคุณภาพ การวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ตัวบ่งชี้ด้านคุณภาพการสอน คือ 1) มีจุดมุ่งหมายชัดเจน/สอดคล้องกับหลักสูตร 2) มีกิจกรรมสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน 3) จำนวนครั้ง (ร้อยละ) ของการใช้อุปกรณ์ต่าง 4) มีการประเมินผลผู้เรียน 5) ความก้าวหน้าและสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน 6) มีระบบประเมินคุณภาพการสอนภายในสถาบัน สำหรับตัวบ่งชี้วัดคุณภาพการวิจัยประกอบด้วย 1) สถาบันมีนโยบายส่งเสริมการวิจัย 2) จำนวนงานวิจัยที่ได้รับการพิมพ์ 3) จำนวนงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง 4) จำนวนงานวิจัยที่ได้รับรางวัล

องค์ประกอบที่ 5 ด้านการบริการวิชาการแก่สังคมจากผลการวิจัยที่พบว่ามี 6 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 5 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา 3 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 2 , 5 , 6 คือ 2. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพ ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ 5. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการ ทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการ 6. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ และเป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ 3 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 1 , 3 , 4 คือ 1. การนำความรู้และประสบการณ์จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนา การเรียน การสอน และการวิจัย 3. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์และบันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้งภายในและภายนอก 4. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำการนำความรู้และประสบการณ์จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนา การเรียน การสอน และการวิจัย ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต่ออาจารย์ประจำ มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์และ

บันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้งภายในและภายนอก ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ ร้อยละของระดับความพึงพอใจของ ผู้รับบริการ ทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการจำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ และเมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยค่าความเหมาะสมของตัวบ่งชี้องค์ประกอบที่ 5 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีการบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งให้บริการวิชาการแก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัดและในด้านที่สถาบันมีความเชี่ยวชาญ คือ ด้านการเผยแพร่และแหล่งเรียนรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไทยและการให้บริการวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม ทั้งองค์การภาครัฐและเอกชน องค์การอิสระ องค์การสาธารณะชุมชน และสังคม โดยกว้าง รูปแบบการให้บริการวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของสถาบัน เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรมจัดประชุมหรือสัมมนาวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคม การให้บริการวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว สถาบันยังได้รับประโยชน์ด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์อันจะนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับองค์กรต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนักศึกษาและเป็นการสร้างรายได้ของสถาบันจากการให้บริการวิชาการด้วย ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะบุคลากรของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ส่วนมากเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ เป็นที่ยอมรับของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน และได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรเพื่อให้ความรู้ด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ตามพันธกิจของอุดมศึกษา เรื่องการทํานุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอยู่เสมอ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550: 59) ดังที่ การรายงานการศึกษาวิเคราะห์เพื่อปฏิรูปการศึกษา (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2543: 78 – 81) ที่กล่าวว่าสำนักสื่อและเทคโนโลยีการศึกษา ควรทำหน้าที่เป็นศูนย์บริการการใช้การผลิต และบำรุงสื่อและเทคโนโลยีการศึกษาที่ทันสมัยแก่อาจารย์ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่และนิสิตของมหาวิทยาลัย เป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนา สื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน เป็นแหล่งฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชาต่าง ๆ และใช้เป็นสถานที่ฝึกทักษะปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พจนารถ ทองคำเจริญ (2539: 140) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องสภาพความต้องการและปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ต ในการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่าประเภทบริการในระบบอินเทอร์เน็ต ที่อาจารย์และนิสิตนักศึกษาใช้ประโยชน์ทางการศึกษาบ่อยที่สุดคือ การสืบค้นระบบข้อมูลแบบเว็ลด์ไวเว็บ จากแนวทางการจัดการเรียนการสอนผ่านอินเทอร์เน็ตจะมีบทบาทและเป็นสื่อสำคัญของการเรียนการสอนในอนาคตอันใกล้อย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะ นักศึกษาได้ใช้คุณสมบัติของ

อินเทอร์เน็ต เช่น การอภิปรายโต้แย้งการศึกษาจากฐานข้อมูล การไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา และสถานที่ ทำให้สร้างสภาพการณ์ให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ แอชเวิร์ธและฮาร์เวย์ (Ashworth; & Harvey 1994: 20 – 23) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องทิศทางและอนาคตของการอุดมศึกษา พบว่าสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกในการจัดการศึกษา จำเป็นต้องอาศัยสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกต่อการจัดการเรียนการสอน ซึ่งครอบคลุม ทั้งสิ่งเอื้ออำนวยได้ทรัพยากรบุคคล ห้องพยาบาล อาคารสถานที่สำหรับการเรียนและการสนทนา การสำหรับดัชนีชี้วัดควมมีคุณภาพของสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวก ได้แก่ จำนวนและประเภทของสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวก ลักษณะห้องเรียน ที่นั่งเรียน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สภาพแวดล้อมทางสถานที่เพื่อการออกกำลังกายและการพักผ่อนหย่อนใจ ความปลอดภัย ความสะดวกและความเป็นระเบียบ

องค์ประกอบที่ 6 ด้านการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรมจากผลการวิจัยที่พบว่ามี 3 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 6 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา 2 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 1 และ 2 คือ 1. มีระบบและกลไกในการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรม 2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนางานความรู้และสร้างมาตรฐานศิลปวัฒนธรรม และเป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ 1 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 3 คือ ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมใน การอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อจำนวนนักศึกษา มีระบบและกลไกในการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรม มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนางานความรู้และสร้างมาตรฐาน ศิลปวัฒนธรรม ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมใน การอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อจำนวนนักศึกษา ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ในการอนุรักษ์ พัฒนาและเสริมสร้างเอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรมต้องดำเนินการ เมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยค่าความเหมาะสมของ ตัวบ่งชี้องค์ประกอบที่ 6 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นสถานศึกษาที่จัดการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ไทยของชาติ มีจุดมุ่งหมายในอันที่จะทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอันเป็นมรดกสำคัญยิ่ง โดยในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้นวิทยาลัยนาฏศิลป์ จึงต้องมีระบบกลไกควบคุมการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญาและธรรมชาติของแต่ละสถาบัน และมีการบูรณาการเข้ากับการผลิตบัณฑิต งานวิจัย และการบริการวิชาการ รวมทั้งดำเนินการเพื่อพัฒนาให้เกิดการพัฒนามาตรฐานการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรม 5 ด้าน ได้แก่ มาตรฐานด้านนโยบาย ด้านการส่งเสริม ด้านการสนับสนุน ด้านการสร้างมาตรฐาน และด้านการเผยแพร่

ศิลปวัฒนธรรม และเชื่อมโยงความรู้ท้องถิ่นสู่สากล อันจะเป็นกลไกในการฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งสร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาไทยให้เป็นรากฐาน การพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีขึ้น ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่มุ่งเน้นการจัดการศึกษาเฉพาะด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ จึงถือเป็นพันธกิจสำคัญเช่นเดียวกับสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาอื่น ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550: 66) ดังที่คู่มือประกันคุณภาพมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2545: 31-32) ได้กล่าวถึงภารกิจของอาจารย์ หมายถึงบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่มีต่อสถาบันและสังคมภายนอกสถาบัน ซึ่งคณาจารย์จะถือเป็นภารกิจที่ต้องปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่วางไว้ อาจารย์สถาบันอุดมศึกษามีภารกิจที่ต้องปฏิบัติ คือการเรียนการสอน การวิจัย การบริหารทางวิชาการ การบริหารภายใน และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยภารกิจด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ถือเป็นการรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ไทย หากขาดการดูแลเอาใจใส่บำรุงรักษาแล้ว ศิลปวัฒนธรรมของชาติจักสูญหายไปในที่สุด ดังนั้นวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในฐานะเป็นสถาบันการศึกษาที่มีภารกิจในด้านการให้ความรู้ทางวิชาการ และยังต้องมีการจัดการเป็นผู้นำทางสังคมในด้านต่าง ๆ รวมถึงการธำรงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่ดีของชาติ โดยการบำรุงรักษาและจัดในรูปของกิจกรรมกับประชาชนโดยตรง และผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ ตลอดจนการศึกษา ค้นคว้าวิจัยเรื่องศิลปวัฒนธรรม การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม การจัดการแสดง การละเล่นต่าง ๆ รวมไปถึงการบริการทางวิชาการด้านศิลปวัฒนธรรม การทำนุบำรุงและการดำรงรักษาไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมของชาติ ก่อให้เกิดความมีน้ำใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเป็นการรวมเผ่าพันธุ์รวมชาติให้มีความเป็นตัวของตัวเองในชาติ ตลอดจนการสอดแทรกศิลปวัฒนธรรมไทยเข้าไปในการสอนแต่ละครั้งด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รจนา สุนทรานนท์ (2537: 125) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องคุณลักษณะทางวิชาชีพของบัณฑิตวิทยาลัยนาฏศิลป์ตามทัศนะของผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ บัณฑิต และผู้บังคับบัญชา พบว่าครูมีความรู้ความสามารถ มีทักษะ ความชำนาญในการอธิบายและสาธิต สามารถถ่ายทอดศิลปะให้กับผู้เรียนปฏิบัติได้ นอกจากนี้ครูยังมีบทบาทหน้าที่ในการเขียนตำรา หรือเอกสารประกอบ การถ่ายทอดศิลปะ สามารถจัดหลักสูตรและบทเรียนตามวุฒิภาวะของผู้เรียนตลอดจนอุทิศตนและเวลาในการถ่ายทอดและเผยแพร่ศิลปะ เพื่อบริการทางวิชาการแก่สังคม

องค์ประกอบที่ 7 ด้านการบริหารและการจัดการ จากผลการวิจัยที่พบว่ามี 10 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 7 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 8 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 คือ 1. สภาพสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาล ในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล 2. ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ทุกระดับของคณะหรือหน่วยงาน 3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กรการเรียนรู้

4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ 6. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย 7. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษา 8. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา 9. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล ส่วนตัวบ่งชี้ที่เป็นอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ 2 ตัวบ่งชี้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ที่ 5 และ 10 คือ 5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ 10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน สภาสถาบัน ใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของคณะหรือหน่วยงาน มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กรการเรียนรู้ มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบัน อุดมศึกษา มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษาระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน เมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยค่าความเหมาะสมของตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 7 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของสถาบันการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ปี พ.ศ. 2550 โดยมีปัจจัยที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ทำหน้าที่บริหารจัดการให้มีคุณภาพ ได้แก่ ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักการบริหารจัดการที่ดี ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะการบริหารและการจัดการถือเป็นหัวใจสำคัญในการนำพาให้ทุกงานสามารถดำเนินไปสู่เป้าหมายที่กำหนดอย่างเป็นระบบ เกิดประสิทธิภาพ วิทยาลัยนาฏศิลป์ก็เช่นเดียวกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องมีระบบการบริหารจัดการที่ดี เพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนา การวางแผนการดำเนินงาน ตลอดจนการติดตามผลการดำเนินงาน การจัดการศึกษาเฉพาะด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ ให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังที่ วิจิตร ศรีสอาน (2552: 73) ที่กล่าวว่า แนวทางการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยที่ดีนั้น ต้องมีการสร้างหรือกำหนดแผนงานทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ทั้งนี้ถ้ามีการวางแผนที่ดีแล้ว ก็เปรียบเสมือนงานได้ผลไปแล้วในระดับหนึ่ง และเมื่อผู้บริหารสามารถดำเนินการให้เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยจะบรรลุเป้าหมายและประสบผลสำเร็จตามแผนที่ได้ตั้งไว้แต่ต้น รวมถึงเมื่อมีการประเมินคุณภาพการศึกษาไม่ว่าจะเป็นการประเมินจากหน่วยงานคุณภาพภายใน หรือการถูกประเมินจากหน่วยงานภายนอก ด้วยตัวชี้วัดต่าง ๆ ผลที่ออกมาสามารถวัดได้ ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิลมอร์ และฮอฟฟ์แมน (Gillmore; & Hoffman. 1997) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ดัชนีวัดประสิทธิภาพของผู้สำเร็จการศึกษา : ความตรงและใช้วัดความรับผิดชอบของผู้สำเร็จการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ดัชนีวัดประสิทธิภาพของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วยการไม่โอนย้ายสถาบันขณะที่กำลังศึกษาอยู่ ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาตลอดหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนมีการร่วมมือเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์ต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง และการลงทะเบียนเรียนแบบเต็มเวลามีความสัมพันธ์สูงกว่าตัวแปรอื่น (>.48) ในส่วนของการใช้ดัชนีดังกล่าวผู้ใช้เสนอแนะว่าสามารถนำดัชนีไปวัดความรับผิดชอบต่อบัณฑิตและสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนวัดประสิทธิภาพการทำงานวิจัยได้ด้วย

องค์ประกอบที่ 8 ด้านการเงินและงบประมาณจากผลการวิจัยที่พบว่ามี 1 ตัวบ่งชี้ ที่มีความเหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 8 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา 1 ตัวบ่งชี้ คือ ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่อ อาจารย์ประจำ เมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ โดยค่าความเหมาะสมของตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 8 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากการเงินและงบประมาณเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งของสถาบันการศึกษา โดยปกติแหล่งเงินทุนของสถาบันการศึกษาได้มาจากงบประมาณแผ่นดิน (สำหรับสถานศึกษาของรัฐ) ซึ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ จึงทำให้มีแหล่งเงินทุนงบประมาณ ได้รับจัดสรรจากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และเงินรายได้ เช่น ค่าเล่าเรียนของนักศึกษา รายได้จากงานวิจัย บริการทางวิชาการ ค่าเช่าทรัพย์สิน ฯลฯ ผู้บริหารสถาบันการศึกษาจะต้องทำความเข้าใจกับการวิเคราะห์ทางการเงิน เช่น ค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่อจำนวนนักศึกษา ทรัพย์สินถาวรต่อจำนวนนักศึกษา ค่าใช้จ่ายที่สถาบันอุดมศึกษาใช้สำหรับการผลิตบัณฑิตต่อหัว จำแนกตามกลุ่มสาขา รายได้ทั้งหมดของสถาบันการศึกษาภายหลังจากหักงบดำเนินการทั้งหมด งบประมาณในการพัฒนาอาจารย์ ความรวดเร็วในการเบิกจ่าย ร้อยละของงบประมาณที่ประหยัดได้หลังจากที่ปฏิบัติตามภารกิจทุกอย่างครบถ้วน สิ่งเหล่านี้จะเป็นการแสดงศักยภาพเชิงการบริหารจัดการด้านการเงินของสถานศึกษาที่เน้นถึงความโปร่งใส ความถูกต้อง ใช้เม็ดเงินอย่างคุ้มค่า มีประสิทธิภาพเกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะการจัดการศึกษาให้บรรลุตามพันธกิจของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ระบบการเงินและงบประมาณ เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งใน

การดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าประสงค์ที่ได้มีการกำหนดแผนการดำเนินงาน และการติดตามผล การดำเนินงาน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550: 89) ดังที่ เทียนฉาย กิระนันท์ (2537: 8 – 9) กล่าวว่าสถาบันอุดมศึกษาของรัฐแต่ละสถาบันมีพระราชบัญญัติจัดตั้งและกำกับการ ปฏิบัติงาน ซึ่งโดยทั่วไปจะมีบทบัญญัติส่วนหนึ่งระบุแหล่งที่มาของรายได้ของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ ทั้งนี้การกำหนดในบทบัญญัติแห่งกฎหมายจะแตกต่างกันในแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตามในภาพรวม แล้วอาจกล่าวได้ว่าสถาบันอุดมศึกษามีแหล่งที่มาของเงินทุนหรือรายได้เป็น 2 แหล่งใหญ่ ๆ คือ เงินงบประมาณแผ่นดิน และเงินนอกงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปทุมพร วรจิตพงศ์ (2539: 99) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหารการเงินของสถานศึกษา ในสังกัดสถาบัน เทคโนโลยีราชภัฏวชิรวิทยาดิบบุรุษ พบว่าผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชภัฏวชิรวิทยาดิบบุรุษ มีความคิดเห็น เกี่ยวกับการบริหารการเงิน มีสภาพการดำเนินงานปัจจุบันโดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานปัจจุบันโดยรวม ในด้านคุณภาพ และปริมาณ ของงานที่ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันมีความเหมาะสมในทุก ๆ ด้าน

องค์ประกอบที่ 9 ด้านระบบและกลไกการประกันคุณภาพ จากผลการวิจัยที่พบว่า มี 1 ตัวบ่งชี้ ที่มีความเหมาะสมมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลของการพัฒนา ตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในองค์ประกอบที่ 9 เหมือนกับตัวบ่งชี้ของสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา 1 ตัวบ่งชี้ คือ ระบบและกลไกการให้ความรู้และทักษะด้านการประกัน คุณภาพแก่นักศึกษา เมื่อนำตัวบ่งชี้ไปตรวจสอบความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และศิษย์เก่าพบว่าเห็นด้วยกับผู้เชี่ยวชาญทุกข้อโดยค่าความเหมาะสมของตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 9 อยู่ในระดับมาก และสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากระบบ การประกันคุณภาพของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ มีระบบการบริหารการศึกษาที่ ดำเนินการเป็นประจำ โดยเริ่มจากการวางแผน การดำเนินการตามแผน การตรวจสอบประเมิน และ การปรับปรุงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมีคณะกรรมการของสถาบันระดับนโยบาย และผู้บริหารสูงสุด ให้ความสำคัญ และกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน โดยเกิดจากการมีส่วนร่วม จากทุกภาคี ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน ซึ่งเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการประกันคุณภาพ การศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะการดำเนินการการประเมินคุณภาพการศึกษาทั้งภายในและ ภายนอกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ให้เป็นไปอย่างมีคุณภาพ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 จำเป็นต้องมีระบบกลไกการประกันคุณภาพ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2550: 94) ว่าระบบและกลไกในการประกันคุณภาพ ภายใน เป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงถึงศักยภาพการพัฒนาคุณภาพของสถาบัน โดยต้องครอบคลุมทั้ง ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต ผลกระทบที่เกิดขึ้น ซึ่งจะต้องมี การพัฒนาระบบและกลไกใน การประกันคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่อง และมีกระบวนการจัดการความรู้ เพื่อให้เกิดนวัตกรรม ด้านการประกันคุณภาพภายในที่เป็นลักษณะเฉพาะของสถาบัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

โชติกา วรรณบุรี (2547: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การดำเนินงานการประกันคุณภาพ การศึกษาของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ ใน 6 ด้าน พบว่า ได้มีการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่บุคลากร การพัฒนาระบบและกลไกการควบคุม คุณภาพการพัฒนาด้านประกันคุณภาพการจัดทำฐานข้อมูลประกันคุณภาพ และพงศ์เทพ จิระโร (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสำหรับสถานศึกษา เฉพาะทางของกองทัพเรือ พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ของโรงเรียนนายเรือเห็นด้วยในระดับมาก กับการดำเนินงาน เพื่อพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพภายในและตัวบ่งชี้ที่กำหนดขึ้นสามารถใช้ ประเมินคุณภาพภายในของโรงเรียนนายเรือได้อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยพบว่า ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมสำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษา ภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ มีจำนวน 3 องค์ประกอบ ที่สอดคล้องกับตัวบ่งชี้ของคณะกรรมการ การอุดมศึกษา และอีก 6 องค์ประกอบ ที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ดังนั้นในการ ประเมินคุณภาพภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ จึงควรพิจารณนำตัวบ่งชี้ที่ได้จากการวิจัยนี้ ไปทดลองใช้เพื่อปรับปรุงการประเมินคุณภาพภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ให้มีประสิทธิภาพ
2. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ควรสนับสนุนให้มีการติดตามและประเมินผล การใช้ตัวบ่งชี้ สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในวิทยาลัยนาฏศิลป์
3. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ควรขยายผลจากการวิจัยพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมิน คุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐานตัวบ่งชี้คุณภาพที่เหมาะสมกำหนดเป็นเงื่อนไขใน การประเมิน
2. ควรศึกษากระบวนการร่วมมือกันในการวางแผนร่วมกันในการใช้ตัวบ่งชี้สำหรับการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์
3. ควรศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการใช้ตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพ การศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา ไตรรุ่ง. (2549). การพัฒนาตัวบ่งชี้และการศึกษาคุณภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัย
ชุมชน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2550). คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา
พุทธศักราช 2550. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ. ถ่ายเอกสาร.
- จำรัส นองมาก. (2552). การวิจัยด้านการจัดการศึกษา, การประเมินกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษา.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- (2546). ปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ชนัย วรรณะสี. (2551, 24 พฤศจิกายน). สัมภาษณ์โดย นิวัฒน์ สุขประเสริฐ ที่วิทยาลัยนาฏศิลป
ชมพันธ์ ภูงศธร ณ อยุธยา. (2530ก). การพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- โชติกา วรรณบุรี. (2547). การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และเจ้าหน้าที่.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐพล ชุมวรรณาอี. (2545). บันไดสู่การประกันคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.
ทพวงมหาวิทยาลัย. (2545). การปฏิรูปการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา บทสรุปสำหรับผู้บริหาร
โครงการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ:
ทพวงมหาวิทยาลัย.
- เทียนฉาย กีระนันท์. (2537). การเงินอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการเอกสารวิชาการ
คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2545). การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการเขต
พื้นที่การศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.
- ปทุมพร วรจิตพงศ์. (2539). การบริหารการเงินของสถานศึกษาในสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงศ์เทพ จิระโร. (2546). การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสำหรับสถานศึกษาเฉพาะทาง
ของกองทัพเรือ. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (การวัดและประเมินผลการศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- พจนารถ ทองคำเจริญ. (2539). สภาพความต้องการและปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พลู เดชะรินทร์. (2544). เส้นทางจากกลยุทธ์สู่การปฏิบัติด้วย *Balanced Scorecard* และ *Key Performance Indicators*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ศรี เปาณิล. (2530). บรรยายการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตามทัศนะของนิสิต. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2534). การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2546). งานวิชาการและการประกันคุณภาพวิชาการระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนลิช สิทธิสมบูรณ์. (2536, กุมภาพันธ์ – มีนาคม). รูปแบบการพัฒนาอาจารย์ในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. วารสารการศึกษาแห่งชาติ.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2543). มาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา. คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา. คณะกรรมการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2545). คู่มือประกันคุณภาพ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ม้อติ แวดราเม. (2547). การวิเคราะห์หมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนและการปฏิบัติในการประเมินคุณภาพการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การวัดและการประเมินผล). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รจนา สุนทรานนท์. (2537). คุณลักษณะทางวิชาชีพของบัณฑิตวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตามทัศนะผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ บัณฑิตและผู้บังคับบัญชา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัชต์วรรณ กาญจนปัญญาคม; และก้องกิติ พูลสวัสดิ์. (2545). การพัฒนาดัชนีและเกณฑ์การประเมินระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะวิชาเพื่่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2550). ทิศทางและอาณาบริเวณการประเมิน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2536). ศัพท์วิทยาศาสตร์ (ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2543). “ลักษณะทางธรรมชาติของผู้เรียนอุดมศึกษา,” การพัฒนาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วารินทร์ สิ้นสูงสุด; และวันทิพย์ สิ้นสูงสุด. (2542). ระบบบริหารคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ: วันทิพย์.
- วารุณี ลัคนโชคดี. (2550). การพัฒนาตัวบ่งชี้รวมการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษา : การวิเคราะห์ความไม่แน่นอนและความไว. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตร ศรีสอาน. (2552). มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในทัศนะ ศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสอาน. นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2543). การพัฒนาหลักสูตรอุดมศึกษา. ส่วนวิจัยและพัฒนา สำนักมาตรฐาน อุดมศึกษาทบวงมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- วิทยาลัยนาฏศิลป์. (2551). คู่มือนักเรียนและผู้ปกครอง วิทยาลัยนาฏศิลป์ ปีการศึกษา 2551. กรุงเทพฯ: บัวเงิน.
- วิทยาลัยนาฏศิลป์. (2552). แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ 2552 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: งานแผนและงบประมาณ ฝ่ายบริหาร วิทยาลัยนาฏศิลป์.
- วิสิทธิ์ พรหมบุตร; สุธี ปิงสุทวิวงศ์; และเจริญสิน เลิศมหกิจ. (2549). *KPIs Principle to Practice : วิธีสร้างดัชนีชี้วัดที่ได้ผลจริง*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2550). *ทฤษฎีการประเมิน*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภชัย จันทรสุวรรณ. (2551, 24 พฤศจิกายน). สัมภาษณ์โดย นิวัฒน์ สุขประเสริฐ ที่สถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์.
- ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม). (2551). *การวิจัยและพัฒนา ตัวบ่งชี้คุณธรรม จริยธรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน).
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2545). *คู่มือประกันคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2550). *คู่มือประกันคุณภาพภายในสำหรับการจัดการศึกษาวิชาชีพ เฉพาะระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: นุชาการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการจัดทำ แนวทางปฏิรูปอุดมศึกษา.
- (2544). *มาตรฐานการศึกษาเพื่อประเมินคุณภาพภายนอก : ระดับการศึกษาขั้น พื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2550). *คู่มือการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ภายในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2543). รายงานการศึกษาวิเคราะห์เพื่อปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เล่ม 2 สถาบันนาฏดุริยางคศิลป์. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.
- สำนักงานประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2550). การศึกษาทิศทางการพัฒนาและปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักงานประกันคุณภาพมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. (2546). กรอบแนวทางการประเมินภายนอกระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน).
- (2547). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ : สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.
- (2547). ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.
- (2551). ไขข้อข้องใจการประเมินคุณภาพภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. จุลสารประชาคมประกันคุณภาพการศึกษา. 6(4).
- (2551). บทบาทการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา QA for the Development. จุลสารประชาคมประกันคุณภาพการศึกษา. 6(4).
- (2552). การพัฒนาระบบประเมินคุณภาพภายนอก ระดับอุดมศึกษารอบสาม ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552. จุลสารประชาคมประกันคุณภาพการศึกษา. 7(6).
- (2552). รายงานการประเมินตนเองของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). กรุงเทพฯ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2551). ความหมายการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2552, จาก http://School.obec.go.th/sup_br3/q_2.htm
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2530). เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจและสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2546). เท้าทันคุณภาพ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- (2546). หลักสูตรฝึกอบรมนิสิตนักศึกษาเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถาบันอุดมศึกษา. นนทบุรี: สหมิตรพรินติ้ง.
- สุทธิรัช คนกาญจน์. (2547). การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.
- อดุลย์ วิริยะเวชกุล. (2541). ดัชนีบ่งชี้คุณภาพบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: พี.อี.ลีฟวิ่ง.

อมรวิทย์ นาครทรรพ. (2543). *บนทางสู่คุณภาพ : รายงานการติดตามผลการประกันคุณภาพ และรับรองมาตรฐานการอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

อุทุมพร จามรมาน. (2541). *การประกันคุณภาพระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

เอื้อมพร หลินเจริญ. (2547). *การพัฒนาตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาระดับพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัย นเรศวร.

Arnold, Karen; other. (1998, October). Satisfaction with Academic Advising: Developing a Measurement Tool. *International Journal of Quality in Higher Education*. 4(3): 247-256.

Ashworth, Allan.; & R.C. Harvey. (1994). *Assessing Quality in Future and Higher Education*. London: Jessica Kingsley Publisher.

Blank, R.K. (1993). Developing a System of Education Indicators : Selecting, Implementing and Reporting Indicators. *Educational Evaluation and Policy Analysis*. 15(1): 65-80

Botani, N.; & Walberg, H. (1994). International Educational Indicators. In Husen, T. And Postelthwaite, T.N. (Eds.). *International Encyclopedia of Education*. (Second Edition). New York: Elsevier Science. pp. 2984-2989

Burstein, L. Oakes, J.; & Guiton, G. (1992). Education Indicators. *Encyclopedia of Educational Research Volume 2*. 6th ed. New York: MacMillan Publishing Company.

Cronbach, Lee Joseph. (1984). *Essential of Psychology and Education*. New York: MC-Graw Hill.

Ellies, Artur K.; & Hurs. (2002). *Introduction to the Foundations of Education*. New Jersey: Prentice Hall.

Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed. Tokyo: McGraw – Hill.

Fitz-Gibbon C.T. (2002). *Educational Policy Analysis Archives*. Retrieved November 8 2009 , From <http://www.epaa.asu.edu/enaa/v10p6>.

Gillmore, Crerald M.; & Hoffman, Phillip H. (1997). The Graduation Efficiency Index: Validity and Use as an Accountability and Research Measure. *Research in Higher Education*. 38, 6.

Johnstone, J.N. (1981). *Indicators of Educational System*. United Kingdom: The Anchor Prees Tiptree.

- Kaplan, R.S.; & Norton, D.P. (1996). *The Balanced Scorecard : Translating Strategy into Action*. Massachusetts : Harvard Business School Press.
- Kauchak, D.P.; & Eggen, Paul D. (1998). *Learning and Teaching Research-Based Method*. Boston: Allyn & Bacon.
- Kerlinger, F.N. ; & Lee, H.B. (2000). *Foundations of Behavioral Research* (Fourth Edition). Forth Worth: Harcourt College Publishers.
- Kreber, G. A. (1999). Course – based Approach to the Development of Teaching – Scholarship: A Case Study. *Journal of Teaching in Higher Education*. 4(3).
- Likert, R.A. (1932). Technique for the Measurement of Attitudes. *Achives of Psychology*. 22(140).
- Merriam Webster's Collegiate Dictionary. (1996). Massachusetts. Merriam - Websters, Incorporated.
- Nardo, M.; Saisana, M.; Saltelli, A.; & Tarantola, S. (2005). *Tools for Composite Indicators Building*. Joint Research Centre, European Commission.
- Patrick, William J.; & Stanley, Elizabeth C. (1998). Teaching and Research Quality Indicators and The Shaping of Higher Education. *Research in Higher Education*. 39(1).
- Ramsden, Paul. (1993). *Learning to Teach in Higher Education*. London Routedge.
- Rosenthal, R.; & Rosnow, R. L (1991). *Essentials of Behavioral Research : Methods and Data Analysis*. New York: McGraw-Hill. Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
2. รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตอบแบบสอบถาม
3. แบบสอบถาม เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ)
4. แบบสอบถาม เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
5. หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ดร.ชนัย วรรณะลี	ผู้ช่วยอธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. ดร.กษมา สมประสงค์	ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี
3. ดร.สุรี ชันธรักษวงศ์	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี
นพรัตน์วัชร
4. ว่าที่ร้อยตรี ดร.รัช เต็มฉนวน	หัวหน้าภาควิชาสามัญ วิทยาลัยนาฏศิลป์
5. ดร.โพธิพันธ์ พานิช	ครูชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยนาฏศิลป์

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ดร. สมหมาย	จันทร์เรือง	ผู้ช่วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยสยาม
2. ดร.อนุกุล	โรจนสุขสมบูรณ์	รองคณบดีฝ่ายประกันคุณภาพ คณะศิลปกรรม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ดร.ไพโรจน์	ทองคำสุก	ผู้อำนวยการสถาบันโชนแห่งชาติ
นักวิชาการละคร และดนตรี ภาควิชาบัณฑิต
4. รองศาสตราจารย์ฉันทนา	เอี่ยมสกุล	สาขาวิชาละคร คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
5. รองศาสตราจารย์นุชนาฏ	ดีเจริญ	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
6. นางกัญญา	ทองมัน	ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา
7. นางรัชดา	ข้าครุฑ	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์
8. นางสาวสุกัญญา	พยัคฆ์เกษม	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์
9. นางเพ็ญจันทร์	เด่นยุกต์	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง
10. นายลิขิต	สุนทรสุข	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี
11. นางศิริลักษณ์	ดุริยประณีต	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี
12. นางนฤมล	ขันสัมฤทธิ์	ครูชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยนาฏศิลป์
13. นายภูษิต	รุ่งแก้ว	ครูชำนาญการ วิทยาลัยนาฏศิลป์
14. นายสมเกียรติ	ภูมิภักดิ์	ครูชำนาญการ วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี
15. นางศุภรัตน์	ทองพานิชย์	ครูชำนาญการ วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา
16. นางสาวสุกัญญา	ชมภูรัตน์	ครูชำนาญการ วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่
17. นางทัศนีย์	ศิวัชรวัฒนา	ครูชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์

แบบสอบถาม
เรื่อง
การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
(สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ)

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความคิดเห็นของท่าน เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้ตอบแบบสอบถามจะประกอบด้วยผู้บริหาร คณาจารย์และศิษย์เก่า รวม 17 ท่าน และคำตอบของท่านจะนำไปประมวลผลเป็นภาพรวมความสอดคล้องความคิดเห็นร่วมกับผู้ตอบคนอื่น ๆ เพื่อสรุปกำหนดเป็นองค์ประกอบและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อไป

เพื่อประกอบการพิจารณาของท่าน ขอเสนอ नियามศัพท์เฉพาะของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ดังนี้

1. ตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึงข้อความหรือตัวเลขที่บ่งบอกกำหนดเป็นปริมาณแสดงถึงปัจจัยนำเข้า ผลผลิต และผลการดำเนินงานในมิติด้านต่าง ๆ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประกอบด้วย

1.1 ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินการในการกำหนดปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ แนวทางการดำเนินงานสนับสนุนภารกิจหลักของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

1.2 ด้านการเรียนการสอน หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงผลการดำเนินการจัดกิจกรรมของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาชีพตามหลักสูตรที่กำหนด มีหลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานสนับสนุนส่งเสริมเพื่อให้นักศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นบัณฑิตที่มี

1.4 ด้านการวิจัย หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงกระบวนการค้นคว้าความรู้อย่างเป็นระบบ ซึ่งจะมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่มีความคล้ายคลึงและแตกต่างกับสถาบันอื่น แต่จำเป็นต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ

1.5 ด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานบริการวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติในรูปแบบต่างๆ ตามพันธกิจและความเชี่ยวชาญของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งอาจให้เปล่าหรือคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยมีรูปแบบหลากหลาย

1.6 ด้านการทํานุบำรุงศิลปวัฒนธรรม หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานในด้านการประเมินผลในด้านทํานุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทั้งในด้านการอนุรักษ์ การเผยแพร่รวมถึงความรับผิดชอบของสถาบันฯที่มีต่อสังคมและประเทศชาติซึ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้จัดให้ มีระบบและกลไกควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ

1.7 ด้านการบริหารและการจัดการ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานการบริหารปัจจัยที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ทำหน้าที่บริหารจัดการให้

1.8 ด้านการเงินและงบประมาณ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานด้านการเงินและงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดิน และเงินรายได้

1.9 ด้านระบบและกลไกการประกันคุณภาพ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานด้านการมีส่วนร่วมของผู้บริหารและบุคลากรต่างๆเพื่อจัดระบบและกลไกในการพัฒนาคุณภาพของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

2. การประกันคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึงกระบวนการประเมินผล หรือการตรวจสอบการบริหารจัดการการศึกษา โดยใช้ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพการศึกษาที่มีความชัดเจนทั้งในเชิงปริมาณและในเชิงคุณภาพ

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. ระดับการศึกษาสูงสุด

() ปริญญาตรี

() ปริญญาโท

() ปริญญาเอก

() อื่น ๆ โปรดระบุ

3. สถานภาพ

() ผู้บริหาร

() อาจารย์

() ศิษย์เก่า

4.สังกัด

() สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

() คณะ

() วิทยาลัยนาฏศิลป์

() อื่นๆ โปรดระบุ

คำชี้แจงการแสดงความคิดเห็น

โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านว่า ตัวบ่งชี้ที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์ประเมินคุณภาพภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีความเหมาะสมหรือไม่ โดยการกำหนดคำตอบว่า

ใช่	เมื่อแน่ใจว่ามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
ไม่แน่ใจ	เมื่อแน่ใจว่าไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
ไม่ใช่	เมื่อไม่สามารถตัดสินว่าความเหมาะสมสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ และ/หรือมีข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

องค์ประกอบที่ 1 ประชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และแผนงาน

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
1. ประชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และ แผนงาน	1. มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้ เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงาน ตามแผนให้ครบทุกภารกิจ			
	2. มีการกำหนดแผนกลยุทธ์ที่เชื่อมโยงกับ ยุทธศาสตร์ชาติ			
	3. ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตามตัว บ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด			
2. การเรียนการสอน	1. มีระบบและกลไกการพัฒนาและบริหาร หลักสูตร			
	2. ร้อยละของหลักสูตรที่ได้มาตรฐานต่อ หลักสูตรทั้งหมด			
	3. ห้องสมุดมีมาตรฐานประกอบด้วยตำรา หนังสือ วารสาร เพียงพอและให้บริการ อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีระบบและ เทคโนโลยีการสืบค้น			
	4. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์การศึกษา เหมาะสมและเพียงพอ			

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
	5. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ			
	6. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยเฉพาะการเรียนรู้จากการปฏิบัติและประสบการณ์จริง			
	7. ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อคุณภาพการสอนของอาจารย์และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้			
	8. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน			
	9. การจัดกระบวนการเรียนการสอนมีคุณภาพ			
	10. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบ ได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล			
	11. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม			
	12. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ			
	13. อัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาในการสอนแต่ละรายวิชาของภาคปฏิบัติ ไม่เกิน 1:8			
	14. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าต่ออาจารย์ประจำ			
	15. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ต่ออาจารย์ประจำ			

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
	16. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า			
	17. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ			
	18. มีกระบวนการส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของคณาจารย์			
	19. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน			
	20. มีการกำหนดการใช้เวลาตามภาระงานของอาจารย์ตามภารกิจอย่างชัดเจน			
	21. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี			
	22. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา			
	23. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะการปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด			
	24. ร้อยละของนักศึกษาที่มีผลการประเมินการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทักษะคิดต่อการทำงานบริการและคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่วิทยาลัยกำหนด			
	25. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์			
	26. ระดับความพึงพอใจของนายจ้างผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต			

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
	27. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อ คำถาม			
	28. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่สำเร็จ การศึกษาได้รับการประกาศเกียรติคุณ ยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทางวิชาการหรือ ด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพบัณฑิตใน ระดับชาติ หรือระดับนานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา			
	29. จำนวนวิทยานิพนธ์และงานวิชาการของ นักศึกษาที่ได้รับรางวัลในระดับชาติหรือ ระดับนานาชาติภายในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา			
3. กิจกรรมการ พัฒนานิสิต นักศึกษา	1. มีระบบและกลไกในการพัฒนานักศึกษา			
	2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า			
	3. มีการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาที่ ครบถ้วนและสอดคล้องกับคุณลักษณะ ของบัณฑิตที่พึงประสงค์			
	4. ร้อยละของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม หรือโครงการพัฒนานักศึกษาต่อจำนวน นักศึกษาทั้งหมด			
4. การวิจัย	1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน			
	2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการ สนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงาน สร้างสรรค์			
	3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัย และงานสร้างสรรค์			
	4. เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ จากภายในและภายนอกของสถาบันต่อ จำนวนอาจารย์ประจำ			

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ			
	6. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ			
	7. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ			
	8. ร้อยละของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ได้รับจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาหรือนวัตกรรมหรือนำไปใช้ประโยชน์ทั้งในระดับชาติและในระดับนานาชาติต่อจำนวนอาจารย์ประจำ			
	9. ร้อยละของบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง(Citation) ใน refereed journal หรือในฐานะข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ			
	10. มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ ออกเผยแพร่			
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	1. มีระบบและกลไกในการบริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมายของสถาบัน			
	2. มีการนำความรู้และประสบการณ์จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนาการเรียน การสอน และการวิจัย			
	3. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการ วิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ			

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
	4. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการ การบริการวิชาการและวิชาชีพที่ ตอบสนองความต้องการพัฒนา และเสริมสร้างความเข้มแข็งของ สังคม ชุมชน ประเทศชาติ และนานาชาติ ต่ออาจารย์ประจำ			
	5. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์และ บันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้ง ภายในและภายนอก			
	6. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการ บริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อ สังคมต่อ อาจารย์ประจำ			
	7. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของ ผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการ ให้บริการ			
	8. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและ วิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ			
6. การทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม	1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม			
	2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนางาน ความรู้และสร้างมาตรฐานศิลปวัฒนธรรม			
	3. ประสิทธิภาพในการอนุรักษ์ พัฒนา และ สร้างเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม			
	4. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมใน การอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริม เอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อ จำนวนนักศึกษา			
	5. ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ ในการอนุรักษ์ พัฒนาและเสริมสร้าง เอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรมต่อ งบประมาณ			

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
	6. มีการประเมินผลและปรับปรุงทุกโครงการ/กิจกรรม			
	7. มีระบบการประชาสัมพันธ์โครงการกิจกรรม			
7. การบริหารและการจัดการ	1. สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล			
	2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของคณะหรือหน่วยงาน			
	3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กรเรียนรู้			
	4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ			
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ			
	6. ร้อยละของบุคลากรประจำสายสนับสนุนที่ได้รับการพัฒนาความรู้ และทักษะในวิชาชีพทั้งในประเทศและต่างประเทศ			
	7. การจัดทำ Strategic Competency Matrix			
	8. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย			
	9. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบัน อุดมศึกษา			
	10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับรางวัลผลงานทางวิชาการหรือวิชาชีพในระดับชาติหรือนานาชาติ			

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
	11. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา			
	12. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล			
	13. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน			
8. การเงินและงบประมาณ	1. มีระบบและกลไกในการจัดสรรการวิเคราะห์ ค่าใช้จ่าย การตรวจสอบการเงิน และงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ			
	1.1 ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ			
	1.2 ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ในการอนุรักษ์			
	1.3 สินทรัพย์ถาวรต่อจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า			
	1.4 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่อจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า			
	1.5 ร้อยละของเงินเหลือจ่ายสุทธิต่องบดำเนินการ			
	1.6 งบประมาณสำหรับการพัฒนาคณาจารย์ทั้งในประเทศและต่างประเทศต่ออาจารย์ประจำ			
	1.7 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ใช้ในระบบห้องสมุดคอมพิวเตอร์ และศูนย์สารสนเทศต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า			

[illegible]

แบบสอบถามความคิดเห็น
เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความคิดเห็นของท่าน เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ คำตอบของท่านจะนำไปประมวลผลเป็นภาพรวมความสอดคล้องความคิดเห็นร่วมกับผู้ตอบคนอื่น ๆ เพื่อสรุปกำหนดเป็นองค์ประกอบและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อไป

เพื่อประกอบการพิจารณาของท่าน ขอเสนอนิยามศัพท์เฉพาะของ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ดังนี้

1. ตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึงข้อความหรือตัวเลขที่บ่งบอกกำหนดเป็นปริมาณแสดงถึงปัจจัยนำเข้า ผลผลิต และผลการดำเนินงานในมิติด้านต่าง ๆ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประกอบด้วย

1.1 ด้านปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินการในการกำหนดปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนดำเนินการ แนวทางการดำเนินงานสนับสนุนภารกิจหลักของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

1.2 ด้านการเรียนการสอน หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงผลการดำเนินการจัดกิจกรรมของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาชีพตามหลักสูตรที่กำหนด มีหลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 ด้านกิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานสนับสนุนส่งเสริมให้นักศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นบัณฑิตที่มี

1.4 ด้านการวิจัย หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงกระบวนการค้นคว้าความรู้อย่างเป็นระบบ ซึ่งจะมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่มีความคล้ายคลึงและแตกต่างกับสถาบันอื่น แต่จำเป็นต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ

1.5 ด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานบริการวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติในรูปแบบต่างๆ ตามพันธกิจและความเชี่ยวชาญของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งอาจให้เปล่าหรือคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยมีรูปแบบหลากหลาย

1.6 ด้านการทํานุบำรุงศิลปวัฒนธรรม หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานในด้านการประเมินผลในด้านทํานุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทั้งในด้านการอนุรักษ์ การเผยแพร่รวมถึงความรับผิดชอบของสถาบันฯที่มีต่อสังคมและประเทศชาติซึ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้จัดให้ มีระบบและกลไกควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ

1.7 ด้านการบริหารและการจัดการ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานการบริหารปัจจัยที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทำหน้าที่บริหารจัดการให้

1.8 ด้านการเงินและงบประมาณ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานด้านการเงินและงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดิน และเงินรายได้

1.9 ด้านระบบและกลไกการประกันคุณภาพ หมายถึงสารสนเทศที่เป็นข้อความหรือตัวเลขที่แสดงถึงการดำเนินงานด้านการมีส่วนร่วมของผู้บริหารและบุคลากรต่างๆเพื่อจัดระบบและกลไกในการพัฒนาคุณภาพของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

2. การประกันคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึงกระบวนการประเมินผล หรือการตรวจสอบการบริหารจัดการการศึกษา โดยใช้ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพการศึกษาที่มีความชัดเจนทั้งในเชิงปริมาณและในเชิงคุณภาพ

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. ระดับการศึกษาสูงสุด
 - () ปริญญาตรี
 - () ปริญญาโท
 - () ปริญญาเอก
 - () อื่น ๆ โปรดระบุ
3. สถานภาพ
 - () ผู้บริหาร
 - () อาจารย์
 - () ศิษย์เก่า
- 4.สังกัด
 - () สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
 - () คณะ
 - () วิทยาลัยนาฏศิลป์
 - () อื่นๆ โปรดระบุ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษา
ภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

คำชี้แจงการแสดงความคิดเห็น

โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านว่า ตัวบ่งชี้ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาสำหรับการประเมิน
คุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีความเหมาะสมในระดับใด
โดยทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องระดับความคิดเห็น ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	ท่านเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	ท่านเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	ท่านเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	ท่านเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	ท่านเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
1. ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน	1. มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัว บ่งชี้เพื่อวัดความสำเร็จของการ ดำเนินงานตามแผนให้ครบทุกภารกิจ					
	2. มีการกำหนดแผนกลยุทธ์ที่เชื่อมโยงกับ ยุทธศาสตร์ชาติ					
	3. ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตามตัว บ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด					
2. การเรียนการ สอน	1. มีระบบและกลไกการพัฒนาและบริหาร หลักสูตร					
	2. ร้อยละของหลักสูตรที่ได้มาตรฐานต่อ หลักสูตรทั้งหมด					
	3. ห้องสมุดมีมาตรฐานประกอบด้วยตำรา หนังสือ วารสาร เพียงพอและให้บริการ อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีระบบและ เทคโนโลยีการสืบค้น					

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
	4. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์การศึกษา เหมาะสมและเพียงพอ					
	5. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ					
	6. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็น สำคัญโดยเฉพาะการเรียนรู้จากการ ปฏิบัติและประสบการณ์จริง					
	7. ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อ คุณภาพการสอนของอาจารย์และสิ่ง สนับสนุนการเรียนรู้					
	8. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน					
	9. การจัดกระบวนการเรียนการสอนมี คุณภาพ					
	10. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็น ระบบได้มาตรฐานตามหลักการวัดและ ประเมินผล					
	11. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการ พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมี ส่วนร่วม					
	12. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อ จำนวนอาจารย์ประจำ					
	13. อัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาในการ สอนแต่ละรายวิชาของภาคปฏิบัติ ไม่ เกิน 1:8					
	14. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิ ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกหรือ เทียบเท่าต่ออาจารย์ประจำ					
	15. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิ ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ต่ออาจารย์ ประจำ					

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
	16. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า					
	17. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ					
	18. มีกระบวนการส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของคณาจารย์					
	19. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน					
	20. มีการกำหนดการใช้เวลาตามภาระงานของอาจารย์ตามภารกิจอย่างชัดเจน					
	21. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี					
	22. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา					
	23. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะการปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด					
	24. ร้อยละของนักศึกษาที่มีผลการประเมินการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทักษะคิดต่อการทำงานบริการและคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่วิทยาลัยกำหนด					
	25. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์					
	26. ระดับความพึงพอใจของนายจ้างผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต					

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
	27. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในราย ข้อคำถาม					
	28. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่สำเร็จ การศึกษาได้รับการประกาศเกียรติคุณ ยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทาง วิชาการหรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับ คุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือ ระดับนานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา					
	29. จำนวนวิทยานิพนธ์และงานวิชาการ ของนักศึกษาที่ได้รับรางวัลใน ระดับชาติหรือระดับนานาชาติภายใน รอบ 3 ปี ที่ผ่านมา					
3. กิจกรรมการ พัฒนานิสิต นักศึกษา	1. มีระบบและกลไกในการพัฒนา นักศึกษา					
	2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์ เก่า					
	3. มีการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาที่ ครบถ้วนและสอดคล้องกับคุณลักษณะ ของบัณฑิตที่พึงประสงค์					
	4. ร้อยละของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม หรือโครงการพัฒนานักศึกษาต่อ จำนวนนักศึกษาทั้งหมด					
4. การวิจัย	1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน					
	2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการ สนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงาน สร้างสรรค์					
	3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จาก งานวิจัยและงานสร้างสรรค์					

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
	4. เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกของสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ					
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ					
	6. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ					
	7. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ					
	8. ร้อยละของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ได้รับจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาหรืออนุสิทธิบัตรหรือนำไปใช้ประโยชน์ทั้งในระดับชาติและในระดับนานาชาติต่อจำนวนอาจารย์ประจำ					
	9. ร้อยละของบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง(Citation) ใน refereed journal หรือในฐานข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ					
	10. มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ออกเผยแพร่					
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	1. มีระบบและกลไกในการบริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมายของสถาบัน					
	2. มีการนำความรู้และประสบการณ์ จากการบริการวิชาการและ วิชาชีพมาใช้ในการพัฒนา การเรียน การสอน และการวิจัย					

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
	3. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ					
	4. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการบริการวิชาการและวิชาชีพที่ตอบสนองความต้องการพัฒนา และเสริมสร้างความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติ และนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ					
	5. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์และบันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้งภายในและภายนอก					
	6. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำ					
	7. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการ					
	8. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ					
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม					
	2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนางานองค์ความรู้ และสร้างมาตรฐานศิลปวัฒนธรรม					
	3. ประสิทธิภาพในการอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม					

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
	4. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมในการอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อจำนวนนักศึกษา					
	5. ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ในการอนุรักษ์ พัฒนาและเสริมสร้างเอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรมต่องบดำเนินการ					
	6. มีการประเมินผลและปรับปรุงทุกโครงการ/กิจกรรม					
	7. มีระบบการประชาสัมพันธ์โครงการกิจกรรม					
7. การบริหารและการจัดการ	1. สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล					
	2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของคณะหรือหน่วยงาน					
	3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กรเรียนรู้					
	4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ					
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ					
	6. ร้อยละของบุคลากรประจำสายสนับสนุนที่ได้รับการพัฒนาความรู้ และทักษะในวิชาชีพทั้งในประเทศและต่างประเทศ					
	7. การจัดทำ Strategic Competency Matrix					

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	5	4	3	2	1
	8. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการ บริหารการเรียนการสอนและการวิจัย					
	9. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้ บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการ พัฒนาสถาบัน อุดมศึกษา					
	10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับรางวัล ผลงานทางวิชาการหรือวิชาชีพใน ระดับชาติหรือนานาชาติ					
	11. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ ในกระบวนการบริหารการศึกษา					
	12. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัว บ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ ระดับบุคคล					
	13. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญ ไปเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้ง ภายในและภายนอกสถาบัน					
8. การเงินและ งบประมาณ	1. มีระบบและกลไกในการจัดสรร การวิเคราะห์ ค่าใช้จ่าย การตรวจ สอบการเงิน และงบประมาณ อย่างมีประสิทธิภาพ					
	1.1 ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันใน การบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อ สังคมต่ออาจารย์ประจำ					
	1.2 ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ ในการอนุรักษ์					
	1.3 สินทรัพย์ถาวรต่อจำนวนนักศึกษา เต็มเวลาเทียบเท่า					
	1.4 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่อจำนวน นักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า					
	1.5 ร้อยละของเงินเหลือจ่ายสุทธิต่อ งบดำเนินการ					

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ โทร. ๐ ๒๔๘๒ ๑๓๑๓

ที่ วร ๐๕๐๘/ พ/สน

วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ดร.โพธิพันธ์ พาณิช

เนื่องด้วย นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ นิสิตปริญญาเอก สาขาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยมีอาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณารับเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยปริญญานิพนธ์ เรื่องดังกล่าว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ โทร. ๐ ๒๕๔๒ ๑๓๑๓

ที่ วร ๐๕๐๘/ พค.น

วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ว่าที่ร้อยตรี ดร.ธวัช เต็มญวน

เนื่องด้วย นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ นิสิตปริญญาเอก สาขาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยมีอาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณารับเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยปริญญานิพนธ์ เรื่องดังกล่าว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ โทร. ๐ ๒๔๘๒ ๑๓๑๓

ที่ วร ๐๕๐๘/ ๑๕๕๓

วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ดร.ชนัย วรรณะลี

เนื่องด้วย นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ นิสิตปริญญาเอก สาขาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยมีอาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณารับเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยปฏิญานิพนธ์ เรื่องดังกล่าว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ โทร. ๐ ๒๕๔๒ ๑๓๑๓

ที่ รธ ๐๕๐๘/ ๑๕๒๒

วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ดร.เกษมา สมประสงค์

เนื่องด้วย นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ นิสิตปริญญาเอก สาขาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยมีอาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของ วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณารับเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยปริญญานิพนธ์ เรื่องดังกล่าว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์

ที่ วธ ๐๕๐๘/ ๑๕๒๑.

วิทยาลัยนาฏศิลป์
๑๑๙ หมู่ ๓ ตำบลศาลายา
อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม
๗๓๑๑๗๐

๒๓

วันวาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ดร.สุรี ชันธิราชวงศ์

เนื่องด้วย นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ นิสิตปริญญาเอก สาขาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยมี อาจารย์ ดร.จรรุวรรณ สกุลกู อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วัฒนางรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณารับเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยปริญญานิพนธ์ เรื่องดังกล่าว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์

วิทยาลัยนาฏศิลป์
โทร. ๐๒ ๔๘๒๑๐๐๑

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญตามขั้นตอนเดลฟายรอบที่ 2
เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญตามขั้นตอนเดลฟายรอบที่ 2
เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามสำหรับการวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาที่พัฒนาขึ้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษา บุคลากรทางการศึกษา ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จะได้นำผลการวิจัยไปปรับปรุงพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจากการตอบแบบสอบถามในรอบที่ 1 โดยใช้กระบวนการวิจัยแบบเดลฟาย (Delphi Technique) แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่าง ควอไทล์ (Interquartile Range) เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของคำตอบของผู้เชี่ยวชาญ สำหรับการตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นรอบที่ 2 ขอความอนุเคราะห์ท่านพิจารณาทบทวนคำตอบของท่าน อีกครั้ง หนึ่งว่ารูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนนั้น ๆ มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่ามัธยฐาน (Median) ใช้คำย่อว่า Mdn. หมายถึงค่ากลางของคำตอบทั้งหมดในแต่ละข้อ ซึ่งแสดงไว้ด้วยเครื่องหมาย ดอกจัน (*) เมื่อเครื่องหมายดอกจันปรากฏอยู่ในช่องความเหมาะสมใดก็หมายความว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของข้อความดังกล่าวในระดับนั้น เช่น เครื่องหมายดอกจันปรากฏอยู่ในช่องความเหมาะสม 4 หมายความว่า ข้อความนั้นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก

2. ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ใช้คำย่อว่า I.R. เป็นค่าแสดงความกระจายของคำตอบในแต่ละข้อ ซึ่งมีความหมายดังนี้

ข้อที่มีค่า I.R. มาก แสดงว่า ข้อความนั้นมีคำตอบกระจายมากหรือผู้ตอบมีความเห็นสอดคล้องกันน้อย

ข้อที่มีค่า I.R. น้อย แสดงว่า ข้อความนั้นมีคำตอบกระจายน้อยหรือผู้ตอบมีความเห็นสอดคล้องกันมาก

3. ข้อคำถามเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่สมควรนำมากำหนดไว้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในที่มีประสิทธิภาพ ในการจัดการศึกษา ผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนดังนี้

5	หมายถึง	ท่านเห็นว่าข้อความนั้นควรกำหนดไว้ในรูปแบบ การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	ท่านเห็นว่าข้อความนั้นควรกำหนดไว้ในรูปแบบ การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพในระดับมาก
3	หมายถึง	ท่านเห็นว่าข้อความนั้นควรกำหนดไว้ในรูปแบบ การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	ท่านเห็นว่าข้อความนั้นควรกำหนดไว้ในรูปแบบ การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพในระดับน้อย
1	หมายถึง	ท่านเห็นว่าข้อความนั้นควรกำหนดไว้ในรูปแบบ การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพในระดับน้อยที่สุด

วิธีตอบ

1. ให้ท่านพิจารณาคำตอบเดิมของท่านซึ่งแสดงไว้ด้วยเครื่องหมาย ✓ เปรียบเทียบกับคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญซึ่งแสดงไว้ด้วยเครื่องหมาย (*) ว่าอยู่ในช่องเดียวกันหรืออยู่ห่างกันกี่ช่อง

2. ถ้าเครื่องหมายทั้งสองอยู่ในช่องเดียวกัน หมายความว่า คำตอบของท่านตรงกับคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ท่านไม่ต้องทำอะไรในข้อนั้น

3. ถ้าเครื่องหมาย ✓ กับเครื่องหมาย * อยู่ห่างกัน 1 ช่อง เช่น เครื่องหมาย * อยู่ที่ช่องค่าความเหมาะสม 3 เครื่องหมาย ✓ อยู่ที่ช่องค่าความเหมาะสม 4 หรือ 2 หมายความว่า คำตอบของท่านใกล้เคียงกับคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ หรือท่านมีความคิดเห็นค่อนข้างสอดคล้องกับความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ หากท่านเห็นว่าคำตอบของท่านเหมาะสมแล้วท่านก็ไม่ต้องทำอะไรในข้อนั้น แต่ถ้าต้องการเปลี่ยนให้ท่านทำเครื่องหมาย ✗ ทับเครื่องหมาย ✓ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ เลือกใหม่ลงในช่องตามความต้องการ

4. ถ้าเครื่องหมาย ✓ กับเครื่องหมาย * อยู่ห่างกันตั้งแต่ 2 ช่องขึ้นไป เช่น เครื่องหมาย * อยู่ที่ช่องค่าความเหมาะสม 4 และเครื่องหมาย ✓ อยู่ที่ช่องค่าความเหมาะสม 2 หรือ 1 หมายความว่าคำตอบของท่านแตกต่างจากคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหรือท่านมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในกรณีนี้ขอให้ท่านพิจารณาทบทวนดูว่าท่านเห็นด้วยกับคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหรือไม่ ถ้าท่านเห็นด้วยให้ทำเครื่องหมาย ✗ ทับเครื่องหมาย ✓ เดิม แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ใหม่ ในช่องเดียวกับเครื่องหมาย * หรือช่องใกล้เคียงก็ได้ แต่หากท่านไม่เห็นด้วยกับคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหรือยืนยันในคำตอบเดิม ขอให้ท่านโปรดอธิบายเหตุผลที่ท่านไม่เห็นด้วย กับคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญลงในช่องเหตุผลประกอบด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และแผนงาน

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ระดับความคิดเห็น					ค่า I.R.	เหตุผลประกอบ
		5	4	3	2	1		
1. ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ และแผนงาน	1. มีการกำหนดปรัชญาหรือ ปณิธาน ตลอดจนมี กระบวนการพัฒนามล ยุทธ์ แผนดำเนินงานและ มีการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อ วัดความสำเร็จของการ ดำเนินงานตามแผนให้ ครบทุกภารกิจ		*				1.500	
	2. ร้อยละของการบรรลุ เป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของ การปฏิบัติงานที่กำหนด		*				2.000	
2. การเรียน การสอน	1. มีระบบและกลไกการ พัฒนาและบริหาร หลักสูตร		*				1.000	
	2. มีห้องปฏิบัติการและ อุปกรณ์การศึกษา เหมาะสมและเพียงพอ		*				0.000	
	3. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ		*				1.500	
	4. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะการเรียนรู้จาก การปฏิบัติและ ประสบการณ์จริง		*				2.000	
	5. มีประสิทธิภาพในการ จัดการเรียนการสอน		*				1.000	
	6. การจัดกระบวนการเรียน การสอนมีคุณภาพ		*				0.000	

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ระดับความคิดเห็น					ค่า I.R.	เหตุผลประกอบ
		5	4	3	2	1		
	7. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล		*				0.000	
	8. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม		*				1.000	
	9. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลา เทียบเท่ากับจำนวนอาจารย์ประจำ		*				0.500	
	10. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า		*				1.500	
	11. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ		*				1.500	
	12. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน		*				0.500	
	13. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี		*				1.000	

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ระดับความคิดเห็น					ค่า I.R.	เหตุผลประกอบ
		5	4	3	2	1		
	14. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้ งานทำตรงสาขาที่สำเร็จ การศึกษา		*				1.500	
	15. ร้อยละของผู้สำเร็จ การศึกษามีทักษะการ ปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่ หลักสูตรกำหนด		*				1.500	
	16. ร้อยละของบัณฑิตระดับ ปริญญาตรีที่ได้รับ เงินเดือนเริ่มต้นเป็นไป ตามเกณฑ์		*				1.500	
	17. ระดับความพึงพอใจของ นายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต		*				1.500	
	18. ระดับความพึงพอใจของ นายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อ คำถาม		*				1.500	
	19. จำนวนนักศึกษา หรือ ศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษา ได้รับการประกาศเกียรติ คุณ ยกย่องในด้าน วิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทาง วิชาการหรือด้านอื่นที่ เกี่ยวข้องกับคุณภาพ บัณฑิตในระดับชาติ หรือ ระดับนานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา		*				1.000	

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ระดับความคิดเห็น					ค่า I.R.	เหตุผลประกอบ
		5	4	3	2	1		
3. กิจกรรมการพัฒนา นิสิตนักศึกษา	1. มีระบบและกลไกในการ พัฒนานักศึกษา		*				1.000	
	2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า		*				1.000	
4. การวิจัย	1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน		*				1.500	
	2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการสนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงานสร้างสรรค์		*				1.000	
	3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์		*				1.000	
	4. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ		*				0.500	
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ		*				1.000	
	6. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการสอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อจำนวนอาจารย์ประจำ		*				1.500	

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ระดับความคิดเห็น					ค่า I.R.	เหตุผลประกอบ
		5	4	3	2	1		
	7. มีการนำเสนอผลงานวิจัย ความคิดสร้างสรรค์ที่มี การพัฒนาปรับปรุงขึ้น ใหม่ออกเผยแพร่		*				1.000	
5. การบริการทางวิชาการ แก่สังคม	1. มีการจัดการความรู้ซึ่งเกิด จากประสบการณ์ จากการ ให้บริการวิชาการและ วิชาชีพมาใช้ในการ พัฒนาการเรียนการสอน และการวิจัย		*				1.500	
	2. ร้อยละของอาจารย์ประจำ ที่เป็นที่ปรึกษา เป็น กรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกสถาบัน เป็น กรรมการ วิชาการ และ กรรมการวิชาชีพใน ระดับชาติหรือระดับ นานาชาติต่ออาจารย์ ประจำ		*				1.000	
	3. มีการให้บริการ โสตทัศนูปกรณ์และ บันทึกวัดทัศน บันทึกเสียงทั้ง ภายในและ ภายนอก		*				0.000	
	4. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของ สถาบันในการบริการ วิชาการและวิชาชีพเพื่อ สังคมต่ออาจารย์ประจำ		*				2.000	

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ระดับความคิดเห็น					ค่า I.R.	เหตุผลประกอบ
		5	4	3	2	1		
	5. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของ ผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการ		*				1.000	
	6. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและ วิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ		*				0.000	
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม		*				1.000	
	2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนางองค์ความรู้และสร้างมาตรฐานศิลปวัฒนธรรม		*				1.000	
	3. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมในการอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะและวัฒนธรรมต่อจำนวนนักศึกษา		*				1.000	
7. การบริหารและการจัดการ	1. สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล		*				1.500	
	2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของสถาบัน		*				1.000	
	3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กรการเรียนรู้		*				1.000	

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ระดับความคิดเห็น					ค่า I.R.	เหตุผลประกอบ
		5	4	3	2	1		
	4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ		*				1.500	
	5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการหรือนำเสนอ ผลงานวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ		*				2.000	
	6. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย		*				1.000	
	7. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบัน อุดมศึกษา		*				1.000	
	8. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา		*				2.000	
	9. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล		*				2.000	

[illegible]

ภาคผนวก ค

- ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
- ผลการตรวจสอบแยกรายองค์ประกอบ การหาค่าอำนาจจำแนก (t) ของตัวบ่งชี้

ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านและคัดเลือกตัวบ่งชี้ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ดังต่อไปนี้ ตารางที่ 2 แสดงคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของตัวบ่งชี้ในแต่ละองค์ประกอบ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ตัวบ่งชี้	คำดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
1. ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน		
1. มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผน ดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อวัด ความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนให้ครบ ทุกภารกิจ	1.00	คัดเลือกไว้
2. มีการกำหนดแผนกลยุทธ์ที่เชื่อมโยงกับ ยุทธศาสตร์ชาติ	0.40	ตัดทิ้ง
3. ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ ของการปฏิบัติงานที่กำหนด	1.00	คัดเลือกไว้
2. การเรียนการสอน		
1. มีระบบและกลไกการพัฒนาและบริหาร หลักสูตร	1.00	คัดเลือกไว้
2. ร้อยละของหลักสูตรที่ได้มาตรฐานต่อ หลักสูตรทั้งหมด	0.40	ตัดทิ้ง
3. ห้องสมุดมีมาตรฐานประกอบด้วยตำรา หนังสือ วารสาร เพียงพอและให้บริการอย่าง เหมาะสม รวมทั้งมีระบบและเทคโนโลยีการ สืบค้น	0.80	คัดเลือกไว้
4. มีห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์การศึกษา เหมาะสมและเพียงพอ	0.80	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
5. มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	1.00	คัดเลือกไว้
6. กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะการเรียนรู้จากการปฏิบัติและประสบการณ์จริง	1.00	คัดเลือกไว้
7. ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อคุณภาพ การสอนของอาจารย์และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	1.00	คัดเลือกไว้
8. มีประสิทธิผลในการจัดการเรียนการสอน	1.00	คัดเลือกไว้
9. การจัดกระบวนการเรียนการสอนมี คุณภาพ	1.00	คัดเลือกไว้
10. กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นระบบ ได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล	1.00	คัดเลือกไว้
11. มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการ พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม	1.00	คัดเลือกไว้
12. จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อ จำนวนอาจารย์ประจำ	1.00	คัดเลือกไว้
13. อัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาในการสอน แต่ละรายวิชาของภาคปฏิบัติ ไม่เกิน 1:8	0.20	ตัดทิ้ง
14. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าต่อ อาจารย์ประจำ	0.40	ตัดทิ้ง
15. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญา เอกหรือเทียบเท่า ต่ออาจารย์ประจำ	0.20	ตัดทิ้ง
16. สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่ง อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ หรือเทียบเท่า	1.00	คัดเลือกไว้
17. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่ง ทางวิชาการ	1.00	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
18. มีกระบวนการส่งเสริมการปฏิบัติตาม จรรยาบรรณวิชาชีพของคณาจารย์	1.00	คัดเลือกไว้
19. มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	1.00	คัดเลือกไว้
20. มีการกำหนดการใช้เวลาตามภาระงาน ของอาจารย์ตามภารกิจอย่างชัดเจน	0.40	ตัดทิ้ง
21. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้ งานทำและประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี	1.00	คัดเลือกไว้
22. ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำตรงสาขา ที่สำเร็จการศึกษา	1.00	คัดเลือกไว้
23. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะการ ปฏิบัติงานที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด	1.00	คัดเลือกไว้
24. ร้อยละของนักศึกษาที่มีผลการประเมิน การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทักษะคิดต่อการทำงาน บริการและคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่ วิทยาลัยกำหนด	0.40	ตัดทิ้ง
25. ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์	1.00	คัดเลือกไว้
26. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิต	1.00	คัดเลือกไว้
27. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ หรือผู้ใช้บัณฑิตในรายข้อคำถาม	1.00	คัดเลือกไว้
28. จำนวนนักศึกษา หรือศิษย์เก่าที่สำเร็จ การศึกษาได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องใน ด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือ รางวัลทางวิชาการหรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับ คุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือระดับ นานาชาติในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา	1.00	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
29. จำนวนวิทยานิพนธ์และงานวิชาการของ นักศึกษาที่ได้รับรางวัลในระดับชาติหรือระดับ นานาชาติภายในรอบ 3 ปี ที่ผ่านมา	0.40	ตัดทิ้ง
3. กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา		
1. มีระบบและกลไกในการพัฒนานักศึกษา	1.00	คัดเลือกไว้
2. มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า	1.00	คัดเลือกไว้
3. มีการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาที่ครบถ้วน และสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึง ประสงค์	1.00	คัดเลือกไว้
4. ร้อยละของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม หรือโครงการพัฒนานักศึกษาต่อจำนวนนักศึกษา ทั้งหมด	1.00	คัดเลือกไว้
4. การวิจัยและการสร้างสรรค์		
1. มีนโยบายและแผนการดำเนินงาน	1.00	คัดเลือกไว้
2. มีการพัฒนาระบบและกลไกในการ สนับสนุนการผลิตงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	1.00	คัดเลือกไว้
3. มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัย และงานสร้างสรรค์	1.00	คัดเลือกไว้
4. เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ จากภายในและภายนอกของสถาบันต่อจำนวน อาจารย์ประจำ	1.00	คัดเลือกไว้
5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำ วิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในสถาบันต่อ จำนวนอาจารย์ประจำ	0.80	คัดเลือกไว้
6. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับทุนทำ วิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายนอกสถาบันต่อ จำนวนอาจารย์ประจำ	0.80	คัดเลือกไว้
7. ร้อยละของอาจารย์ที่จัดทำเอกสารการ สอนและตำรา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	1.00	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
8. ร้อยละของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ได้รับจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาหรืออนุสิทธิบัตรหรือนำไปใช้ประโยชน์ทั้งในระดับชาติและในระดับนานาชาติต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	1.00	คัดเลือกไว้
9. ร้อยละของบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง (Citation) ใน refereed journal หรือในฐานะข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ	0.20	ตัดทิ้ง
10. มีการนำเสนอผลงานวิจัยความคิดสร้างสรรค์ที่มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่ออกเผยแพร่	1.00	คัดเลือกไว้
5. การบริการวิชาการแก่สังคม		
1. มีระบบและกลไกในการบริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมายของสถาบัน	1.00	คัดเลือกไว้
2. มีการนำความรู้และประสบการณ์จากการบริการวิชาการและวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและการวิจัย	1.00	คัดเลือกไว้
3. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษาเป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ และกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ	1.00	คัดเลือกไว้
4. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการการบริการวิชาการและวิชาชีพที่ตอบสนองความต้องการพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติ และนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ	1.00	คัดเลือกไว้
5. มีการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์และบันทึกวีดิทัศน์ บันทึกเสียงทั้งภายในและภายนอก	0.80	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
6. ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการ บริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อ สังคมต่ออาจารย์ ประจำ	0.80	คัดเลือกไว้
7. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของ ผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการ	1.00	คัดเลือกไว้
8. จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและ วิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับ นานาชาติ	0.80	คัดเลือกไว้
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม		
1. มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม	1.00	คัดเลือกไว้
2. มีผลงานหรือชิ้นงานการพัฒนางานความรู้ และสร้างมาตรฐาน ศิลปวัฒนธรรม	1.00	คัดเลือกไว้
3. ประสิทธิภาพในการอนุรักษ์ พัฒนาและสร้าง เสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม	1.00	คัดเลือกไว้
4. ร้อยละของโครงการหรือกิจกรรมใน การ อนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะ และวัฒนธรรมต่อจำนวนนักศึกษา	0.40	ตัดทิ้ง
5. ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ในการ อนุรักษ์ พัฒนาและเสริมสร้างเอกลักษณ์ ศิลปะ และวัฒนธรรมต้องบดำเนินการ	0.40	ตัดทิ้ง
6. มีการประเมินผลและปรับปรุงทุกโครงการ/ กิจกรรม	1.00	คัดเลือกไว้
7. มีระบบการประชาสัมพันธ์โครงการ กิจกรรม	1.00	คัดเลือกไว้
7. การบริหารและการจัดการ		
1. สภาสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาลในการ บริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้ แข่งขันได้ในระดับสากล	1.00	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
2. ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของคณะ หรือหน่วยงาน	1.00	คัดเลือกไว้
3. มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กร เรียนรู้	1.00	คัดเลือกไว้
4. มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากร บุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมี คุณภาพและประสิทธิภาพ	1.00	คัดเลือกไว้
5. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุม วิชาการหรือนำเสนอผลงานวิชาการทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ	1.00	คัดเลือกไว้
6. ร้อยละของบุคลากรประจำสายสนับสนุนที่ ได้รับการพัฒนาความรู้ และทักษะในวิชาชีพทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ	1.00	คัดเลือกไว้
7. การจัดทำ Strategic Competency Matrix	0.20	ตัดทิ้ง
8. ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการ บริหารการเรียนการสอนและการวิจัย	1.00	คัดเลือกไว้
9. ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้ บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา สถาบัน อุดมศึกษา	1.00	คัดเลือกไว้
10. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับรางวัล ผลงานทางวิชาการหรือวิชาชีพในระดับชาติหรือ นานาชาติ	1.00	คัดเลือกไว้
11. มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ใน กระบวนการบริหารการศึกษา	1.00	คัดเลือกไว้
12. ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัว บ่งชี้และเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล	0.80	คัดเลือกไว้
13. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับเชิญไป เป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ทั้งภายในและ ภายนอกสถาบัน	1.00	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
8. การเงินและงบประมาณ		
1. มีระบบและกลไกในการจัดสรรการ วิเคราะห์ ค่าใช้จ่าย การตรวจสอบการเงิน และ งบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ	1.00	คัดเลือกไว้
1.1 ค่าใช้จ่ายและมูลค่าของสถาบันในการ บริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ ประจำ	0.80	คัดเลือกไว้
1.2 ร้อยละของค่าใช้จ่ายและมูลค่าที่ใช้ใน การอนุรักษ์	0.40	ตัดทิ้ง
1.3 สินทรัพย์ถาวรต่อจำนวนนักศึกษา เต็มเวลาเทียบเท่า	0.20	ตัดทิ้ง
1.4 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่อจำนวนนักศึกษา เต็มเวลาเทียบเท่า	0.40	ตัดทิ้ง
1.5 ร้อยละของเงินเหลือจ่ายสุทธิต่อ งบดำเนินการ	0.20	ตัดทิ้ง
1.6 งบประมาณสำหรับการพัฒนา คณาจารย์ทั้งในประเทศและต่างประเทศต่อ อาจารย์ประจำ	0.20	ตัดทิ้ง
1.7 ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ใช้ในระบบ ห้องสมุดคอมพิวเตอร์ และศูนย์ สารสนเทศต่อ นักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า	0.20	ตัดทิ้ง
2. มีการใช้ทรัพยากรภายในและภายนอก สถาบันร่วมกัน	1.00	คัดเลือกไว้

ตัวบ่งชี้	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	หมายเหตุ
9. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ		
1. มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา	1.00	คัดเลือกไว้
2. มีระบบและกลไกการให้ความรู้และทักษะด้านการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา	1.00	คัดเลือกไว้
3. ระดับความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน หรือประสิทธิผลของการประกันคุณภาพภายใน	1.00	คัดเลือกไว้

ผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ใน 9 องค์ประกอบ ซึ่งคัดเลือกตัวบ่งชี้ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยคัดเลือกตัวบ่งชี้ไว้ทั้งสิ้น 70 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

- องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน มีจำนวนตัวบ่งชี้ 2 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอนมีจำนวนตัวบ่งชี้ 23 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา มีจำนวนตัวบ่งชี้ 4 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย มีจำนวนตัวบ่งชี้ 9 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 5 การบริการวิชาการแก่สังคมมีจำนวนตัวบ่งชี้ 8 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีจำนวนตัวบ่งชี้ 5 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการมีจำนวนตัวบ่งชี้ 12 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณมีจำนวนตัวบ่งชี้ 4 ตัวบ่งชี้
- องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพมีจำนวนตัวบ่งชี้ 3 ตัวบ่งชี้

ผลการตรวจสอบแยกรายองค์ประกอบ การหาค่าอำนาจจำแนก (t) ของตัวบ่งชี้

การตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ด้วยการทดสอบที (t-test) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยมีผลการตรวจสอบแยกรายองค์ประกอบ ดังนี้
ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ในรายตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1. ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน	1	21.73
	2	17.31
2. การเรียนการสอน	1	23.32
	2	21.73
	3	21.73
	4	19.00
	5	18.67
	6	22.97
	7	23.32
	8	25.80
	9	20.86
	10	21.73
	11	17.85
	12	16.57
	13	16.26
	14	18.66
	15	17.85
	16	20.62
	17	16.61
	18	18.66
	19	23.32
3. กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา	1	23.92
	2	24.80
4. การวิจัย	1	22.38
	2	23.66
	3	30.11
	4	28.28
	5	24.37

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ในรายตัวบ่งชี้ (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
	6	22.38
	7	22.27
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	1	21.73
	2	23.66
	3	30.11
	4	20.86
	5	27.60
	6	29.24
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	1	23.32
	2	21.66
	3	23.66
7. การบริหารและการจัดการ	1	20.49
	2	22.97
	3	20.62
	4	21.73
	5	20.86
	6	23.32
	7	23.66
	8	19.79
	9	20.23
	10	21.73
8. การเงินและงบประมาณ	1	29.24
9. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ	1	22.27

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.95

แบบสอบถามการพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของ
วิทยาลัยนาฏศิลป์แต่ละองค์ประกอบนั้นมีอำนาจจำแนก ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนงาน มีค่าอำนาจจำแนก
เป็น 21.73 และ 17.31

องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 16.26 และ
25.80

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา มีค่าอำนาจจำแนกเป็น 23.92
และ 24.80

องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 22.27 และ 30.11

องค์ประกอบที่ 5 การบริการวิชาการแก่สังคม มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง
20.86 และ 36.11

องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีค่าอำนาจจำแนกเป็น 21.66
และ
23.66

องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 19.79
และ 23.61

องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ มีค่าอำนาจจำแนกเป็น 29.21

องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ มีค่าอำนาจจำแนกเป็น
22.27

ภาคผนวก ง

ผลการประเมินคุณภาพภายนอกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตามมาตรฐานและตัวบ่งชี้ของ สมศ.

ผลการประเมินคุณภาพภายนอกของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในปีการศึกษา 2546 ตามมาตรฐานและตัวบ่งชี้ของ สมศ. สรุปได้ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 มาตรฐานด้านผู้จบการศึกษา

วิทยาลัยนาฏศิลป์ยังไม่มีการพัฒนาข้อสอบมาตรฐานวิชาชีพ แต่จัดสอบโดยใช้ข้อสอบวัดมาตรฐานการเรียนรู้ของวิทยาลัย ผู้จบการศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงส่วนใหญ่ (ร้อยละ 95.15) สนใจศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีมากกว่าออกไปประกอบอาชีพ (ร้อยละ 4.85) ซึ่งผู้ที่ทำงานในหน่วยงานของรัฐสร้างความพึงพอใจให้แก่หน่วยงานอย่างยิ่ง เพราะมีความรู้ความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี และมีมนุษยสัมพันธ์ดี

มาตรฐานที่ 2 มาตรฐานด้านการเรียนรู้

นักศึกษาได้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานศึกษาต่าง ๆ และเป็นที่ต้องการของสถานศึกษาทุกระดับเป็นอย่างมาก เพราะมีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ กิริยามารยาทและบุคลิกภาพดี

ครูและนักเรียนมีความพึงพอใจต่อเครื่องมือ อุปกรณ์การสอนในระดับน้อยถึงปานกลาง แต่ความต้องการในการใช้สิ่งเหล่านี้มีมาก ควรมีการสำรวจและจัดสรรงบประมาณซ่อมแซมบำรุงรักษาอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องดนตรีต่าง ๆ ที่ชำรุด รวมทั้งต้องพัฒนาระบบการใช้ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการทางภาษา และห้องทดลองวิทยาศาสตร์ให้คุ้มค่ามากกว่านี้

มาตรฐานที่ 3 มาตรฐานด้านการสนับสนุนการเรียนรู้

วิทยาลัยได้ระดมทรัพยากรบุคคลเต็มที่ ภายใต้งบประมาณที่จำกัดมาก เพื่อสร้างความเป็นเลิศทางสายวิชาชีพเฉพาะ มีศิลปินชั้นนำของประเทศหลากหลายสาขา จึงเป็นแหล่งรวมศิลปินวิชาการและแหล่งอ้างอิงด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติ ครูอาจารย์มีความรู้ความสามารถตรงตามสาขาวิชาดีเยี่ยม แต่ยังขาดแคลนครูอีกหลายอัตราหลายเครื่องมือ การบูรณาการวิชาสามัญกับวิชาศิลปะทำได้ดี

วิทยาลัยควรจัดระบบส่งเสริมให้ครูได้เพิ่มพูนความรู้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ โดยอาจจะสำรวจความต้องการ ความขาดแคลนของแต่ละสาขา และส่งครูไปอบรมเชิงวิชาการหรือวิจัย รวมทั้งติดตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เพื่อนำความรู้เหล่านั้นกลับไปขยายผลในชั้นเรียนและเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้ทราบด้วย

มาตรฐานที่ 4 มาตรฐานด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์

ครูได้พยายามสร้างผลงานวิชาการและงานแสดงออกเผยแพร่อย่างต่อเนื่องทั้งในระดับชาติและนานาชาติ แต่เมื่อคิดเป็นปริมาณ มีจำนวนผลงานวิชาการน้อยมากเพียง 6 เรื่องเท่านั้น ส่วนผลงานการสร้างสรรค์ชิ้นใหม่ยังไม่ทราบจำนวนที่ชัดเจน จึงควรวางแผนสนับสนุนทุกวิถีทางอย่างจริงจังเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพของครูและเพิ่มปริมาณงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพเชิงวิชาการให้มากขึ้น

มาตรฐานที่ 5 มาตรฐานด้านบริการวิชาการ

มีการให้บริการวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติจำนวนมาก สม่ำเสมอตลอดปี กิจกรรมที่จัดมีหลากหลายรูปแบบเน้นด้านอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งเป็นจุดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในขณะที่เดียวกัน การให้บริการวิชาการ จำเป็นต้องคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อการเรียนการสอนด้วย ส่วนการประเมินกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดมีอยู่บ้าง ควรจัดทำให้เป็นระบบ เพื่อการวางแผนพัฒนางานต่อไป

มาตรฐานที่ 6 มาตรฐานด้านกิจการนักศึกษาและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

วิทยาลัยควรสนับสนุนกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนนักศึกษาได้บริหารจัดการด้วยตนเองตามความสนใจและความถนัดให้มากกว่าที่เป็นอยู่ และควรหมั่นเวียนผู้แสดงในการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ให้นักเรียนนักศึกษาทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการแสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบนเวทีโรงละครแห่งชาติ

มาตรฐานที่ 7 มาตรฐานด้านการบริหารจัดการ

ผู้บริหารมีความสามารถในการบริหารจัดการอย่างมีส่วนร่วม ทำให้บุคลากรทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัยพึงพอใจเป็นอย่างมาก สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่วิทยาลัยหลายด้าน และเป็นที่ยอมรับของชุมชนและสังคม

อย่างไรก็ตามผู้บริหารควรทำความเข้าใจกับบุคคลภายในและภายนอก ในด้านบริหารวิชาการ ได้แก่ การปิด-เปิดหลักสูตร การรับสมัครผู้เรียนในปีต่อไป และการสร้างความสมดุลระหว่างชั่วโมงเรียนสายสามัญและสายวิชาชีพเฉพาะ ด้านการบริหารการเงินและงบประมาณที่มีจำกัดมาก

มาตรฐานที่ 8 มาตรฐานด้านระบบการประกันคุณภาพภายใน

วิทยาลัยนาฏศิลป์ได้จัดวางระบบและกลไกในการประกันคุณภาพภายใน สถานศึกษาอย่างต่อเนื่องตามแนวนโยบายของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยใช้กรอบแนวทางระดับอุดมศึกษา 9 องค์ประกอบ มีการกำหนดผู้รับผิดชอบโดยตรง และดำเนินงานประกันคุณภาพภายในทุกระดับ ทั้งระดับบุคคล หมวดวิชา ภาควิชา งาน และฝ่าย มีการจัดทำรายงานประเมินตนเอง ซึ่งประเมินผลแล้วพบว่า ในภาพรวมของวิทยาลัยอยู่ในระดับที่ยังต้องปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

บทสรุป

จากการประเมินคุณภาพภายนอกวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า มาตรฐานด้านการบริการวิชาการเด่นมากที่สุด เพราะให้การบริการวิชาการหลากหลายรูปแบบอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะการจัดการแสดงเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติในงานพระราชพิธีและงานเฉลิมฉลองในโอกาสสำคัญ ๆ ของชาติ แสดงถึงความเป็นศิลปินมืออาชีพทางด้านนาฏศิลป์และดนตรีทั้งไทยและสากล ซึ่งสร้างชื่อเสียงให้แก่วิทยาลัยมายาวนาน

มาตรฐานที่ควรได้รับการปรับปรุงพัฒนามากที่สุด คือ ด้านวิจัยและงานสร้างสรรค์ เพราะผลงานวิจัย ผลงานวิชาการ มีจำนวนน้อยมาก

ข้อเสนอแนะที่ต้องการให้พัฒนาเร่งด่วน 3 อันดับแรก

1. ควรเร่งรัดการก่อสร้างอาคารเรียนที่ศาลายา และประชาสัมพันธ์ให้ประชาคมได้ทราบถึงความก้าวหน้าของการดำเนินงานทุกระยะอย่างทั่วถึง
2. ควรเร่งปรับปรุงระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้ทันสมัยอยู่เสมอ ซึ่งจะช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่วิทยาลัยเป็นอันมาก พร้อมกับพัฒนาบุคลากรด้านนี้ด้วย ซึ่งจะช่วยพัฒนาการเรียนการสอน การสร้างระบบฐานข้อมูล และการติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. ควรเร่งพิจารณาหลักสูตรที่เปิดสอนในปัจจุบันให้มีเป้าหมายที่ชัดเจน และมีความเป็นมาตรฐานเดียวกันกับวิทยาลัยนาฏศิลป์แห่งอื่น ๆ ทั้งนี้หลักสูตรแต่ละระดับควรมีความต่อเนื่องกัน มีสัดส่วนของสายวิชาสามัญและสายวิชาชีพเฉพาะที่เหมาะสมมากกว่าที่เป็นอยู่ และสามารถที่จะเทียบโอนกับสถานศึกษาอื่นได้ รวมทั้งมีข้อสอบและเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพเฉพาะทุกระดับทุกสาขาด้วย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและทิศทางในอนาคต

1. ควรมุ่งพัฒนาวิทยาลัยให้เป็นแหล่งเรียนรู้ชั้นนำและแหล่งอ้างอิงทางศิลปวัฒนธรรมของชาติ โดยเฉพาะศิลปะชั้นสูงที่เป็นศิลปะราชสำนัก เน้นผลิตผลงานวิชาการและผลงานวิจัยออกเผยแพร่สู่สังคมอย่างกว้างขวาง
2. ควรวางแผนการพัฒนาครูอาจารย์ทุกด้าน โดยเฉพาะการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เพื่อรองรับการผลิตบัณฑิตปริญญาตรี ทั้งนี้อาจจะขอความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในการเปิดหลักสูตรพิเศษที่เหมาะสมกับผู้เรียน
3. ควรใช้นโยบายเชิงรุกในการบริการวิชาการ ซึ่งเป็นจุดเด่นของวิทยาลัยในการพัฒนาการเรียนการสอน โดยบูรณาการกับสายวิชาสามัญ พร้อมกันนั้นควรคัดเลือกผลงานการแสดงที่มีคุณภาพมาขยายผลให้เป็นงานเชิงวิชาการ และนำออกเผยแพร่ในรูปของสื่อต่าง ๆ ที่จะเป็นช่องทางหนึ่งในการสร้างรายได้ให้แก่วิทยาลัย

4. ควรสนับสนุนทุกวิถีทางในการที่จะผลิตและเผยแพร่ผลงานวิจัย ตั้งแต่วิจัยในชั้นเรียนจนถึงวิจัยสถาบัน เพื่อนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนและพัฒนาวิทยาลัยต่อไป

5. ควรศึกษาเกณฑ์มาตรฐานอุดมศึกษาที่จะประกาศใช้ในปี 2548 นี้ เพื่อจะได้เตรียมความพร้อมรองรับการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี (4-5ปี)

6. ควรวางแผนแม่บทในการพัฒนาวิทยาลัยนาฏศิลป์ที่สาละยาให้ใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่ามากที่สุด ทั้งในด้านการเรียนการสอน การบริการวิชาการ และการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติ

องค์ประกอบคุณภาพและตัวบ่งชี้ของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ประจำปีการศึกษา 2550 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
(สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550 : 29-86)

องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินงาน

หลักการ

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ ที่ได้กำหนดมาตั้งแต่เริ่มตั้งสถาบันฯ และได้ระบุไว้อย่างชัดเจน ใน พรบ. สถาบันบัณฑิต พ.ศ. 2550 ให้สมาชิกทุกกลุ่มในสถาบันได้รับทราบทั้งอาจารย์ เจ้าหน้าที่ นักศึกษา ตลอดจนผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น ผู้ปกครอง ชุมชน ผู้ใช้บริการและสังคมโดยรวม เป็นแนวทางการดำเนินงาน สนับสนุนภารกิจหลักของสถาบันตามหลักการอุดมศึกษา มาตรฐานการศึกษาของชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษา และคณะ/สาขาวิชา ต้องจัดทำแผนกลยุทธ์และแผนดำเนินงานที่ชัดเจนเพื่อให้บรรลุปรัชญา ปณิธาน และวัตถุประสงค์ของสถาบัน และให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของประเทศและการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลก

องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน

หลักการ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาชีพ ตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอนในปัจจุบันใช้หลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นภารกิจดังกล่าวจึงเกี่ยวข้องกับการกำหนดปัจจัยป้อนเข้าที่ได้มาตรฐานที่กำหนด ประกอบด้วยการมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอนที่อาศัยหลักการร่วมมือร่วมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งองค์กรภายในและภายนอกสถาบัน นอกจากนี้ต้องมีการวางระบบและกลไกการประกันคุณภาพการเรียนเพื่อให้ นักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา

หลักการ

การดำเนินงานด้านกิจการนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่คณะ/สาขาวิชาสนับสนุนส่งเสริมเพื่อให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีคุณสมบัติพร้อม นอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นตามหลักสูตร กิจกรรมการพัฒนานักศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. การจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่าซึ่งคณะ/สาขาวิชาจัดขึ้นให้สอดคล้องกับความต้องการและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักศึกษาและศิษย์เก่า
2. การจัดกิจกรรมนักศึกษาที่ดำเนินการ โดยองค์กรนักศึกษาซึ่งได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากสถาบันฯ ทั้งนี้ เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ตลอดจนคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ได้แก่ ความรู้ ทักษะความคิด ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ทักษะการวิเคราะห์และการสื่อสาร และการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม

องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย

หลักการ

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่แตกต่างกันขึ้นกับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตามทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้นจึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพภายใต้จุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัยจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. คณะ/ภาควิชา/สถาบันฯ ต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไก ตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
2. คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆ ของสถาบัน
3. ผลงานวิจัยมีคุณภาพ มีประโยชน์ สอดคล้องยุทธศาสตร์ของชาติและมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

องค์ประกอบที่ 5 การบริการวิชาการแก่สังคม

หลักการ

การบริการวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันพึงให้บริการวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัดและในด้านที่คณะ/ภาควิชาที่มีความเชี่ยวชาญการบริการวิชาการ อาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสมให้ทั้งองค์การภาครัฐและเอกชน องค์การอิสระ องค์การสาธารณสุขุชุมชนและสังคมโดยกว้าง รูปแบบ การให้บริการวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของสถาบันเป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุม หรือสัมมนาทางวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคม การให้บริการวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว คณะ/ภาควิชายังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์อันนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอน และการวิจัยพัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับองค์กรต่าง ๆ ซึ่งเป็นเป็นแหล่งงานของนักศึกษาและเป็นการสร้างรายได้ของสถาบันจากการให้บริการวิชาการด้วย

องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

หลักการ

การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมการดำเนินงานด้านนี้ให้ประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญาและธรรมชาติของแต่ละสถาบัน และมี การบูรณาการเข้ากับการผลิตบัณฑิต งานวิจัยและการบริการวิชาการ รวมทั้งดำเนินการเพื่อให้เกิดการพัฒนามาตรฐานการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม 5 ด้านได้แก่ ด้านนโยบาย ด้านการส่งเสริม ด้านการสนับสนุน ด้านการสร้างสร้างมาตรฐาน และด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม และเชื่อมโยงความรู้ท้องถิ่นสู่สากลอันเป็นกลไกในการฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งสร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาไทยให้เป็นรากฐานการพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีขึ้น

องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการ

หลักการ

สถาบัน/คณะ/ภาควิชาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสถาบันทำหน้าที่ในการกำกับ ดูแลการทำงานของสถาบัน/คณะ/ภาควิชา ให้มีประสิทธิภาพ ปัจจัยที่สถาบัน/คณะ/ภาควิชาทำหน้าที่บริหารจัดการให้มีคุณภาพ ได้แก่ ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหาร การเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักการบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดี (Good governance)

องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ

หลักการ

การเงินและงบประมาณเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งของสถาบันการศึกษา โดยปกติแหล่งเงินทุนของสถาบันการศึกษา ได้มาจากงบประมาณแผ่นดิน (สำหรับสถานศึกษาของรัฐ) และเงินรายได้ เช่น ค่าเล่าเรียนของนักศึกษา รายได้จากงานวิจัย บริการทางวิชาการ ค่าเช่าทรัพย์สิน ฯลฯ ผู้บริหารสถาบันการศึกษาจะต้องทำความเข้าใจกับการวิเคราะห์ทางการเงิน เช่น ค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่อจำนวนนักศึกษา ทรัพย์สินถาวรต่อจำนวนนักศึกษา ค่าใช้จ่ายที่สถาบันอุดมศึกษาใช้สำหรับการผลิตบัณฑิตต่อหัว จำแนกตามกลุ่มสาขา รายได้ทั้งหมดของสถาบันการศึกษาภายหลังหักงบดำเนินการทั้งหมด งบประมาณในการพัฒนาอาจารย์ ความรวดเร็วในการเบิกจ่าย ร้อยละของงบประมาณที่ประหยัดได้หลังจากที่ปฏิบัติตามภารกิจทุกอย่างครบถ้วน สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงศักยภาพเชิงการบริหารจัดการ ด้านการเงินของภาควิชา/คณะ/สถาบันที่เน้นถึงความโปร่งใส ความถูกต้อง ใช้เม็ดเงินอย่างคุ้มค่ามีประสิทธิภาพเกิดประโยชน์สูงสุด

องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ

หลักการ

ระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายใน เป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงถึงศักยภาพการพัฒนาคุณภาพของภาควิชา/คณะ/สถาบัน โดยต้องครอบคลุมทั้งปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลิต ผลกระทบที่เกิดขึ้น ซึ่งต้องมีการพัฒนาระบบและกลไกในการประกันภายในอย่างต่อเนื่อง และมีกระบวนการจัดการความรู้เพื่อให้เกิดนวัตกรรมด้านการประกันคุณภาพภายในที่เป็นลักษณะเฉพาะของภาควิชา/คณะ/สถาบัน

เกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์

1. ปรัชญา ปณิธานวัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินงาน

ตัวบ่งชี้ 1.1 มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธาน ตลอดจนมีกระบวนการพัฒนากลยุทธ์ แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนให้ครบทุกภารกิจ

ตัวบ่งชี้ 1.2 ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด

2. การเรียน การสอน

ตัวบ่งชี้ 2.1 มีระบบและกลไกในการพัฒนาและบริหารหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ 2.2 มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ตัวบ่งชี้ 2.3 มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม

ตัวบ่งชี้ 2.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลา เทียบเท่ากับจำนวนอาจารย์ประจำ

ตัวบ่งชี้ 2.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลา เทียบเท่ากับจำนวนอาจารย์ประจำ

ตัวบ่งชี้ 2.5 สัดส่วนของอาจารย์ ปริญญาโท ปริญญาเอก หรือเทียบเท่าต่ออาจารย์ประจำ

ตัวบ่งชี้ 2.6 สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์

ตัวบ่งชี้ 2.7 มีกระบวนการส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของคณาจารย์

ตัวบ่งชี้ 2.8 มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ 2.9 ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและการประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี

ตัวบ่งชี้ 2.10 ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์

ตัวบ่งชี้ 2.11 ระดับความพึงพอใจของนายจ้างผู้ประกอบการ และผู้ใช้บัณฑิต

ตัวบ่งชี้ 2.12 ร้อยละของนักศึกษาปัจจุบันและศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาชีพ คุณธรรมจริยธรรม กีฬา สุขภาพ ศิลปะ และวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อมในระดับชาติและนานาชาติ

3. กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา

ตัวบ่งชี้ 3.1 มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า

ตัวบ่งชี้ 3.2 มีการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาที่ครบถ้วนและสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์

4. การวิจัยและงานสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ 4.1 มีการพัฒนาระบบและกลไกในการสนับสนุนการผลิตงานวิจัย/งานสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ 4.2 มีระบบบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัย/งานสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ 4.3 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ภายในและภายนอกสถาบันฯต่อ
จำนวนอาจารย์ประจำ

ตัวบ่งชี้ 4.4 ร้อยละของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ ได้รับการจดทะเบียน
ทรัพย์สินทางปัญญาหรืออนุสิทธิบัตรหรือนำไปใช้ประโยชน์ทั้งในระดับชาติและในระดับนานาชาติ
ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

5. การบริการทางวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ 5.1 ระบบและกลไกการบริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมายของสถาบันฯ/
หน่วยงาน

ตัวบ่งชี้ 5.2 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีส่วนร่วมในการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมเป็น
ที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ภายนอก สถาบันฯ เป็นกรรมการวิชาการวิชาชีพระดับชาติ
หรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ

ตัวบ่งชี้ 5.3 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการบริการวิชาการและวิชาชีพที่ตอบสนองความ
ต้องการพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติหรือนานาชาติต่ออาจารย์
ประจำ

ตัวบ่งชี้ 5.4 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการทั้งในด้านขั้นตอนการให้บริการ
เจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการสิ่งอำนวยความสะดวก และคุณภาพของการให้บริการ

6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ 6.1 มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

7. การบริหารและการจัดการ

ตัวบ่งชี้ 7.1 สถานสถาบันใช้หลักธรรมาภิบาล ในการบริหารจัดการ และสามารถผลักดัน
สถาบัน /หน่วยงาน ให้แข่งขันได้ในระดับสากล

ตัวบ่งชี้ 7.2 ภาวะผู้นำของผู้บริหารทุกระดับของสถาบัน

ตัวบ่งชี้ 7.3 มีการพัฒนาสถาบันสู่องค์กรเรียนรู้

ตัวบ่งชี้ 7.4 มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนา และธำรงรักษาไว้ให้
บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ

ตัวบ่งชี้ 7.5 ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย

ตัวบ่งชี้ 7.6 ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการ
พัฒนาสถาบันฯ/หน่วยงาน

ตัวบ่งชี้ 7.7 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับรางวัลผลงานทางวิชาการหรือวิชาชีพในระดับชาติ

ตัวบ่งชี้ 7.8 มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา

ตัวบ่งชี้ 7.9 ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวชี้วัดและเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล

8. การเงินและงบประมาณ

ตัวบ่งชี้ 8.1 มีระบบและกลไกการจัดสรร การวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย การตรวจสอบ การเงินและงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวบ่งชี้ 8.2 มีการใช้ทรัพยากรภายในและภายนอกสถาบันฯ / หน่วยงานร่วมกัน

9. ระบบ และกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา

ตัวบ่งชี้ 9.1 มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารการศึกษา

ตัวบ่งชี้ 9.2 มีระบบและกลไกการให้ความรู้และทักษะด้านการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา

ตัวบ่งชี้ 9.3 ระดับความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ข้อเสนอแนะภาพรวมจากการประเมินสถาบันภายใน ประจำปีการศึกษา 2550 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ และวิทยาลัยช่างศิลป์ ระหว่างวันที่ 24 - 25 สิงหาคม 2552 โดยสรุปดังนี้

จุดแข็ง

1. สถาบันมีผลงานเชิงประจักษ์ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์
2. สถาบันมีอัตลักษณ์ที่เด่นชัด เช่น ทักษะด้านศิลปะ นาฏศิลป์และดนตรี
3. สถาบันให้บริการวิชาการอย่างกว้างขวางทุกระดับ โดยการบูรณาการวิชาการในสาขา ศิลปวัฒนธรรมอย่างเป็นรูปธรรม
4. เป็นแหล่งอนุรักษ์และสืบทอดศิลปวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาไทย
5. ผู้บริหารระดับสูงให้ความสำคัญในการดำเนินงานทุกด้าน
6. มีอาจารย์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในกระบวนการผลิตบัณฑิต ให้การดูแลอย่างใกล้ชิด
7. ผู้เรียนและศิษย์เก่ามีความภาคภูมิใจต่อสถาบันที่มีชื่อเสียงด้านศิลปวัฒนธรรม นาฏศิลป์และดนตรี ซึ่งเป็นที่ยอมรับของประชาคม

8. ผู้เรียนมีความภาคภูมิใจที่ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ทักษะวิชาชีพจากครูที่มากประสบการณ์และมีชื่อเสียง
9. มีเครือข่ายในการรับผู้เรียนเข้าทำงานทำให้ส่วนใหญ่มีงานทำตามสาขาดังแต่ในขณะเรียน

แนวทางเสริมจุดแข็ง

1. การสร้างเครือข่ายแหล่งความรู้ที่เป็นมาตรฐานทั้งภายในและภายนอกประเทศ
2. เพิ่มช่องทางในการเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ทางศิลปวัฒนธรรมสู่สาธารณะ
3. พัฒนาหลักสูตรในระดับชาติ และมีการแลกเปลี่ยนนักศึกษากับนานาชาติ

จุดที่ควรพัฒนา

1. การดำเนินการเรื่องการประกันคุณภาพภายในยังไม่เป็นระบบ ขาดการกำกับติดตาม และนำผลการประเมินไปปรับปรุง
2. ควรพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในการสร้างผลงานด้านวิชาการ เช่น การวิจัย การสร้างสื่อ การผลิตตำราและการเผยแพร่บทความทางวิชาการ
3. ควรพัฒนาศักยภาพผู้เรียนด้านภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ
4. ควรขยายโอกาสการศึกษาระดับปริญญาในภูมิภาคที่มีศักยภาพให้มากขึ้น
5. ควรมีกระบวนการในการจัดทำยุทธศาสตร์ที่เชื่อมโยงแผนระดับชาติ กระทรวง สถาบัน ถึงหน่วยงานทุกระดับ ที่มีการกำหนดแผนงาน โครงการ กิจกรรม ตัวชี้วัดและ เป้าหมายความสำเร็จ รวมทั้งการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเป็นระยะ
6. ควรดำเนินการจัดทำแผนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสถาบัน เช่น แผนบริหารความเสี่ยง แผนพัฒนาบุคคล แผนจัดการความรู้ แผนกลยุทธ์ทางการเงิน เป็นต้น
7. ควรมีการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมายและประเด็นยุทธศาสตร์ ผู้มีส่วนได้เสียให้เข้าใจทิศทางของสถาบันไปในแนวเดียวกัน
8. ควรจัดบริการการดำเนินการจดลิขสิทธิ์หรือสิทธิบัตร และการดูแลคุ้มครองลิขสิทธิ์ งานวิจัยและงานสร้างสรรค์ และควรมีแรงเสริมทั้งทางตรงและทางอ้อมสำหรับผู้ที่ได้รับการจดสิทธิบัตร
9. ควรสร้างเครือข่ายวิชาชีพกับสถาบันอุดมศึกษา หน่วยงานภาครัฐและเอกชน เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และเผยแพร่งานวิชาการ

10. ควรสร้างเครือข่ายคุณภาพการศึกษาระหว่างสถาบันทั้งในกลุ่มอาจารย์และนักศึกษา
11. ควรมีการประชาสัมพันธ์ข่าวสาร กับศิษย์เก่าและประชาคมให้ทราบถึงความเคลื่อนไหว และความก้าวหน้าของสถาบัน
12. ควรหาแนวทางเพิ่มสัดส่วนระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาตามเกณฑ์อุดมศึกษา
13. ควรเร่งรัดการเข้าสู่ตำแหน่งวิชาการของอาจารย์ให้มากขึ้น
14. ควรปรับปรุงสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้เพียงพอและทันสมัย
15. ควรพัฒนาห้องสมุดให้เป็นแหล่งรวมองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม นาฏศิลป์ดุริยางค์

แนวทางการปรับปรุงพัฒนา

1. ควรให้ความรู้ด้านการประกันคุณภาพการศึกษากับบุคลากรทุกระดับตั้งแต่ระดับผู้บริหารถึงระดับผู้ปฏิบัติ รวมถึงนักศึกษา โดยการอบรมเชิงปฏิบัติการ
2. ควรจัดทำแผนพัฒนาบุคลากรทุกระดับ
3. ควรพัฒนาระบบการบริหารจัดการและนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการ

รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ ระดับอุดมศึกษา (ห้องเรียนเครือข่าย) คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ประจำปีการศึกษา 2550

ประวัติความเป็นมาและสภาพปัจจุบัน

ห้องเรียนเครือข่ายวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี เปิดสอนหลักสูตรศิลปบัณฑิต (ต่อเนื่อง) คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เปิดสอน 2 ภาควิชา คือ ภาควิชานาฏศิลป์และภาควิชาดุริยางค์ศิลป์ มีนักศึกษารวม 2 ชั้นปี จำนวน 31 คน แยกเป็นภาควิชานาฏศิลป์ จำนวน 26 คนและภาควิชาดุริยางค์ศิลป์ จำนวน 5 คน บุคลากรผู้สอนและส่งเสริมการศึกษาใช้บุคลากรจากวิทยาลัยนาฏศิลป์

วิสัยทัศน์

คณะศิลปนาฏดุริยางค์เป็นคณะวิชาที่มีลักษณะเฉพาะมีความเป็นเลิศทางวิชาการ และด้านนาฏดุริยางค์เป็นผู้นำในการผลิตศิลปิน นักวิชาการ นักบริหารจัดการงานศิลปะที่พร้อมด้วย คุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนอนุรักษ์ สร้างสรรค์ และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติให้เป็นที่ประจักษ์สู่สากล

พันธกิจ

จัดการศึกษาด้านนาฏศิลป์และดนตรีระดับพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษาอย่างมีคุณภาพ สร้างพัฒนาและเผยแพร่งานวิจัยด้านนาฏศิลป์และดนตรีมีคุณค่าสู่สังคมให้บริการทางวิชาการด้านนาฏศิลป์และดนตรี กับองค์กรภาครัฐ เอกชนและบุคคลทั่วไปอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม และรักษาสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นแหล่งรวมองค์ความรู้ด้านนาฏศิลป์ และดนตรีทั้งแบบราชสำนักและพื้นบ้านอันเกิดจากภูมิปัญญาท้องถิ่น

ห้องเรียนเครือข่ายวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี เปิดสอนหลักสูตรศิลปบัณฑิต (ต่อเนื่อง) คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เปิดสอน 2 ภาควิชา คือ ภาควิชานาฏศิลป์ และภาควิชาดุริยางค์ศิลป์

มีนักศึกษารวม 2 ชั้นปี จำนวน 31 คน แยกเป็นภาควิชานาฏศิลป์ จำนวน 26 คนและภาควิชาดุริยางค์ศิลป์ จำนวน 5 คน

บุคลากรผู้สอนและส่งเสริมการศึกษาใช้บุคลากรจากวิทยาลัยนาฏศิลป์

สรุปผลการประเมินภาพรวม

ผู้บริหารมีภาวะความเป็นผู้นำสูง มีความตั้งใจ เสียสละ พยายามทุ่มเทกำลังกายและกำลังใจเพื่อพัฒนางานภายในและภายนอกวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ บุคลากรมีคุณภาพ มีศักยภาพ มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านสูง นักศึกษามีกระบวนการทางความคิดที่เป็นระบบ มีสัมมาคารวะ และตั้งใจใฝ่รู้ใฝ่เรียน สามารถแก้ปัญหาได้ วิทยาลัยสามารถใช้ทรัพยากรร่วมกันระหว่างการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษาได้ดี

สำหรับภาพรวมการประเมินตามพันธกิจ

1.ด้านการผลิตบัณฑิตด้านศิลปวัฒนธรรม

มีนักศึกษาเพียง 2 ชั้นปี ผลงานด้านศิลปวัฒนธรรมของนักศึกษาเป็นที่ยอมรับต่อผู้ประกอบการ ผู้รับบริการและสังคมทั่วไป

2.ด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์

ผู้บริหารมีความสนใจและคณาจารย์มีศักยภาพในการส่งเสริมการทำผลงานวิชาการของนักศึกษาและคณาจารย์

3.ด้านการบริการวิชาการแก่สังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

เป็นวิทยากร / อาจารย์พิเศษ / กรรมการตัดสิน / ตรวจผลงานทางวิชาการและการบริการด้านการแสดงอย่างเข้มแข็ง

จุดเด่นของสถานศึกษา

จัดการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติแห่งแรกของประเทศ เผยแพร่กิจกรรมการแสดงที่หลากหลาย มีคุณภาพ การเรียนการสอน สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สนับสนุนให้คณาจารย์ นักศึกษามีผลงานสร้างสรรค์ และนักศึกษามีโอกาสได้ฝึกประสบการณ์การแสดงผลงานและการบริหารจัดการแสดงอย่างเป็นระบบ มีมาตรฐานและได้รับการชื่นชมจากหน่วยงานต่างๆ

จุดเด่นที่สถานศึกษาควรพัฒนา

จัดระบบฐานข้อมูลในทุกส่วนงาน

พัฒนาระบบสารสนเทศและเทคโนโลยีทางการศึกษา

ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม

มีการประกาศนโยบายและแผนการบริหาร และการจัดการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา

1. พัฒนาระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศให้ทันสมัยและต่อเนื่องในทุกด้าน
2. พัฒนาอาคาร-สถานที่ให้มีความสะอาด ร่มรื่น และ สวยงาม
3. ส่งเสริมสนับสนุนให้นักศึกษา / คณาจารย์ สร้างผลงานสร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เปิดโอกาสให้นักศึกษา / คณาจารย์ เข้าเสวนาวิชาการร่วมกับมหาวิทยาลัยเครือข่ายบัณฑิต
4. พัฒนาศูนย์กลางให้ตรงตามความรู้ ความสามารถ ผลักดันเรื่องวิทยฐานะและการจัดทำผู้ช่วยศาสตราจารย์.รองศาสตราจารย์.

ทิศทางการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษาในอนาคต

1. จัดทำแผนพัฒนาศิลปวัฒนธรรมสู่สากล
2. จัดทำแผนพัฒนาบุคลากรเพื่อความก้าวหน้าเป็นระบบอย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพ
3. พัฒนาระบบการบริหารจัดการให้เป็นรูปธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะรายองค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 1 ไม่มีการประเมิน

องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน

จุดแข็ง

มีเป้าหมายในการผลิตบัณฑิต และมีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในรายวิชาส่วนต่างๆ ของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับปรัชญา วัตถุประสงค์ และคุณลักษณะบัณฑิต นักศึกษาได้เรียนรู้จากบุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญในศิลปวัฒนธรรมที่เป็นต้นแบบ สามารถสร้างมาตรฐาน องค์ความรู้เพื่อการอนุรักษ์และเผยแพร่วัฒนธรรมได้อย่างดีเยี่ยม

1. นักศึกษาได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติจริงรวมถึงผ่านประสบการณ์ในการแสดงในโครงการต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน จึงทำให้นักศึกษามีความสามารถ และรู้จักถึงกระบวนการทั้งการสร้างสรรคและการวิเคราะห์วิจัย
2. บุคลากรมีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ และมีองค์ความรู้ ที่สามารถให้บริการวิชาการแก่สังคมเป็นแบบอย่างต่อนักศึกษาได้เป็นอย่างดี
3. บุคลากร มีความเสียสละ ทุ่มเทตั้งใจทำงาน รักองค์กร

จุดที่ควรพัฒนา

1. ควรสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการการใช้หลักสูตร และวิเคราะห์ความพร้อมในการเปิดใช้หลักสูตรและหลักการการปิดหลักสูตร
2. ไม่มีการดำเนินการรวบรวมและสำรวจความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้องในการใช้บัณฑิต
3. คณาจารย์มีภาระงานมากทั้งการสอนในระดับต่างๆ ทั้งพื้นฐานและอุดม ควรหาปัจจัยสนับสนุนในการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ ในระดับสูง
4. ควรมีการจัดระบบสารสนเทศเช่นระบบ Internet ศูนย์วัสดุ อุปกรณ์เช่น เครื่องถ่ายเอกสาร เพื่อให้บริการกับนักศึกษา

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

1. จัดทำแผนปรับปรุงหลักสูตรรวมทั้งกำหนดกลไกการเปิดและปิดหลักสูตร
2. การดำเนินการโครงการส่วนใหญ่ยังขาดการติดตามประเมินผล เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนา
3. กำหนดให้อาจารย์จัดทำใบประมวลรายวิชา (course syllabus) ที่ให้เห็นถึงวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ในแต่ละภาคเรียน
4. มีการสร้างเครือข่ายวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอนในสาขาต่างๆ ภายในสถาบัน หรือนอกสถาบัน
5. ควรดำเนินการสำรวจและเก็บข้อมูลความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้องในการใช้บัณฑิตเพื่อนำข้อมูลมาพัฒนาการเรียนการสอน
6. มีการพัฒนาอาจารย์โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนของอาจารย์
7. ควรจัดให้มีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานในทุกๆ โครงการ อย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา

จุดแข็ง

1. มีสถานที่ที่เอื้อต่อการพัฒนาองค์ความรู้ที่มีคุณภาพเช่นห้องสมุด
2. มีการจัดกิจกรรมโครงการเพื่อพัฒนาประสบการณ์วิชาชีพแก่นักศึกษาทั้งโครงการต่อเนื่อง และโครงการที่เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม

จุดที่ควรพัฒนา

1. จัดสรรทรัพยากรพัฒนาการเรียนรู้ที่หลากหลายเช่นสื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่ทันสมัย
2. ให้นักศึกษา สามารถออกความคิดเห็น / ข้อเสนอแนะในการให้บริการของวิทยาลัยเพื่อนำมาแก้ไข ปรับปรุงข้อบกพร่อง
3. การส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาที่สอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ แต่ยังไม่ครอบคลุมการพัฒนานักศึกษาทุกด้าน

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

1. ควรมีการจัดตั้งสโมสรนักศึกษาเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้ามามีบทบาทในแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่และจัดทำกรรณายางานผลเมื่อมีการจัดกิจกรรมทั้งดำเนินการโดยสถาบันและโดยนักศึกษา
2. ในการจัดกิจกรรมควรพิจารณาให้มีกิจกรรมที่ครอบคลุมการพัฒนานักศึกษาครบทั้ง 5 ด้าน
3. หน่วยบริการควรทำการสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการบริการที่ได้รับจากวิทยาลัยอย่างน้อยภาคเรียนละครั้ง

องค์ประกอบที่ 4 การวิจัย

ขาดระบบการบริหารจัดการความรู้จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ และขาดแผนงานการบริหารงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ เพื่อเป็นกลไกในการสนับสนุนทรัพยากรทางการเงินและอื่นๆ ของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์จากภายในภายนอกสถาบันฯ ดังปรากฏงานวิจัยที่มีคณาจารย์จำนวน 4 ท่านของวิทยาลัยฯ ห้องเรียนเครือข่ายเข้าร่วมเป็นกรรมการวิจัยเรื่องการศึกษาและพัฒนาแหล่งหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิตของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ แต่ไม่ปรากฏผลการดำเนินงานตามเกณฑ์มาตรฐานการวิจัย

จุดแข็ง

1. บุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญในศิลปวัฒนธรรม สามารถสร้างมาตรฐาน องค์ความรู้เพื่อการ วิจัยและงานสร้างสรรค์

จุดที่ควรพัฒนา

1. การบริหารงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
2. กลไกการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อการวิจัย
3. กลไกส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรภายนอกในการวิจัย

แนวทางการปรับปรุงพัฒนา

1. ควรจัดระบบ แผนงานการบริหารและการเผยแพร่ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
2. ควรจัดหาทรัพยากรและ/หรือจัดหาแหล่งสนับสนุนทรัพยากรอย่างเพียงพอทั้งทรัพยากรการเงิน และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ
3. ควรจัดระบบสารสนเทศเพื่อการวิจัยที่ครอบคลุมข้อมูล อาทิ แหล่งทุนทั้งภายนอกและภายในสถาบัน ข้อมูลด้านงานวิจัยของสถาบัน ข้อมูลด้านการเผยแพร่ผลงานวิจัยและการสนับสนุนข้อมูลด้านการส่งเสริมในการนำผลงานไปใช้ประโยชน์รวมถึงการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาหรืออนุสิทธิบัตร เป็นต้น
4. จัดทำแผนพัฒนาทรัพยากรบุคคลด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์วิเคราะห์กำลังคนและแนวทางส่งเสริมบุคลากร
5. ควรสร้างแรงจูงใจให้นักวิจัย อาทิ การให้ผลตอบแทน การยกย่อง หรือรางวัลแก่นักวิจัยที่มีผลงานดีเด่น
6. ควรวางแผนทางความร่วมมือกับองค์กรภายนอกโดยวิธีการต่างๆ เพื่อสร้างเครือข่ายสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

องค์ประกอบที่ 5 การบริการวิชาการแก่สังคม

มีระบบและกลไกการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมเนื่องจากพบเอกสารแผนปฏิบัติราชการประจำปี 2550 มีแผนดำเนินงานของการบริการวิชาการแก่สังคม แต่มีการดำเนินการไม่ครบ 5 ข้อตามเกณฑ์มาตรฐาน เกณฑ์การประเมินคะแนน 1 คณาจารย์ มีส่วนร่วมในการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม เป็นที่ปรึกษา เป็นคณะกรรมการ เป็นคณะทำงาน เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการ/วิชาชีพ ในระดับชาติหรือนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ เทียบร้อยละ 38.46 เกณฑ์การประเมินคะแนน 3 กิจกรรมหรือโครงการบริการวิชาการและวิชาชีพที่ตอบสนองความต้องการพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติ และนานาชาติต่ออาจารย์ประจำ เทียบร้อยละ 53.84 เกณฑ์การประเมินคะแนน 3 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการ พบหลักฐานมีการประเมินโครงการ ร้อยละ 66.50 (มีการประเมินจากโครงการที่พบ)

จุดแข็ง

1. มีการจัดทำแผนกลยุทธ์ และแผนดำเนินงานของการบริการวิชาการ
2. มีคณะกรรมการ คณะทำงานหรือหน่วยงานดำเนินการให้บริการแก่สังคมตามแผนที่กำหนด
3. มีการกำหนดหลักเกณฑ์และระเบียบในการให้บริการวิชาการแก่สังคม
4. มีการประเมินผลการปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนด
5. บุคลากรมีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ และมีองค์ความรู้ของคณะที่สามารถให้บริการวิชาการ แก่สังคมได้เป็นอย่างดี

จุดที่ควรพัฒนา

1. การนำผลการประเมินไปปรับปรุงการบริการวิชาการแก่สังคม
2. บูรณาการระหว่างบริการทางวิชาการกับการเรียนการสอน การวิจัยและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

แนวทางการปรับปรุงพัฒนา

1. มีหน่วยงานหรือคณะกรรมการที่ทำหน้าที่วิเคราะห์โครงการ/กิจกรรมบริการทางวิชาการที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน การวิจัยและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และจัดทำแผนการบูรณาการการบริการทางวิชาการกับการเรียนการสอน การวิจัยและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
2. ประเมินสัมฤทธิ์ผลของการบริการทางวิชาการที่มีต่อการเรียนการสอน การวิจัย และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
3. นำผลการประเมินไปพิจารณาปรับปรุงความเชื่อมโยงและบูรณาการระหว่างบริการวิชาการกับภารกิจด้านอื่นๆของภาควิชา/คณะฯ

องค์ประกอบที่ 6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

มีการกำหนดนโยบายการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจากแผนปฏิบัติการประจำปี2550 มีแผนดำเนินงานของการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีการกำหนดกิจกรรม โครงการที่เป็นประโยชน์ สอดคล้องกับแผนงาน และมีการดำเนินกิจกรรม พบหลักฐานการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่องตามเกณฑ์กำหนด จึงมีการดำเนินการครบตามเกณฑ์การประเมินคะแนน 3

จุดแข็ง

1. มีแผนปฏิบัติงานการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมรองรับ
2. มีการบูรณาการงานด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมกับภารกิจด้านอื่นๆ
3. มีการส่งเสริมและสนับสนุนการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรมทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ
4. บุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญในศิลปวัฒนธรรม สามารถสร้างมาตรฐาน องค์ความรู้เพื่อการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมได้อย่างดียิ่ง
5. การพัฒนาด้านการส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง
6. การพัฒนาด้านการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง
7. การกำหนดหรือสร้างมาตรฐานด้านศิลปวัฒนธรรม โดยผู้เชี่ยวชาญ

จุดที่ควรพัฒนา

-

แนวทางการปรับปรุงพัฒนา

1. ภาควิชา/คณะ มีการจัดกิจกรรมหรือโครงการที่เป็นประโยชน์และมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง
2. ภาควิชา/คณะ มีการสร้างบรรยากาศ และมีกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง และมี การปรับปรุง
3. ตั้งคณะกรรมการจัดทำมาตรฐานด้านศิลปวัฒนธรรม โดยผู้เชี่ยวชาญอย่างเป็นระบบ
4. จัดทำแผนปฏิบัติการมาตรฐานด้านศิลปวัฒนธรรม โดยผู้เชี่ยวชาญอย่างเป็นระบบ

องค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการ

จุดแข็ง

ผู้บริหารในระดับห้องเรียนเครือข่ายมีภาวะผู้นำมีวิสัยทัศน์ ใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการ บริหารงานโดยคำนึงถึงประโยชน์ของสถาบันเป็นหลัก สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้ ส่งเสริมให้บุคลากรมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีกิจกรรมบริการชุมชนที่มีคุณภาพก่อให้เกิดความพึงพอใจต่อผู้รับบริการ การบริหารจัดการศึกษามีระบบการกลั่นกรองเพื่อคัดเลือก นักศึกษาที่มีความพร้อมทางด้านศิลปะนิสัยและมีคุณภาพ

จุดที่ควรพัฒนา

1. การเปิดโอกาสให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาตลอดจนนักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการแสดง ความคิดเห็นเพื่อพัฒนาด้านการเรียนการสอนและการบริหารจัดการห้องเรียนเครือข่าย
2. การนำนโยบาย ระบบกลไกและแผนพัฒนาต่างๆ ของสถาบันมาดำเนินการให้สอดคล้องกัน ได้แก่ การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบอินเทอร์เน็ต มาตรฐานการเรียนการสอน การพัฒนาความรู้ห้องเรียนเครือข่ายสู่องค์กรการเรียนรู้
3. การสนับสนุนการจัดทำผลงานทางวิชาการของผู้สอน ระบบการบริหารความเสี่ยง และการพัฒนาฐานข้อมูล

แนวทางการปรับปรุงพัฒนา

1. วางแผนงานทั้งระยะสั้นและระยะยาวโดยให้บุคลากรได้มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาบุคลากรในทุกๆด้านอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน
2. จัดการอบรม สัมมนาเพื่อชี้แจงและถ่ายทอดตัวบ่งชี้และเป้าหมายในการประกันคุณภาพในระดับอุดมศึกษา เพื่อบุคลากรทุกท่านได้รับทราบเพื่อความเข้าใจที่ตรงกันและการพัฒนาวิทยาลัยนาฏศิลป์ให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

องค์ประกอบที่ 8 การเงินและงบประมาณ

จุดแข็ง

1. มีการจัดทำแผนการใช้งบประมาณเงินบำรุงการศึกษาและได้ใช้จ่ายตามแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมที่กำหนดไว้
2. สามารถบริการจัดการทรัพยากรทางการเงินและงบประมาณได้อย่างคุ้มค่าประหยัดตามวงเงินที่ได้รับจัดสรรจากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จุดที่ควรพัฒนา

1. ระบบการเบิกจ่ายเงินสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ควรโอนเงิน ให้กับสถานศึกษาเพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการเบิกจ่ายและ บริหารการเงิน งบประมาณ
2. ควรนำแผนกลยุทธ์ระดับสถาบันมาจัดทำเป็นแผนกลยุทธ์ของวิทยาลัยให้สอดคล้องกัน
3. จัดระบบการสรุปรายงานการใช้จ่ายเงินเพื่อนำผลการรายงานมาวิเคราะห์เพื่อการวางแผน และการตัดสินใจ
4. วิเคราะห์ความต้องการทรัพยากรจัดทำแผนการใช้ทรัพยากรร่วมของวิทยาลัยและหรือสถาบันการศึกษาอื่น

แนวทางการปรับปรุงพัฒนา

1. จัดหาแหล่งทุนและขอรับการสนับสนุนงบประมาณการทำวิจัยทั้งของครูผู้สอนและของนักศึกษา จากองค์กร บุคคล หน่วยงาน สมาคมต่างๆ
2. จัดทำแผนกลยุทธ์ของห้องเรียนเครือข่ายโดยใช้เงินทุกประเภทของระดับอุดมศึกษามาวิเคราะห์และจัดระบบการรายงาน เพื่อนำผลการรายงานมาใช้ในการวางแผนปีต่อไป

องค์ประกอบที่ 9 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ

จุดแข็ง

-

จุดที่ควรพัฒนา

ระบบและกลไกในการประกันคุณภาพยังไม่ชัดเจน เป็นรูปธรรม การจัดเก็บเอกสารหลักฐาน ร่องรอย การปฏิบัติงานในการประกันคุณภาพ ยังไม่เป็นระบบครบถ้วนสมบูรณ์

แนวทางการปรับปรุงพัฒนา

1. ระบบและกลไกในการประกันคุณภาพควรกำหนดให้ชัดเจน และมีขั้นตอนการดำเนินงานการประกันคุณภาพในรูปคณะกรรมการ
2. ควรจัดการอบรมให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการประกันคุณภาพแก่บุคลากรทุกระดับ

3. ควรจัดเก็บเอกสาร หลักฐาน ร่องรอย การปฏิบัติงานในการประกันคุณภาพ ให้เป็นระบบครบถ้วนสมบูรณ์
4. ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

รายงานสรุปผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน (ภาพรวม)

ระดับอุดมศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประจำปีรอบปีการศึกษา 2551

ตรวจประเมินวันที่ 2 – 4 พฤศจิกายน พ.ศ.2552

จุดแข็ง

ด้านการเรียนการสอน

1. มีบุคลากรที่มีองค์ความรู้และทักษะเฉพาะด้านตลอดจนมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนา
2. ผู้บริหารระดับสูงมีวิสัยทัศน์และมีความมุ่งมั่นในการทำงาน
3. มีการเอาใจใส่และให้ความสำคัญเป็นกันเองทั้งทางด้านการเรียนการสอนและส่วนตัวส่งผลให้ผู้เรียนมีความมุ่งมั่นและใฝ่หาการเรียนรู้อย่างจริงจัง
4. สามารถถ่ายทอดความเป็นอัตลักษณ์ทางด้านศิลปวัฒนธรรมให้เกิดกับผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม
5. นักศึกษาทั้งศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันมีภาพลักษณ์ที่ดีและมีความภาคภูมิใจในสถาบันสูง

ด้านการวิจัยและนวัตกรรม

- มีโอกาสในการทำวิจัยสร้างสรรค์สูง

ด้านการบริการสังคม

- มีการให้บริการทางด้านวิชาการหลากหลายและเป็นรูปธรรมจนทำให้ได้รับการยอมรับจากองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน

ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

- เป็นแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ และสินทรัพย์ทางปัญญาด้านศิลปวัฒนธรรม

แนวทางเสริมจุดแข็ง

- 1) ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรทุก ๆ ด้าน เพื่อส่งเสริมศักยภาพและรักษาบุคลากรไว้กับองค์กร
- 2) การสร้างความผูกพันในบุคลากรทุกระดับให้เกิดขึ้นกับองค์กรเพื่อให้เกิดการทุ่มเท และสร้างสรรค์การทำงานอย่างจริงจัง
- 3) การสร้างเครือข่ายระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกระดับเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาที่เป็นมาตรฐานทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

จุดที่ควรพัฒนา

ด้านการเรียนการสอน

- 1) ควรพัฒนาศักยภาพของบุคลากรอย่างเป็นรูปธรรมและต่อเนื่องเพื่อให้บุคลากรเกิดวิสัยทัศน์ และมีแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงานให้รูปแบบหลากหลายและร่วมสมัย
- 2) ผู้บริหารควรให้ความสำคัญในการประสานงานและให้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อย่างจริงจังในทุกระดับ เพื่อให้เกิดความร่วมมือและมีการทำงานในทิศทางเดียวกัน
- 3) ควรให้ความสำคัญในการรักษาความสัมพันธ์ในการสร้างเครือข่ายระหว่างศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบัน เพื่อให้เกิดความผูกพันอันจะนำมาซึ่งความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
- 4) ควรสำรวจความพร้อมและความต้องการด้านสื่อ/อุปกรณ์การเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพและประสิทธิผลการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับพันธกิจและวัตถุประสงค์ของสถาบัน

ด้านการวิจัยและนวัตกรรม

- ควรสนับสนุนให้บุคลากรมีความรู้ด้านวิจัยและให้การสนับสนุนเพื่อสร้างสรรค์ผลงานด้านวิจัยเพื่อสามารถนำมาใช้ในการตัดสินใจและประกอบการเรียนการสอน

ด้านการบริการสังคม

- ควรศึกษาวิเคราะห์ความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน (Stakeholders) และดำเนินโครงการสนองความต้องการอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์และการพัฒนาแบบอย่างยั่งยืน

ด้านการพัฒนาทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

- ควรมีหน่วยงานรองรับ/มอบหมายให้เกิดการรวบรวมองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมเพื่อรักษาองค์ความรู้และสืบทอดปัญหาแบบยั่งยืน

ด้านการบริหารจัดการ

- 1) ควรให้ความสำคัญในการดำเนินการประชาสัมพันธ์ กับหน่วยงานต่าง ๆ ศิษย์เก่า ศิษย์ปัจจุบัน และประชาคมเพื่อให้ทราบความเคลื่อนไหวและเกิดภาพลักษณ์ที่ดี
- 2) ผู้บริหารทุกระดับควรให้ความสำคัญในการจัดทำแผนการบริหารความเสี่ยงและการติดตามการบริหารความเสี่ยงทั้งระดับ (ด้านการเงินและงบประมาณ, ด้านนโยบาย, ด้านกลยุทธ์, ด้านการปฏิบัติงาน และด้านเหตุการณ์ภายนอก)

แนวทางในการปรับปรุงพัฒนา

- 1) ด้านการประกันคุณภาพ
 - บุคลากรทุกระดับควรให้ความสำคัญกับการประกันคุณภาพ
 - ควรมีผู้รับผิดชอบตรวจสอบคุณภาพรายงานการประเมินตนเอง
- 2) ด้านการจัดการองค์ความรู้ : ผู้บริหารในทุกระดับควรมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการองค์ความรู้ เนื่องจากสถาบันมีแหล่งทรัพยากรและสินทรัพย์ทางปัญญาทางด้านศิลปวัฒนธรรมที่ควรธำรงรักษาไว้
- 3) ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ : ผู้บริหารควรให้ความสำคัญและมีการดำเนินการในเชิงรุกเพื่อก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและการประสานงานในการทำงานในทิศทางเดียวกัน อันจะนำมาซึ่งความร่วมมือและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2495
สถานที่เกิด	จังหวัด กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 63 ซอยมิตรอนันต์ ถนนนครไชยศรี แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10300
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้อำนวยการสถานศึกษา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2516	ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง สาขานาฏศิลป์ไทย (โขนลิง) จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร
พ.ศ.2524	ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์ไทย คณะนาฏศิลป์และดุริยางค์ จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
พ.ศ.2544	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ.2553	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (การอุดมศึกษา) คณะศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ